BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN — JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar 130 ► Temmuz / Tîrmeh 2000 ► 250.000 TL

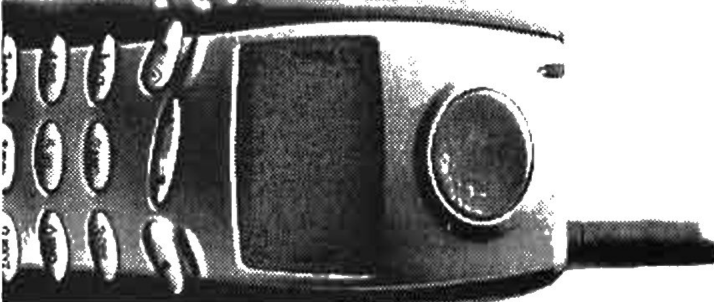
Çiftçi İdam Sehpasında, İp Cotarelli'de!

"Hak verilmez, alınır!"

i ç i n d e k i l e r

BIKMADAN, USANMADAN TEKRARLAYACAĞIZ:

Demokrasiyi kazanmanın yolu devrimdir!

DEMOKRATİK CUMHURİYET DEVRİMLE KAZANILACAK, SOSYALİZMİN YOLU DEVRİMLE AÇILACAKTIR!

Görünürde herkes demokrat! Görünürde herkes demokrası istiyor! Fakat herkesin demokrasi tarifi ve ondan beklentisi değişik. .

Temiz ve demokrat MHP!

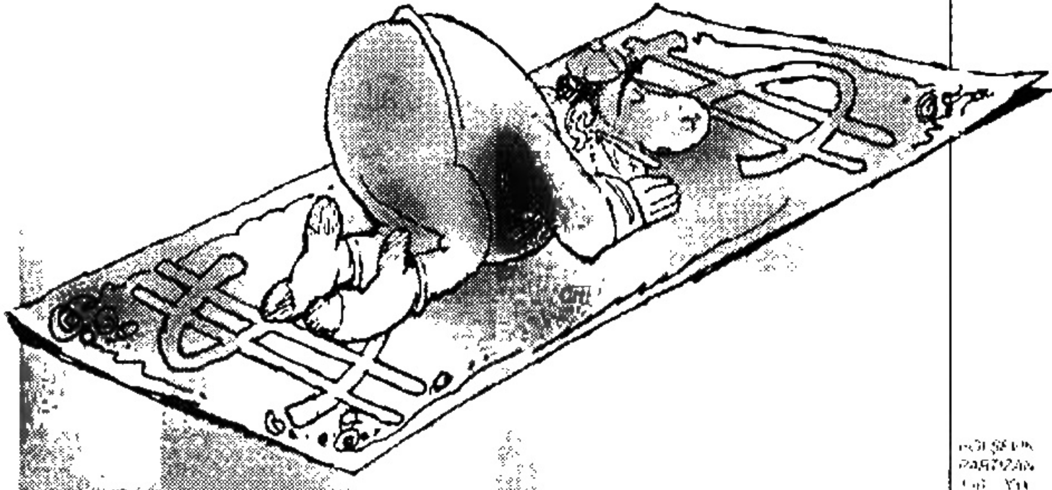
Öyle ki; Türkiye'nin en saldırgan açık faşist partisi Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) bile demokrat... Hem de en hızlısından! Parlamentoda güya demokrasiyi korumak, savunmak adına, "pisliklerin" üzerinin örtülmesine karşı çıkan parti görünümüne bürünebiliyor. Komisyonda MHP'nin de oylarıyla haklarında yolsuzluk iddiası olan Mesut Yılmaz ve Tansu Çiller için aslında adından başka hiçbir şeyi yüce olmayan Yüce Divan'a gönderme sorununun meclis gündemine alınması kararlaştırılabiliyor. Geçmişinde de bugününde de çeteleşme konusunda en ilerde olan bir parti, sanki çeteleşmeye karşıymış gibi pozlar takınabiliyor; kadrolarını devlet içine yerleştirmede, devlet imkanlarını devleti ele geçirme ve partiyi güçlendirme, bu arada kimi partililerin de daha da zenginleşmesi için kullanmada diğerlerinden hiç farkı olmayan, pislik ve çamur deryası içinde yüzen bir parti, hiç utanmadan sudan çıkmış ak kaşık pozlarına bürünebiliyor. Namussuzlukta, şerefsizlikte, rüşvette, yiyicilikte şampiyon olanlar, bu konuda şampiyonlukta yarıştıkları başka yiyicileri, namussuzları, şerefsizleri sanki yargılamaktan yanaymış gibi gösterip kendilerini temize çıkarmaya çalışıyor. Prim toplamaya çalışıyor.

İslamcılar demokrasiden yana!

Aslında şeriat düzeni isteyen, yani ülkeyi Kuran'da ve peygamber buyruklarında emredildiği biçimde yönetmeye talip olan islamcı parti, Fazilet Partisi (FP), anda kapatılma tehdidi ve tehlikesi altında, demokrası havarisi kesiliyor. Bütün burjuva partiler içinde en fazla demokrasi isteyen parti görünümüne giriyor. Çünkü gelişmesi ve amaçlarına ilerleyebilmesi için demokrasiye ihtiyacı var.

Kemalistlerin demokrasisi!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de anda siyasi iktidarı elinde bulunduran Kemalist-faşist iktidar sahipleri, bu iktidarın en temel dayanağı ordu, demokrasiden yana olduğunu söylüyor. Demokrasinin ne olduğunu, onun sınırlarını da belirliyor: Evet, TC Avrupa Birliği'ne üye ol-

malıdır ve Avrupa Birliği için öngörülen Kopenhag kriterlerine uyulmalıdır. Ancak Türkiye'nin bugünkü şartlarında:

— Kürt kimliğinin tanınması,

— Yüksek Askeri Şura kararlarının yargıya açık olması,

— MGK Genel Sekreterinin sivillerden seçilmesi

gibi şeyler **olmaz!!!**

Yukardaki maddeleri Dışişleri Bakanlığı bir raporda öneriyor. MGK da tavrını takınıyor! **Olmaz!**

Herşeye çare: Kopenhag kriterleri!

Burjuvazinin demokrasiden yana görünen tüm kesimleri içinde en "ileriyi" savunanlar için bile ufuk "Kopenhag kriterleri" ile çiziliyor! Kopenhag kriterleri Kuzey Kurdistan-Türkiye'de uygulandığı zaman demokrasi tam işlerliğe kavuşmuş, tam bir demokrasiye varılmış olacak! Egemenlerin hemen tümü açısından "Kopenhag kriterlerinin" "demokrasi"nin içeriğini belirlediği ve bu noktada TC'nin eksikliklere sahip olduğu ve bu eksikliklerin giderilmesi gerektiği konusunda fikir birliği varmış gibi görünüyor. Ancak bu eksikliklerin ne için, nasıl, ne kadar süre içinde giderileceği konusunda aralarında kavga var.

Demokrasi kavgasında bir uç: Kemalistler!

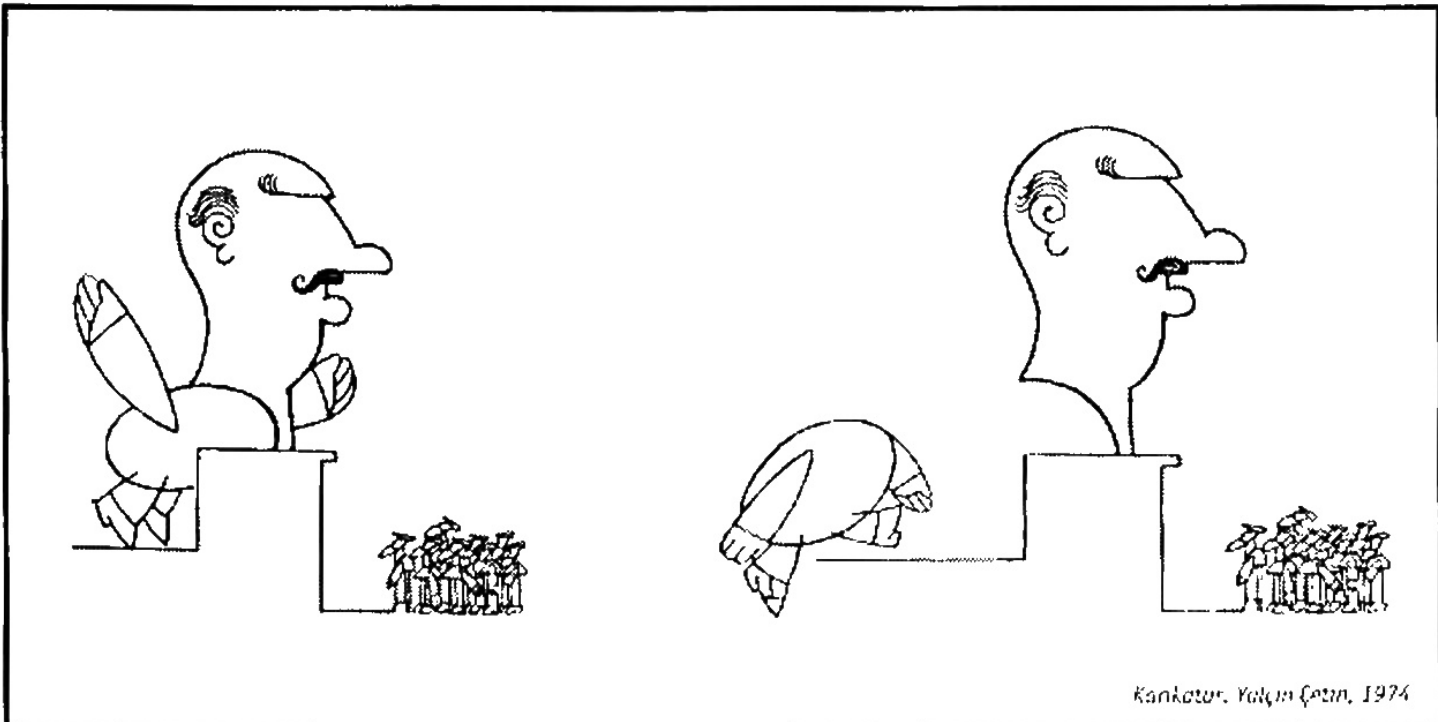
Bu kavgada bir uçta ideolojik katı Kemalistler var. İdeolojik katı Kemalist kesim, 'Ata'larının izinde, aslında esamesi kalmamış bağımsızlık adına konuşup, "demokrasi gelecekse, onu biz kendi istediğimiz için, kendi istediğimiz zamanda getiririz, kimseleri içişlerimize karıştırmayız" gibi kabadayılıklar yapıyor. Bu görünürde bağımsızlıkçı tavrın arkası boş... Kuzey Kürdistan-Türkiye gerçekte emperyalist efendilerin, onların enternasyonal kurumlarının, örneğin IMF'nin, direktifleri ile yönetiliyor. Çizgi dışına çıkılmaya kalkıldığı an cezalandırmalar geliyor, sonuçta bütün kabadayılıklara rağmen emperyalistlerin dediği oluyor, yapılıyor!

İdeolojik katı Kemalist kesim en fazla ordu içinde yer alıyor ve gün geçtikçe –bugün hâlâ siyasette belirleyici olmasına rağmen– güç kaybediyor. Bu kesim bir anlamda varolanı korumaya çalışan, bu anlamda en tutucu olan, genel gelişme yönü karşısında akıntıya kürek çekme durumunda olan kesim. Bunlar "demokratikleşme Batı istediği için değil, bu Türkiye için ihtiyaç olduğundan olmalıdır; kimsenin bize demokrasi dersi vermeye hakkı yoktur" vb. diyor; Türkiye'nin özel şartlarında, demokrasinin ona özgü özellikler taşıyacağını, demokratikleşmede hızı "kendimizin" belirleyeceğini vb. söylüyor. Bu kesim süreç içinde zayıflıyor, kendini gelişmelere uydurmak zorunda kalıyor.

Diğer uç: Liberaller!

Bunun karşısında diğer uçta, göğsünü gere gere –tabii yine 'Ata'larına atıfta bulunarak!– 'Ata'nın gösterdiği "çağdaş uygarlık seviyesine yükselmek" için, Batıyla birleşip bütünleşmenin mutlaka gerekli olduğunu, bunun için de Batının emperyalist merkezlerinde talep edilenlerin yapılması gerektiğini savunan; TC'nin Batının istediği tarzda yeniden düzenlenmesi gerektiğini savunan; hem siyasi alanda hem ekonomik alanda tam liberalleşmeyi savunanlar; liberaller var! Bunlar açıkça globalleşmenin gereklerinin yerine getirilmesini, globalleşme gerçeği karşısında "ulus devletin" giderek önemini yitirdiğini vb. savunuyor. "Kopen-

Karikatür: Yalçın Çetin, 1974

hag kriterlerine" en kısa zamanda ve kayıtsız koşulsuz uyum sağlanmasını savunuyor bu kesim... Bu yapıldığında TC'nin demokratikleşmiş olacağını savunuyor.

Bu iki kesim birbirine birinci cumhuriyetçiler, ikinci cumhuriyetçiler diye adlar takıyor.

Bu iki uç arasında da, kimi birine, kimi diğerine daha yakın yüzlerce eğilim var.

Bunların her birinin söyledıklerinde ve özellikle kendi karşısındaki akımı teşhir ederken söylediklerinde doğrular da var:

Haklı oldukları kimi noktalar...

Örneğin katı ideolojik Kemalistlerin, globalleşmenin bağımsızlığı bütünüyle yok ettiği yönündeki şikayetlenmeleri olgu tespitidir. Bunların Batıdaki demokrasinin kusurlarını teşhiri olguların aktarılmasıdır. Bu bağlamda örneğin Kürt sorununda TC'den "azınlık hakları" verilmesini talep eden emperyalist ülkelerin, kendi içlerinde uyguladıkları ırkçı yabancılar siyaseti; örneğin Fransa'nın Bask siyaseti ya da Korsika siyaseti, bunların Kürt ulusunun haklarını gerçekte savunma diye bir dertlerinin olmadığını, Kürt sorununu esasta Türkiye ile pazarlıkta kullanılacak bir koz olarak gördüklerini açıkça gösteriyor.

Buna karşı liberallerin, eğer sistem içinde kalınacaksa -ki burjuvazinin tüm kesimleri bundan yana-, o zaman bu sistemin bütün kurallarına uymanın gerektiği yönündeki talepleri; sermayenin enternasyonalleşmesinin bunca ilerlemiş olduğu bir dünyada, değişmeye direnmenin boş olduğunu, boşuna zaman kaybı olduğunu söylediklerinde vb. -kendi mantıkları çerçevesinde- haklıdırlar. Hem emperyalist sistem içinde kalacaksınız, hem de "bağımsızlık" vb. nutukları atacaksınız! Bu palavradan başka bir şey değildir.

Kısacası, bunlar kendi aralarında "demokratikleşmenin" nedeni, nasılı, hızı konusunda kavgalı. Fakat daha önce de dediğimiz gibi, hepsinin bir ortak noktası var: Kopenhag kriterleri = tam demokrasidir!

Ne yazık ki, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da demokrasi ufku Kopenhag kriterleri denen şeyle sınırlı olanlar yalnızca egemen sınıflar ve onların sözcüleri değil.

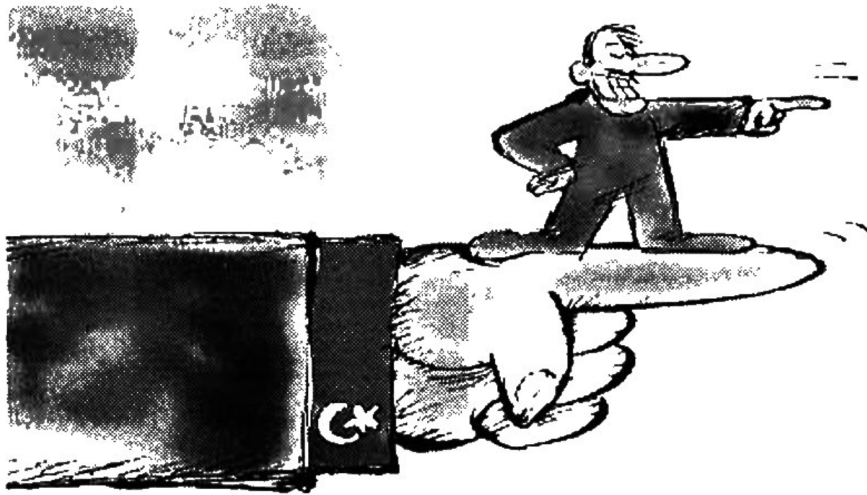
Düzenin legal sol muhaliflerinin hali...

Egemen düzene soldan sosyalizm adına muhalif olduklarını söyleyenlerin çok büyük bir bölümü de, ülkemizde demokrasiyi sistem içinde yapılacak kimi düzeltmeler sorunu, bir reform sorunu olarak görüyor. Ve bu konuda egemen sınıflar içindeki tartışma, düzen dışı ve düzene muhalif ve alternatif olma iddiasındaki sol içinde de yansımasını buluyor.

İşçi Partisi (İP): Legal 'sosyalist' partiler içinde, İP egemen sınıfların ideolojik katı Kemalist kesiminin sözcülüğünü yapar konumda. Bu parti kendini "devrim ordusu" olarak değerlendirdiği faşist Türk ordusunun "sosyalist" sözcüsü olarak görüyor. Söylemiyle eylemiyle Genelkurmayın ve MGK'nın asker kanadının safında. Bunların "antiemperyalistliği", solculuk, sosyalizm vb. adına açıkça Türk milliyetçisi konumların savunulması biçiminde bir "antiemperyalizm". Merkezinde "devrimci ordunun" durduğu devletin liberalleştirilmesine karşılar. Bunu emperyalizmin bir oyunu olarak değerlendiriyorlar. Aynı şekilde Kopenhag kriterleri adına talep edilen "sivilleşme", "demokratikleşme", "devletin küçültülmesi", "devletin ekonomiden elini çekmesi", "evrensel insan haklarına uyulması", "azınlık haklarının tanınması", "Kürt sorununun siyasi çözümü" vb.nin de emperyalizmin Türkiye'yi teslim almak için oyunu olduğu görüşündeler. Devletin dinci alternatifinin de şiddetle ezilmesinden yanalar. Devlet içinde çeteleşmelerde taraf durumundalar. Bir bölüm çete, bu grubu diğerlerine karşı mücadelesinde açıkça kullanıyor.

Bunların da tabii ki her söylediği yanlış değil! Tabii ki emperyalistler "Kopenhag kriterleri" adına TC'nin içişlerine müdahale ediyor. Tabii ki emperyalistler TC'nin demokrasi eksiklerini kendi çıkarları için kullanıyor, tabii ki liberalleşme talebinde emperyalistler ve onun uzantısı büyük burjuvalar emekçi yığınları değil, kendi ceplerini, çıkarlarını düşünüyorlar... vb. vb. Fakat bunun karşısında savunulan statüko gerçekte bağımsız bir TC değil! Bunun karşısında ardında "devrimci" ilan edilip saf tutulan ordu, sonuçta emperyalizme bağımlı ve açıkça faşist Türk ordusu! Liberalleşme evet emperyalizmin öngördüğü program. Fakat bu programa statükonun savunulması programıyla karşı çıkmak, hem kendini kaçınılmaz olarak dayatan gelişmenin karşısında direnmek anlamında gericiliktir; hem de var olanın gerçek faşist yüzünün gizlenmesi, kitlelerin kandırılması anlamında gericiliktir. İP söylemiyle, eylemiyle -egemenler içinde aradığı yeri bulamasa da- karşıdevrimin "sosyalist" maskeli partisidir.

Emeğin Partisi (EMEP): İP'i biraz geriden, antiemperyalizmi uç aşağı beş yukarı İP gibi kavrayan, reformist EMEP

izlemektedir. EMEP'in söylemi ve eyleminin içeriğini belirleyen, "globalizasyona" karşı, gerçekte olmayan Türk egemenliğini ve bağımsızlığını savunmaktır. Aynı İP gibi, EMEP de örneğin özelleştirmeye karşı mücadelede özel (emperyalist) sermayeye karşı, (milli!) devlet (kamu = halk mülkiyeti) sermayesini; özel kapitalizme karşı devlet kapitalizmini savunma konumundadır. Milliyetçilikle reformizmin içiçe geçmesi bu partinin karakterini belirliyor. İP kadar açık olmasa da bu parti de egemen sınıflar içindeki çatışmada, ideolojik katı Kemalist kanadın safında yer alıyor.

Liberalleşme programını bayrağına yazanların düzene muhalif olma iddiasındakiler içindeki uzantılarını legal planda **ÖDP ve HADEP** oluşturuyor. Her iki parti de demokratikleşmeyi özde Kopenhag kriterlerine uymak olarak gören anlayışın soldaki sözcülüğünü yapıyorlar. ÖDP çok parçalı. Fakat bu çok parçalılık, tümünün savunduğu "sivilleşme" ve "demokratikleşme" programının egemenlerin 'liberalleşme'den yana tavır takınan kesimlerinin, AB'nin ve ABD'nin programlarıyla uyum içinde olmasını engellemiyor. HADEP, liberalizmin Kürt ayağını oluşturuyor. Emperyalizmin, en başta da ABD'nin onayı olmaksızın Kürt sorununun çözülemeyeceği noktasında konaklayan; Kuzey Kürdistan'da bir Kürt devletinin bugünkü uluslararası konjonktürde imkânsızlığını gören Kürt ulusal burjuvazisinin legal plandaki siyasi partisi olarak HADEP, şimdi TC'nin "Demokratik Cumhuriyet"e dönüştürülmesi için mücadele yürütüyor. PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın İmralı'da açıkça ilan ettiği ve PKK 7. Kongresinin de onayladığı TC ile barışma ve TC'nin bir gücü haline gelme programını hayata geçirmenin andaki en önemli siyasi örgütlerinden biri konumunda HADEP. Savunduğu program, açıkça emperyalizmin Türkiye'de bütün sorunların çözümü için öngördüğü "liberalleşme" programı. Bu çerçevede, Kürt sorunu da, TC sınırlarına dokunulmadan, bu sınırlar içinde Kürtlere kimi ulusal hakların tanınmasıyla "çözülecek". PKK'nın savaşı tek yanlı durdurması ve savaşçılarını çekmesi ile "barış" havasının geldiği Kuzey Kürdistan, emperyalistlerin en sevdikleri ziyaret alanlarından biri haline geldi. Haziran ayı içinde önce bir ABD heyeti Kuzey Kürdistan'ı gezerek yerel yönetimler ve yöneticilerle birebir görüşmeler yürüttü. ABD sermayesinin alana yatırımları için zemin hazırlandı, işbirlikçiler tespit edildi. Ardından Alman emperyalizminin büyükelçisi Diyarbakır'da Alman sermayesi ile kurulan su arıtma tesislerinin açılışına katılarak alanı tek başına ABD'ye "yedirmeyeceklerinin" mesajını verdi. Emperyalist heyetlerin biri gidip bin geliyor şimdi Kuzey Kurdistan'a... Alana egemenlik için emperyalistler arasında kıyasıya bir mücadele yürüyor. Üniter devlet sorgulanmadan, yapılacak idari reformlarla yerel yönetimlerin gücünün artırılmış olduğu, adı federal yapı olmayan bir federal yapıdaki "yenilenmiş" TC, hem bir bütün olarak Türkiye'yi, hem de yerel yönetimlerle ilişkiler üzerinden Kuzey Kürdistan'ı kontrol için emperyalizmin programıdır. Bu program daha şimdiden ufak ufak uygulamaya konmaya çalışılmaktadır. Demokrasiyi ve Kürt sorununa siyasi çözümü emperyalist güçlerden bekleyen burjuva Kürt milliyetçiliği açısından bu gelişmeler gayet olumlu karşılanmaktadır. Onların kontrolündeki kitleler emperyalist heyetlerin Kürdistan ziyaretlerinde emperyalistlerden demokrasi istendiği ve beklendiğini anlatmakta, bu içerikte gösteriler yapmaktadır. Aslında burada suç kitlelerde değildir. Kitlelerin demokrasi isteği, barış isteği, kalkınma isteği, ulusal hak istekleri doğru ve haklı isteklerdir. Burjuva milliyetçiliği şimdi bu haklı istekleri emperyalistlere demokratik gösterilerle duyurmanın, çözüm için tek yol olduğu şeklinde yönlendirmektedir kitleleri... Bu yüzden emperyalist heyetler kitleler tarafından coşkulu gösterilerle "şikayet ve talep" mercileri olarak karşılanabilmektedir.

Kürt burjuva milliyetçiliği programda, söyleminde ve eyleminde, TC'nin yıkılması temelinde bir çözümden açıkça vazgeçmiş ve bunu ilan etmiş durumdadır. Çözüm emperyalistlerin baskı ve destekleri sayesinde TC'nin reformlarla "demokratikleştirilmesinde" görülmektedir. Kürt burjuva milliyetçiliğinin programı, egemenlerin liberal kanadının ve Batılı emperyalistlerin demokratikleşme programı ile örtüşmektedir. Bu program orta ve uzun vadede, gelişmenin yönüne uygun olan programdır ve süreç içinde acılı ve sancılı da olsa uygulamaya koyulacaktır. Sermayenin mantığı bunu gerektirmektedir. Ancak anda bu çözüm –özellikle Kürt kimliğinin tanınması noktasında– ideolojik katı Kemalist kesimin yoğun direnişi ile karşılaşmaktadır. HADEP'e yapılan baskı ve saldırılar giderek yoğunlaşmaktadır.

İllegal solun durumu...

İllegal örgütler bazında da reformizm-kuyrukçuluk-legalizm ve milliyetçilik etkisini göstermektedir.

Bizim genel değerlendirmede devrim saflarında gördüğümüz bir dizi illegal oportünist örgütün "günah" listesine bir göz attığımızda kabaca şunları tespit etmek mümkündür:

Kitlelerle birleşme adına gerici geleneklerin kuyruğuna takılma... Bu kendini en çok Alevilik konusunda gösteriyor. Alevilik adeta kendiliğinden ilerici, devrimci, hatta sosyalist görülüp gösteriliyor. Devrimcilerin cenazelerinin cemevlerinden kaldırılması artık adeta "devrimci gelenek" haline geldi vb...

Antiemperyalizm adına açıkça milliyetçilik... Bunun başını DHKP-C çekiyor. DHKP-C için bir yanda "vatanseverler", diğer yanda "vatan hainleri" var. Devrimciler "vatansever", egemenler "vatanı satan", "vatan haini"! Bunlar, kapitalist toplumda emekçilerin "vatanı" olmadığını unutmuş durumdalar. Milliyetçilik konusunda, kimin daha milliyetçi olduğu noktasında egemen sınıflarla yarışıyorlar.

Yine kitlelerle birleşme adına kuyrukçuluk ve reformizm... Bu kendini en açık biçimde reform sınırlarını aşmayan mücadelelere onlarda olmayan nitelikler atfetme, hareketin boyutlarını abartma, ona yağ çekme, kuyruğuna takılma şeklinde gösteriyor. Ve bu durum, hemen hemen devrimci olarak değerlendirdiğimiz tüm oportünist örgütlerde müzmin çizgi durumunda. Bugün devrimci oportünistlerimizin bir yayın organını okuyan ve Kuzey Kürdistan-Türkiye toplumunu tanımayan bir yabancı, Türkiye'de devrimin şahlanmış olduğunu, sözkonusu örgütün ayaklanmış sınıf mücadelesini yönlendirdiğini, devrimin kapıda olduğunu... vb. düşünebilir. Gerçekte sözü edilen "devrimci" mücadeleler oldukça basit reform talepleriyle yürüyen, devrimci örgütlenmenin güçsüzlüğü sonucu çoğu sonunda satılan, çoğu reformist/sarı/fa-

şist sendika ağalarının kontrolünde olan mücadelelerdir. Ve bu mücadelelerin büyük çoğunluğu içinde devrimci örgütlerin etkisi gayet sınırlıdır.

Legal imkânlardan yararlanma adına legalizm... Bir zamanların devrimci illegal örgütlerinin bir bölümü zaten illegaliteyi kitlelerle birleşmenin engeli olarak ilan ederek her türlü illegal çalışmadan vazgeçip, legal alanı tek çalışma alanı haline getirmiştir. Andaki legal "sosyalist" partilerin büyük çoğunluğu böyledir.

İllegal devrimci oportünist örgütlere gelince... Bunların büyük çoğunluğu legal imkânlardan yararlanma adına gerçekte legalizm batağına batmakta, legal yayın organlarını illegal partilerin bültenine dönüştürmekte; legal yayın bürolarını illegal kadroların buluşma alanları haline getirmektedir vb. Bunun sonucu, egemenlerin illegal örgütler hakkında oldukça geniş bilgiye sahip olması, gerekli gördüğü zamanlama ile yaptığı saldırılarla illegal örgütlere ağır darbe vurabilmesidir. Böylelikle sağlam ve kalıcı örgütler yaratılamamakta, büyük bir gel-git yaşanmaktadır.

Peki çözüm ne?

Bütün bu anlattıklarımızı toparlarsak ortaya çıkan resim pek umut verici görünmüyor. Sanki çözüm yokmuş gibi, sanki halk yığınları daha kötü ile daha az kötü arasında seçim yapmak dışında bir alternatife sahip değilmiş gibi görünüyor.

Laik Kemalist cumhuriyet mi, şeriat mı?! Hangisini istersiniz?

Bugünkü Kemalist "demokratik" Türkiye mi, yoksa AB üyesi Kopenhag kriterlerine uydurulmuş Türkiye mi?!

"Birinci Cumhuriyet" mi, yoksa "İkinci Cumhuriyet" mi?!

Merkezi üniter devlet mi, yoksa federatif yapılanma mı?! vb. vb. ikilemler, bugün burjuvazinin çeşitli kesimlerinin ve emperyalizmin halka sunduğu kırk katır mı, kırk satır mı tercihleri. Bunların her birinin kendine göre "iyi" tarafları var! Fakat her biri sonuçta halka, işçi sınıfına, emekçilere karşı alternatifler. Buna rağmen anda siyaseti belirleyen, üzerine gürültü kopan ve halk yığınlarının tavır takınmak zorunda kaldığı alternatifler bunlar. Görünürde başka çözüm, başka alternatif yok.

Fakat gerçekte çözüm var, alternatif var.

Bu çözüm, bu alternatif var olan düzenin dışındadır. Burjuvazinin değişik iktidar biçimleri olan faşizmin ve burjuva demokrasisinin dışındadır. Emperyalizmin dışındadır.

Bu çözüm, bu alternatif, toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçilerin-köylülerin-tüm emekçilerin; tüm ezilenlerin kendi kaderlerini kendi ellerine almasında, kendi iktidarlarını kurmasındadır. Çözüm, bu düzen içinde yapılacak reformlarda vb. değildir.

Çözüm devrimdedir. Çözüm ve alternatif burjuvazinin iyice gericileşmiş sahte demokrasisinde; Kopenhag kriterlerinde vb. değildir. Türkiye'ye demokrasi evet gereklidir! Kuzey Kürdistan-Türkiye halklarına, işçilere, emekçilere gerçek demokrasi hava kadar, su kadar gereklidir. Ancak gerçek demokrasi şartlarında ve gerçek demokrasi mücadelesi içinde işçiler, emekçiler daha ileri hedeflere, gerçek kurtuluşa, sosyalizme, komünizme yönelebilirler. Türkiye'ye gerçek demokrasi, emperyalizm tarafından getirilmez. Onun getireceği, en iyi halde, emperyalist sömürüyü garanti altına alacak, sınırlarını kendi çizdiği ve kendi egemenliği için kullandığı sahte demokrasi olur. Kopenhag kriterlerinin öngördüğü demokrasi budur. Buna alternatif olarak görünen Kemalist demokrasinin ne olduğunu her gün yaşıyoruz. Yine demokrasi alternatifi olarak ortaya çıkan islami düzenin demokrasisinin ne olduğunu da İran'da, Afganistan'da vb. gördük, görüyoruz. Hayır, bunların hiçbiri değil, bize gerçek demokrasi gerek! Çözüm işçilerin-köylülerin-emekçilerin kendi öz demokratik iktidarlarındadır; işçi-köylü demokrasisinde, halk demokrasisindedir. Bu demokrasi, burjuva demokrasisinin tersine açıkça sınıfsal niteliğini ortaya koyan ve vurgulayan, işçilerin, emekçilerin örgütlenmesinin önündeki tüm engelleri kaldıran halk demokrasisidir. Bu demokrasi içinde işçi sınıfı tüm emekçi sınıfları etrafında toplayarak burjuvaziye karşı topyekün saldırıyı, sömürüyü tümüyle ortadan kaldıracak ve sınıfsız topluma yürüyüşün yolunu düzleyecek sosyalist devrimi gerçekleştirecektir. Bu demokrasi bu anlamda sosyalizmin yolunu açacak bir demokrasidir. Sosyalist devrimde, tüm emekçi sınıflarla omuz omuza kendi sınıf diktatörlüğünü kuracak olan işçi sınıfı devrimi durmaksızın sürdürecek, bütün dünyada işçi sınıfı ve emekçilerle birlikte burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi yoluyla komünizme varacaktır. **Çözüm sosyalizmdedir, komünizmdedir.**

Kuşkusuz bu çözüm, bu alternatif uzun erimlidir. Anda işçi sınıfı ve emekçilerin büyük çoğunluğu açısından bu çözüm gerçek bir alternatif olarak görünmemektedir. İşçilerin, emekçilerin beyni egemen sınıfların-emperyalizmin işgali altındadır. Ve onlar bugün kendi sınıf çıkarlarının, kendi sınıflarının tarihi misyonunun bilincinde değiller. Fakat bu, devrim ve sosyalizm çözümünün tek alternatif olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Yalnızca işçileri ve emekçileri uyandırma ve örgütleme mücadelesinin ne kadar zorlu bir mücadele, bu görevin ne kadar ağır bir görev olduğunu gösteriyor.

Biz çözüm devrimde-sosyalizmde dediğimizde, bugün toplumun büyük kesimleri bize 'vah vah' diye acıyarak bakıyor. Biraz sol siyasetle tanışmış fakat devrimden umudunu kesmiş olanlar ise, şimdiye kadarki sosyalizm deneyimlerinin başarısızlığından dem vurarak, bizi de içinde bulundukları bataklığa çekmek istiyor.

Bizimle birlikte çözümü en azından laf düzeyinde devrim ve sosyalizmde gören ve toplum içinde bugün çok küçük bir azınlığı oluşturan kesimin durumunu ise yukarıda kabaca resimledik. Bunlar da kısa süreli başarılar peşinde birçok halde devrimcilikten uzaklaşıyor.

Biz bolşevikler, dışımızdaki andaki kötü şartların bizi etkilemesine izin vermiyoruz, vermeyeceğiz! Görevimizin zorluğunun bilincinde olarak, çözümün devrimde ve sosyalizmde olduğunu bıkmadan usanmadan kitlelere, devrimin gerçek mimarı olan işçi sınıfına taşıyoruz, taşıyacağız!

Karşımızda dağ gibi duran zorluklar, aşılmak için var. Aşıyoruz! Aşacağız!

Sosyalizmi-komünizmi işçi sınıfı hareketiyle her geçen gün daha sıkı bağlarla birleştireceğiz!

Ve biliyoruz ki, bunu yaptığımız ölçüde, devrim ve sosyalizm ulaşılmaz görünen bir hedef olmaktan çıkacak ve gerçek haline gelecek!

Bolşevizm yenecek! Sosyalizm gelecek!

28 Haziran 2000 ◆

"Hak

Türkiye Ziraat Odaları Birliği'nin (TZOB) çağrısı üzerine 29 Haziran 2000 tarihinde Tekirdağ'da "Hak Arama Mitingi" adı altında 20 bin civarında üreticinin katıldığı bir miting düzenlendi. Türkiyeli köylü ve çiftçilerin bu denli kitlesel bir eylemi gerçekleştirmiş olmaları son dönemlerde gerçekleşen en önemli köylü eylemlerinden biridir. 20 bin civarında tarım emekçisi, çiftçisi, köylüsü ülkenin çeşitli illerinden Tekirdağ'a gelerek hükümetin tarım politikasına karşı eylem yaptı. İşçi ve memur hareketinin ardından tarım emekçilerinin de hükümetin tarım politikasına karşı mücadeleyi alanlara taşımaları, güçlerini birleştirerek seslerini duyurmaya çalışmaları önemli ve olumlu bir gelişmedir.

Mitingin dikkat çekici temel özelliği, bu hükümetin İMF'nin direktifleriyle hareket ettiğinin belirleyici bir şekilde öne çıkarılmış olmasıdır. Mitinge katılan binlerce çiftçi hükümetin tarım politikasına karşı tavır takınırken, bu hükümetin İMF'nin uşağı olduğunun, onun direktifleriyle hareket ettiğinin altını açıkça çiziyor. Binlerce kişiyi mücadele alanına çeken bu eylemde İMF'yi ve hükümeti protesto eden tavırlar takınılması bu eylemin içeriğinin belirleyici unsuru idi.

Katılımcılar, tarım politikasını belirlemede hükümetin değil, İMF'nin belirleyici olduğunu ortaya koyuyorlar. Mitingde bir konuşma yapan TZOB Başkanı Faruk Yücel "Tarım bakanının ismini bilen var mı?" diye soruyor, miting alanında "Hayır!" sesleri yükseliyor! "Peki

Tarım emekçilerinin sesi yükseliyor...

Mitingin dikkat çekici temel özelliği, bu hükümetin İMF'nin direktifleriyle hareket ettiğini öne çıkarmasıdır. "Kahrolsun İMF, Bağımsız Türkiye!" gibi sloganların yoğun bir biçimde atıldığı mitingde "Niyet İMF'ye, diyet köylüye", "Sizi İMF'nin oyları mı iktidar yaptı?", "Daneler Cottarelli'ye, saplar çiftçiye", "Çiftçi idam sehpasında, ip Cottarelli'de!" pankartları taşındı. Tekirdağ mitingi köylü hareketinin bundan böyle sessiz kalmayacağının habercisidir.

verilmez, alınır!"

"tarım fiyatını belirleyen adamın ismini bilen var mı?" diye soruyor, alanda "Cottarelli" cevabı yükseliyor. Atılan sloganlarda, taşınan dövizlerde İMF ve onun uşağı olarak hareket eden hükümet protesto ediliyor. "Hükümet istifa!", "Kahrolsun İMF, Bağımsız Türkiye!", "Vur vur inlesin, hükümet dinlesin!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek" gibi sloganlar yoğun bir biçimde atılırken taşınan dövizlerden bazıları şöyle: "Hak verilmez alınır", "Hesap vermiyorlar, hakkımızı yiyorlar", "Tarım emekçisi el ele, hükümet sana güle güle", "Niyet İMF'ye, diyet köylüye", "Sizi İMF'nin oyları mı iktidar yaptı?", "Daneler Cottarelli'ye, saplar çiftçiye", "Cottarelli bizi vurdu, TBMM nerede?", "Gerçek tarım bakanı Cottarelli mi?", "Çiftçi idam sehpasında, ip Cottarelli'de!", "Köylüyüz, çiftçiyiz, güçlüyüz."

Tarım alanında yükselen bu sesler yalnızca Tekirdağ mitingindeki 20 bin üreticiyi değil, yüzbinlerce tarım üreticisini temsil ediyor. Bu miting önemli sayıda kitleye ulaştı, onları etkiledi; geniş bir kesim bu sesi duydu, bu sesin aynı zamanda kendi sesi olduğunu gördü. Tekirdağ mitingi tarım emekçilerinin birlikte hareket ettiklerinde seslerini duyurabildiklerini gösterdi.

Bu miting tarım emekçilerinin kendi güçlerinin farkına varmaları konusunda önemli bir işleve sahip olacaktır. Tekirdağ mitingi köylü hareketinin bundan böyle sessiz kalmayacağının habercisidir. Milyonlarca insan Cottarelli adında birinin Türkiye'nin tarım politikasını belirlediğini, bu hükümetin Cottarelli'nin istemleri doğrultusunda hareket ettiğini öğrendi. Tekirdağ mitinginin ardından birçok insan köy kahvelerinde, tarlada, sokakta... birbirine şu soruyu soracaktır: "Yahu bu Cottarelli de kim?". Bilenler bilmeyenlere anlatacak: "Bu adam İMF'nin Türkiye temsilcisi, kısacası; uluslararası parababalarının, yani büyük emperyalist güçlerin Türkiye'deki temsilcisidir".. Tekirdağ mitinginin ardından emekçilere emperyalizmin Türkiye'deki etkisini, devletin emperyalizme bağımlılığını, burjuva iktidarın uşaklığını... anlatmanın fırsatları daha çok oluşmuş durumdadır. Emperyalistlerin Türkiye politikasını yönlendirmede ne kadar belirleyici olduklarını kitleler kendi pratik deneyimleriyle görmeye başlıyorlar. Üreticiler, şimdiye kadar oy verdikleri, peşinden gittikleri hükümetin tarım politikasını bile kendisinin yapmadığını, emperyalistlerin dayattığı politikayı harfiyen uygulamaya çalıştığını görüyorlar. İşçisi, memuru, emekçisi, köylüsü her gün zamlar altında ezilirken ücret artışlarına %25'i aşmayacak sınırlamaların getirildiğini görüyor. Kitleler, hükümetin İMF ile yapılan stand-by anlaşmaları çerçevesinde ücret artışlarının %25'lik enflasyon hedefine uyulması direktiflerini yerine getirmeye çalıştığını kendi pratiklerinde görüyor, öğreniyorlar. Tarım emekçileri de her gün gübreye, mazota, tarım araçlarına... yapılan zamlar altında ezilirken, bir yıl öncesine göre almak zorunda olduğu araçlara yüzde yüzleri aşan fiyatları ödemek durumunda kalırken, kendi ürünlerine çok düşük fiyatlar ödendiğini; tahıl destekleme fiyatlarındaki artışın % 25'lerde demirlediğini görmekteler. Emperyalistlerin belirlediği ve onların uşaklığını yapan Türk hakim sınıflarının uyguladığı bu ekonomik politikalar doğrudan kitlelerin yaşamını etkiliyor, onların her geçen gün daha da yoksullaşmasını beraberinde getiriyor. Bu durum emperyalizmi ve onun ülkedeki rolünü kitlelere anlatmak, kavratmak için birçok somut veri de ortaya koymaktadır. Emperyalist sistemin; sömürü sisteminin gerçek yüzünü ancak kitlelerin yaşamlarından yola çıkarak onlara anlatabiliriz. Onların yaşamlarından yola çıkılmadığında sistemin çirkef yüzünü, emperyalistlerin ve uşaklarının oynadıkları oyunları kitlelere göstermek; onlara gerçek durumu kavratmak çok zordur.

Milyonlarca emekçi bu ülkenin bağımsız bir ülke olduğunu sanmaktadır. Burjuvazi basın yayın organlarıyla; güçlü medyası ve örgütlü tüm kurumlarıyla her gün, her an kitlelerin bilincini karartan, onları kendi çıkarları temelinde şekillendiren bir ideolojik bombardımana tabi tutuyor. Her gün bu devletin güçlü olduğu, bağımsız olduğu, demokratik hukuk devleti olduğu, halka hizmet ettiği vs. vs. yalanlarına başvuruyor. Doğal olarak kitleler de bu atmosferin etkisinde kalıyor. "Bu ülke bağımsız değil, emperyalizme bağımlı bir ülkedir. Türk devleti emperyalistlerin uşaklarının devletidir, emekçi kitlelerin hizmetinde değil, sömürücülerin hizmetindedir.." yönlü gerçekleri anlattığımızda çok küçük bir azınlık sorunun farkına varabiliyor. Geniş yığınlar bu gerçekleri anlamakta zorlanıyor.

Türkiye'nin emperyalizme bağımlı olduğundan söz edildiğinde, Türk devleti emperyalistlerin uşağıdır vb. dendiğinde geniş emekçi yığınlar emperyalizmin klasik işgal yöntemini arıyor. Eğer bu durum yoksa o zaman hakim sınıfların propagandasının etkisinde kalıyor, ülkenin aslında bağımsız olduğunu düşünüyor. Ama gelinen aşamada Türkiye'deki kapitalist gelişmenin düzeyi, Türk hakim sınıflarının emperyalistlerle ilişkilerinin durumu; emperyalistlerin Türkiye üzerindeki etkisinin –boyutlarını geniş kitlelerin de görebileceği ba-

zı unsurlarını ortaya koyuyor. İMF artık perde arkasında değil, işleri açıkça, doğrudan kendisi planlıyor, yerinde denetliyor. Hükümetin ekonomik politikasının ne olacağını planlıyor, programlıyor ve hükümet de bunu uyguluyor. İMF artık işçinin ücretine ne kadar zam yapılacağını, işçinin emeklilik yaşının ne olacağını, tarımda fiyatların nasıl belirleneceğini, enflasyonla mücadelenin hangi çerçevede olacağını vs. vs. doğrudan kendisi belirliyor ve bunların nasıl uygulandığını takip ediyor. Bütün bu olgular emperyalizme bağımlılığın açık verileridir.

•••

Özellikle son iki yılda sermaye sınıfının işçi ve emekçi kitlelere yönelik yoğun saldırıları içinde hakim sınıfların emperyalistlerin yaman uşakları oldukları; özelleştirme, taşeronlaştırma, mezarda emeklilik, tahkim vb. çeşitli uygulamalarla görüldü, görülüyor. Bu saldırılar karşısında işçi hareketi, memur hareketi, köylü hareketi yürüttüğü eylemler içinde "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye" vb. sloganlarla tavır takınmaktadır. Hakim sınıflar bu noktada da hemen işin başına geçmeye, hareketi kendi potasında eritmeye çalışıyor ve bunda başarılı da oluyorlar. Kitleler alanlarda mücadeleyi yürütürken "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye" vb. sloganlar attıkları halde doğrudan siyasal iktidarı karşılarına alan, sistemin temellerine yönelen bir mücadele geliştiremiyor. İşçi ve memur hareketine damgasını vuran olgu bu hareketlerin düzen içi olmasıdır. Hakim sınıflar emekçi sınıflardan yükselen düzenden memnuniyetsizlik seslerini sistem içinde eritmek ve sistem için kullanmak amacıyla çok çeşitli tezgâhlar kuruyor, kitleleri kandırmayı başarıyorlar. Emekçi sınıfların mücadelesini düzen içinde tutmak için hakim sınıflar sendika konfederasyonlarını, mahkemelerini, polisini, jandarmasını, çeşitli siyasal parti ve örgütlerini devreye sokuyorlar.

Sendikalar egemen sınıflara karşı işçi örgütleri olarak işçi haklarını savunacaklarına, patronlarla perde arkasında pazarlıklar yapıyor, kendi özel çıkarları karşılığında işçilerin mücadelesini düzen içinde tutmak için çalışıyorlar.

İşçiler özelleştirmeye karşı mücadele yürütüyor. Grevlerden yürüyüşlere, mitinglere kadar çeşitli mücadele biçimlerini deniyorlar. İşçi, "Nasıl yapalım da işsiz kalmayalım? Haklarımızı daha da budamasınlar!" diye kara kara düşünüp alanlara çıkıyor. Geçim derdinde olan işçi gecesini gündüzüne katarak aç kalmamak için uğraşırken, patronlar özelleştirme pastasından en fazla payı kapmanın yollarına bakıyor. Bunun farkında olan işçi, "özelleştirmeye hayır" derken, bunu tam olarak geliştirip, "özel kapitalizme de, devlet kapitalizmine de hayır, kahrolsun ücretli kölelik düzeni, kahrolsun sömürü sistemi ve onun devleti" diyemiyor. Bu anlaşılır birşey de, çünkü emekçi kitlelerin geneli sistemin etkisindedir, burjuvazinin şu ya da bu kesimi bu harekete önderlik etmektedir. Sol yelpazede de işçi hareketine damgasını vuran reformizmdir. Durum böyle olduğundan alanlara çıkan işçi sorunların temel kaynağına yönelemiyor. Bizzat işçi örgütleri yaftası takan düzen savunucusu sendika konfederasyonları işçinin doğru bir bilinç; sınıf bilinci edinmesini ve bu çerçevede mücadele yürütmesini engelliyor. İşçiler sömürücü sistemin temellerine karşı mücadeleye sevkedileceklerine, tersine düzenin kimi kamburlarıyla uğraştırılıyor, mücadele çoğu kez burjuva kliklerden birinin kuyruğuna takılacak bir gelişme kanalına akıtılıyor.

Örneğin bugün Türkiye'de burjuva klikler arasında bir dalaş yürüyor. Bunların bir bölümü devletin küçültülmesi gerektiğini, devletin elindeki işletmelerin özelleştirilmesi gerektiğini savunurken, bir bölümü de devlet yapısını olduğu gibi korumak istiyor. Bu klikler kendi siyasetlerinin mücadelesini veriyorlar. Ama bu mücadele içinde işçi ve emekçiler kullanılıyor. Örneğin işçi özelleştirmeye karşı sokağa çıkıyor, mücadele yürütüyor.

Ama bu nasıl yürüyor?

Binlerce emekçi özelleştirmeye karşı "sosyal devlete sahip çık!" adı altında alanlara çıkarılıyor. İşsiz kalmamak için mücadele eden işçi, sonuçta mevcut devleti savunmak zorunda bırakılıyor. Böylece burjuva kliklerden biri diğerine karşı yürüttüğü mücadelede işçileri kullanmanın keyfini çıkarıyor. İşçi de yürüttüğü mücadelede kendi dolaysız hedefini yakalamaktan uzaklaşıyor, özelleştirme devam ediyor, işçi bunca mücadeleye rağmen sonuçta işsiz kalmaya bir çözüm de bulamamış oluyor.

Neden? Çünkü, işçi yanlış yönlendiriliyor. Faşist devletin elindeki kurumlar işçiye halkın malı diye yutturuluyor ve işçi kendi malıymış gibi bunları koruma mücadelesine sevkediliyor. Oysa işçiyi gerçek anlamda ilgilendiren sorun özelleştirmenin getirdiği sonuçlardır. Bu sonuçlardan en barizi işsizliktir.

Öyleyse işçi açısından bu bağlamda temel sorun iş güvencesidir. Bu hak anayasal bir hak olmalıdır. İşçi öncelikle ve temel sorun olarak iş güvencesini elde etmeli ve bunun için mücadele etmelidir. Ama işler böyle yürümüyor. İş güvencesi için yasa çıkarmak egemenlerin işine gelmiyor. Ama işçilerin "ben özelleştirmeye karşıyım", "halkın malıdır, sattırmam" demesi; kendi aralarında çelişen çatışan sermaye gruplarından bir bölümünün işine geliyor.

Bu bağlamda emekçi hareketi kendi mücadelesini sistem içinde eritmemek için hakim sınıfların oyunlarına gelmemelidir.

•••

Tekirdağ mitingiyle birlikte işçi ve memur hareketinin ardından tarım alanında da mücadelenin gelişeceğinin önümüzdeki dönemde mücadelede sıcak günler yaşanacağının açık işaretleri ortaya çıkmış durumdadır.

Tarım alanında uyuşukluk, durgunluk, sessizlik bozulmuştur. Hakim sınıflar bu gelişmelere kayıtsız kalmayacaklardır. Onlar tarım alanında yükselen bu sesleri de kendi çıkarlarına uygun bir biçimde kullanmaya çalışacaklardır.

Tarım emekçilerinin İMF ve hükümeti protesto etmesi, binlerce üreticiyi alanlarda toplaması, toplumun önemli bir kesimini mücadeleye sevketmesi, oldukça önemli ve olumlu bir gelişmedir. Ancak bu, hareketin gerçek niteliğini abartmaya yol açmamalıdır. Tekirdağ eyleminin söyleminde İMF'ye karşı takınılan tavır belirleyici olsa da, hareketin kendisinin sistem partilerinin peşinde olduğu, çözümü bu sistem içinde aradığı gözardı edilmemelidir.

Herşeye rağmen önümüzdeki dönemde işçi ve memur hareketinin yanısıra tarım emekçileri de tepkilerini mücadele alanlarına taşıyacaklardır. Sınıf bilinçli işçiler güçleri ölçüsünde bu hareketler içine doğru bilinç taşımak, mücadelenin sivri ucunu sömürücü sisteme doğrultmak ve devrim için örgütlenmek, örgütlemek amacıyla ellerinden geleni yapmak zorundadır. Komünist propaganda için fırsatlar iyi kullanılmalıdır!

6 Temmuz 2000◆

Marksizm-Leninizm bilimi reform talepleri uğruna mücadeleyi herşey haline getiren reformculuğa karşı olduğu gibi, reform talepleri için mücadeleyi tümden reddeden "sol" sekter yaklaşıma da kökten karşıdır. Reformcu yaklaşım proletaryanın ve ezilenlerin bilincini karartıp, mücadeleyi düzen içine hapsederken; "sol" sekter yaklaşım da kitlelerle birleşebilmeyi, onlara proleter sınıf bilincinin taşınmasını, devrimin gerekliliği konusunda ikna edilebilmesini engelleyerek devrim mücadelesinin önüne set çekmektedir.

REFORM-DEVRİM

İLİŞKİSİ VE REFORMİZME KARŞI MÜCADELE...

Proletaryanın iktidar uğruna verdiği sınıf mücadelesinde reform-devrim ilişkisi ve reform talepleri uğruna mücadelenin nasıl ele alınacağı konusundaki tartışmalar Dünya Komünist Hareketi tarihinden de görüleceği gibi şu ya da bu biçimde sürekli olarak varolmuştur.

Sözkonusu tartışmalar, içinde bulunulan tarihsel koşullara bağlı olarak değişik biçimlerde yürümüş olsa da, özde hep aynı olmuştur. Ya reformlar için mücadelenin, proletaryanın ve tüm ezilenlerin kurtuluş mücadelesinin düzen içine hapsedilmesi, reform talepleri için mücadelenin herşey haline, amaç haline getirilmesi, ya da reform talepleri uğruna mücadeleyi devrim için mücadeleye tabi kılmak, devrim mücadelesini ilerletmek ve başta proletaryanın olmak üzere ezilenlerin bilincini devrimin gerekliliğini kavrama ve devrim için mücadelede Komünist Partisi önderliğinde örgütlenebilmesi için reform mücadelesini ve reformları bir araç olarak ele almak.

Reform talepleri uğruna mücadeledeki bu iki yaklaşım, aynı zamanda reformculukla devrimcilik arasındaki çatışmada, ideolojik mücadelede kimin hangi konumda olduğunu gösteren temel yaklaşımlardır. Reform taleplerı için mücadeleyi ve reformları amaç haline getiren, devrimci çalışmayı ise tali birşey olarak görenler reformcu; reformları ve reform talepleri için mücadeleyi devrim için mücadelenin bir yan ürünü olarak gören ve reform talepleri için mücadeleyi devrim mücadelesine bağlı ele alanlar ise devrimcidir.

Bu iki yaklaşım dışında bir de devrimcilik adına reform talepleri uğruna mücadeleyi tümden reddeden "sol" sekter yaklaşım vardır. Bunların yaklaşımına göre, reformlar için mücadele zaten düzen içi mücadele olduğuna ve devrimciler için sorun düzeni yıkmak, değiştirmek olduğuna göre, o zaman reformlar için mücadele reddedilmeli hiçbir taviz verilmemelidir vb. vb.

Marksizm-Leninizm bilimi reform talepleri uğruna mücadeleyi herşey haline getiren reformculuğa karşı olduğu gibi, reform talepleri için mücadeleyi tümden reddeden "sol" sekter yaklaşıma da kökten karşıdır. Reformcu yaklaşım proletaryanın ve ezilenlerin bilincini karartıp, mücadeleyi düzen içine hapsederken, "sol" sekter yaklaşım da kitlelerle birleşebilmeyi, onlara proleter sınıf bilincinin taşınmasını, devrimin gerekliliği konusunda ikna edilebilmesini engelleyerek ve reform talepleri için, demokrasi için mücadele etmeyen bir işçi sınıfının devrim için, sosyalizm için mücadele edemeyeceğini kavramayarak devrim mücadelesinin önüne set çekmektedir. Sonuç olarak reformcu ile "sol" sekter yaklaşım bir madalyonun iki yüzüdür. İkisi de devrim için mücadelenin önünde engeldir.

Marksizm-Leninizm biliminin ışığında komünistlerin bu iki yaklaşıma karşı verdiği kararlı mücadelede, komünistlere yönelik gelen eleştirilerden

biri de komünistlerin hiç kimseyle uzlaşmadığı, taviz vermeye yanaşmadığı vb. biçimindedir.

Bolşeviklere mal edilen bu görüş karşısında Lenin, Engels'e de atıfta bulunarak, komünistlerin hiç taviz vermediği ya da hiç kimseyle uzlaşmadığı konusundaki düşüncenin yanlış olduğunu ortaya koyar. Lenin bunu ortaya koyarken şu tespiti de yapar:

*"Gerçekten devrimci bir partinin görevi, her türlü uzlaşmadan mümkünü yok kaçınmayı ilan etmek değil, bilakis –kaçınılmaz oldukları ölçüde– **tüm uzlaşmalara rağmen** ilkelerimize, sınıfımıza, devrimci görevimize, devrimi hazırlama ve halk kitlelerini devrimde zafer kazanmaya eğitme davamıza sadık kalmaktır." (Lenin, Uzlaşmalar Üzerine, Seçme Eserler, Cilt 6, İnter Yayınları, sayfa 216)*

Lenin'in burada yaptığı tespit, komünistlerin şu ya da bu uzlaşmaya rağmen vazgeçemeyeceği temel noktaların ne olduğunu gayet açık ortaya koymaktadır. İlkelerde, proletaryanın sınıf çıkarlarında, devrimci amaçlarda ve devrim için mücadelede kitlelerin bilincini ilerletme çalışmasında uzlaşma olmaz, bu konularda taviz verilmez. Tavizler, ilkelerin uygulanması bağlamında, içinde bulunulan durumun, tarihsel koşulların zorunlu kıldığı, devrim için mücadeleye zarar vermediği ve kitlelerin bilincini karartmadığı noktalarda verilebilir, verilir. Somut olarak hangi tavizin, nasıl ve nerede verileceği ise, her somut koşulda, somut olarak tespit edilmek zorundadır. Lenin'in tavizler konusundaki bu yaklaşımı, aynı zamanda reform talepleri için mücadelede de aynen geçerlidir. Reformlar ve reformculuk bağlamında Lenin şu tavrı takınır:

"Anarşistlerin tersine Marksistler, reformlar için yapılan savaşımı, yani egemen sınıfın iktidarını yıkmaksızın çalışan insanların koşullarının iyileştirilmesine ilişkin önlemler için verilen savaşımı tanırlar. Ne var ki Marksistler, aynı zamanda, reform kazançları uğruna işçi sınıfının eylemleriyle amaçlarını, doğrudan doğruya ya da dolaylı olarak sınırlayan reformculara karşı kesin, kararlı bir savaşım verirler. Reformculuk, bireysel düzeltmelere karşın, sermayenin egemenliği sürdükçe ücretli köleler olarak kalacak olan işçilere karşı, bir burjuva aldatmacasıdır.

Liberal burjuvazi bir eliyle reform verir, öteki eliyle geri alır, reformları sıfıra indirger ve işçileri köleleştirmek için, ayrı gruplara bölmek ve ücretli köleliği sürdürmek için kullanır. Bu nedenledir ki, reformculuk, çok özden olduğu zaman bile, uygulamada, burjuvazinin işçileri yoldan çıkarmak ve zayıflatmak için kullandığı bir silaha dönüşür. Bütün ülkelerin deneyimi, işçilerin reformculara güvendikleri zaman aldatıldıklarını göstermiştir.

Bunun tersine, Marx'ın teorisini özümleyen işçiler, yani sermayenin egemenliği sürdükçe ücretli köleliğin kaçınılmaz olduğunu kavrayan işçiler, herhangi bir burjuva reformuyla aldatılamayacaklardır. Kapitalizmin varlığını sürdürdüğü yerde reformların ömürlü ya da geniş kapsamlı olamayacağını anlayan işçiler, daha iyi koşullar için savaşırlar ve reformları, ücretli köleliğe karşı savaşı koyulaştırmak için kullanırlar." (Lenin, Marksizm ve Reformculuk, Tasfiyecilik Üzerine, Sol Yayınları, sayfa 342-343)

Lenin'in burada da belirttiği gibi Marksistler için (şimdi Marksist-Leninistler için) sorun reform talepleri için mücadeleyi reddetmek değildir, sorun bunun nasıl ele alındığıdır. Altında üzerinde durulması gereken bir sorun da, Marx'ın teorisinin özümsenmesi sorunudur. Gerçekten de Marx'ın teorisini, Marksizm-Leninizmin teorisini özümseyen işçiler herhangi bir burjuva reformuyla aldatılamayacaktır. Fakat burada sorun, işçilerin bu teoriyi nasıl özümseyeceği sorunudur.

Reform talepleri uğruna mücadele, genel olarak komünist partinin mücadele ve örgüt biçimleri konusunda olduğu gibi, taktik bir meseledir. Komünist Partisi proletaryaya sosyalizm bilincinin taşınması görevini yerine getirirken mücadele ve örgüt biçimleri bağlamında taktik ilkelere de sahiptir. Bu temel ilkelerden biri de **kitleleri kendi siyasi tecrübeleri temelinde devrimci mevzilere yaklaştırmaktır.** Bu ilke bağlamında Stalin şunları söylemektedir:

"Bu taktik ilke, şiarların değişmesi, bu değişimin yolları ve yöntemleri sorunuyla ilgilidir. Parti için şiarların nasıl kitle için şiarlara dönüştürüleb ileceği sorunuyla, kitlelerin kendi öz deneyimleri temelinde Parti şiarlarının doğruluğuna kanaat getirmeleri için kitlelerin nasıl ve hangi tarzda devrimci mevzilere yaklaştırılabileceği sorunuyla ilgilidir." (Stalin, Leninizm Dizisi, 7. Defter, İnter Yayınları, sayfa 48)

Bu bağlamda kitlelerin kendi öz deneyimleri temelinde devrimci mevzilere yaklaştırılması temel sorundur. Reform talepleri için mücadele de bu temel soruna bağlı ele alınmaktadır. Marksizm-Leninizm için önemli olan, reformların ya da uzlaşmaların, anlaşmaların kendileri değil, reformlardan ve anlaşmalardan nasıl yararlanıldığıdır. Bu bağlamda Stalin şöyle der:

"Reformist için reform her şeydir, devrimci çalışma ise ikincil bir şey, laf edilecek bir konudur, göz boyamaya yarar. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında reformist bir taktikle reform, kaçınılmaz olarak bu iktidarın sağlamlaştırılmasının bir aracına, devrimin çökertilmesinin bir aracına dönüşür.

Oysa devrimci için tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; devrimci için reform, devrimin bir yan ürünüdür. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında devrimci bir taktikle reform, doğası gereği, bu iktidarı çökertmenin bir aracına, devrimin sağlamlaştırılmasının bir aracına, devrimci hareketin daha da geliştirilmesi için bir üs noktasına dönüşür.

Devrimci, reformu sadece, legal ve illegal çalışmayı birleştirmenin bir dayanak noktası olarak, burjuvaziyi devirmek için kitlelerin devrimci hazırlığını amaçlayan illegal çalışmayı güçlendirmeye yarayan bir siper olarak kabul eder.

*Emperyalizm koşullarında reformlardan ve uzlaşmalardan devrimci bu şekilde yararlanmanın özü **budur**.*

Reformist ise tersine, reformları her türlü illegal çalışmayı reddetmek, kitlelerin devrime hazırlanmasını baltalamak ve 'bağışlanan' reformların gölgesinde uykuya yatmak için kabul eder.

*Reformist taktiğin özü **budur**." (Stalin, Leninizm Dizisi, 7. Defter, sayfa 56, İnter Yayınları)*

Stalin'in bu tavrında da bir kez daha reformculukla devrimcilik arasındaki temel farklılığın ne olduğu açıkça ortaya konmaktadır. Reformlar için mücadele, devrim için mücadeleye bağlı yürütülmek zorundadır. Devrimci için reformlar devrimin birer yan ürünüdür. Devrimci mücadeleye, devrim için mücadeleye hizmet ettikleri ölçüde ve

oranda reformlar için mücadele vermek doğrudur, gereklidir.

PROLETARYA İKTİDARI ŞARTLARINDA REFORMLAR...

Stalin'in ifadesiyle, burjuva iktidarının varlığı koşullarında reformist bir taktikle savunulan reformlar, burjuvazinin iktidarını sağlamlaştırmanın, devrimi çökertmenin bir aracına dönüşür. Reformlar için mücadelenin burjuvazinin iktidarını sağlamlaştırmanın, ücretli kölelik sisteminin sürdürülmesinin bir aracı haline gelmemesinin garantisi, devrimci bir temelde verilecek mücadeledir. Buna rağmen reformlar proletaryanın sınıf mücadelesinin yan ürünüdür.

Proletaryanın iktidarı şartlarında reformlar bağlamında ilkede değişen birşey olmasa da, reform devrim ilişkisine yeni bir şey eklenir. Lenin bu konuda şunları söyler:

"Proletaryanın tek ülkede dahi olsa zafer kazanmasından sonra reform ve devrim arasındaki ilişkiye yeni bir şey eklenir. İlkede değişen hiçbir şey yoktur, ama biçimde, Marx'ın şahsen önceden göremediği, ama ancak Marksizmin felsefesi ve siyaseti ışığında kavranabilecek bir değişiklik meydana gelir." (Lenin, Leninizm Dizisi, 7. Defter, sayfa 60, İnter Yayınları)

Sözkonusu değişikliğin içini açarken de Lenin şunları söylemektedir:

"Proletaryanın zaferinden önce reformlar devrimci sınıf mücadelesinin yan ürünüdür. Zaferden sonra (uluslararası planda hâlâ bir 'yan ürün' olarak kalmalarına karşılık) zaferin elde edildiği ülkede reformlar, ayrıca, sarfedilen büyük gayretlerden sonra, şu veya bu geçişin devrimci bir şekilde gerçekleştirilmesine güçlerin besbelli yetmediği zaman gerekli ve haklı bir dinlenme molası olurlar. Zafer öyle bir 'yedek güç deposu' sağlar ki, zoraki bir geri çekilme hareketine bile dayanmak, hem maddi hem de manevi anlamda dayanmak mümkün olur." (agk, sayfa 61)

Bu durumda reformlar, proletarya iktidarının varlığını koruma, geliştirme mücadelesine hizmet eden bir konuma dönüşür. Bu konuda Stalin'in tavrı ise şöyledir:

"Ama emperyalizmin devrilmesinden sonra, proletarya diktatörlüğü altında, durum biraz değişir. Belirli koşullar altında, belirli bir durumda, proletarya iktidarı kendini, varolan düzeni devrimci bir şekilde yeniden inşa etme yolundan, bu düzeni geçici bir süre yavaş yavaş yeniden biçimlendirme yoluna, Lenin'in ünlü makalesi 'Altının Önemi Üzerine'de söylediği gibi, 'reformist yola', yandan çevirme yoluna, proleter olmayan sınıfları dağıtmak, devrime soluklanma molası vermek, güç toplamak ve yeni bir saldırının koşullarını hazırlamak için reformlar ve bu sınıflara ödünler verme yoluna geçmek zorunluluğuyla karşı karşıya görebilir. Bu yolun belirli bir anlamda 'reformist' bir yol olduğu inkâr edilemez. Yalnız, bu durumda temel bir farklılıkla karşı karşıya olduğumuzu, [yani –ÇN] bu durumda reformun proletarya iktidarından kaynaklandığını, proletarya iktidarını güçlendirdiğini, ona gerekli soluklanma molasını verdiğini, görevinin devrimi değil, tam tersine proleter olmayan sınıfları çökertmek olduğunu akılda tutmak gerekir.

Böylelikle reformlar bu koşullar altında kendi karşıtına dönüşür.

Böyle bir politikanın proletarya iktidarı tarafından uygulanması, yalnızca önceki dönemde devrimin atılımı yeterince büyük olduğu ve böylelikle saldırı taktiği yerine geçici olarak geri çekilme taktiğini, yandan çevirme hareketleri taktiğini geçirebilmek için geri çekilecek yeterince geniş bir alan yarattığı için mümkündür.

Böylece, eskiden burjuva iktidarı altında reformlar devrimin bir yan ürünü iken, şimdi, proletarya diktatörlüğü altında reformların kaynağı; proletaryanın devrimci kazanımlarıdır; bu kazanımlardan oluşan, proletaryanın elindeki birikmiş rezervlerdir." (agk, sayfa 56-57)

Burjuva iktidarının varlığı koşullarında burjuvazinin iktidarını sağlamlaştırmanın, devrimi çökertmenin bir aracına dönüşen reformlar, proletarya iktidarı şartlarında proleter olmayan sınıfları çökertmenin, proletaryanın iktidarını sağlamlaştırmanın bir aracına dönüşmektedir. Bu bağlamda bilince çıkarılması gereken şey, reformların değişik sınıfların iktidarı şartlarında farklı rollere sahip olduğudur.

PARTİNİN İÇİNDE BULUNDUĞU DURUMA BAĞLI OLARAK REFORM TALEPLERİ İÇİN MÜCADELE

Partinin içinde bulunduğu durumun –yani partinin, inşasının birinci aşamasında mı, yoksa ikinci aşamasında mı olduğunun–, reform talepleri için mücadelede ne anlama geldiğini bilince çıkarmak gerekiyor.

Komünist Partisinin işçi sınıfının öncü örgütü olduğu, milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirmesi gerektiği; zamanı geldiğinde son ve tayin edici savaş için sınıf düşmanına karşı milyonları saldırıya geçirmesi ve sömürü düzenini yıkıp proletaryanın iktidarını kurmaya önderlik etmesi gerektiği vb. vb. tespitler, bir Komünist Partisinin genel olarak yapması gereken tespitlerdir. Fakat bu tespitler somut olarak şu ya da bu Komünist Partisinin içinde bulunduğu durumu ve o partinin önünde duran acil görevlerin neler olduğunu ortaya koymaktan uzaktır. Partinin içinde bulunduğu durumu ve anda önünde bulunan acil görevin ne olduğunu doğru tespit etmeden, partinin hedef olarak önüne koyduğu, fakat istendiği anda gerçekleştiremeyeceği devrime önderlik, milyonları devrimci mevzilere yerleştirme vb. görevleri öncelikli görev olarak tespit etmek yanlış sonuçlara götürür. Başarının önkoşulu durumu ve görevleri doğru tespit etmektir.

Örneğin parti inşası konusunda sözkonusu Komünist Partisi birinci inşa aşamasındaysa, proletaryanın öncüsünü komünizme kazanmak esas görev ise; partinin dikkatinin ve kaygısının merkezinde partinin kendisi, varlığı, varlığının korunması duruyorsa; o zaman partinin stratejisi de zorunlu olarak sınırlı ve oldukça fakirdir. Parti, bu dönemde, hareketin stratejik planını çizmekle, yani hareketin gitmek zorunda olduğu yolu çizmekle yetinir. Partinin güçsüzlüğü sonucu –özellikle düşman kampı içindeki çelişmelerden ya hiç ya da hemen hemen hiç yararlanılamaz. Bu duruma bağlı olarak partinin taktiği de zorunlu olarak sınırlı ve atılımdan yoksundur.

Bu bağlamda partinin güçsüzlüğü reform talepleri için verilecek mücadelenin de sınırlı bir mücadele olmasını

beraberinde getirmektedir.

Stalin, partinin birinci aşaması bağlamında durumun ne olduğunu şöyle ortaya koymaktadır:

*"**Birinci dönem**, partimizin **biçimlenme, yaratılma** dönemidir. Bu dönem, yaklaşık olarak, 'Iskra'nın kuruluşundan, III. Parti Kongresi'ne (dahil) kadarki zaman dilimini kapsar (1900 sonundan 1905 başına kadar).*

Bu dönemde itici güç olarak Parti zayıftı. Onun bu zayıflığı sadece gençliğinden değil, aynı zamanda bir bütün olarak işçi hareketinin gençliğinden ve özel olarak da, bu dönemin başlangıcı için sözkonusu olan, devrimci durumun, devrimci hareketin yokluğu, daha doğrusu zayıflığından -ki bu özellikle bu dönemin başlangıcı için sözkonusudur- ileri gelir (köylüler suskunluk içindedir veya boğuk bir homurdanmadan ileri gitmezler, işçiler sadece kısmi talepler uğruna iktisadi grevi veya bir kent içindeki siyasi grevi bilirler, hareketin biçimleri illegal veya yarılegal karakter taşır, işçi sınıfının örgüt biçimleri de çoğunlukla illegal karakterdedir).

Partinin stratejisi, stratejik yedeklerin varlığını ve bunlarla manevra yapma olanağını şart koştuğundan, zorunlu olarak sınırlıdır, oldukça fakirdir. Parti kendisini, hareketin stratejik planını çizmekle, yani hareketin tutmak zorunda olduğu yolu saptamakla sınırlar, Partinin yedekleri ise -gerek Rusya içindeki gerek Rusya dışındaki düşman kampı içindeki çelişkiler-, Partinin güçsüzlüğü sonucu yararlanılmadan ya da hemen hemen yararlanılmadan kalır.

Partinin taktiği, taktik kitlelerin kazanılması ve stratejik başarının güvencelenmesinin çıkarları doğrultusunda hareketin her türlü ve her bir biçiminden, proletaryanın örgüt biçimlerinden yararlanılmasını, bunların kombinezonunu, karşılıklı olarak birbirini tamlamasını vb. şart koştuğundan, aynı şekilde zorunlu olarak sınırlıdır, atılımdan yoksundur." (Stalin, İktidarın Ele Geçirilmesinden Önce ve Sonra Parti, Eserler Cilt 5, İnter Yayınları, sayfa 91-92)

Parti inşasının birinci aşaması bağlamında durum bu iken, ikinci aşamada bu durum değişmektedir. Geniş işçi ve köylü kitlelerini partiye, proletaryanın öncüsüne kazanmanın esas görev olduğu, partinin artık kendi kendine yeterli güç olmaktan çıkarak sermayenin iktidarını devirmek için milyonlarca kitlenin mücadelesine önderlik edecek bir araç haline geldiği bir durumda, partinin stratejisi de atılım kazanır. Bu dönemde artık sorun stratejik planın uygulanmasıdır. Bu dönemde partinin taktiği de atılım kazanır. Bu konuda da Stalin şunları söylemektedir:

*"**İkinci dönem, geniş işçi ve köylü kitlelerini** Partiye, proletaryanın öncü müfrezesine **kazanma** dönemidir. Bu dönem, yaklaşık olarak Ekim 1905'ten, Ekim 1917'ye kadarki zaman dilimini kapsar. (...)*

Bu dönemde Parti, bir önceki dönemdeki gibi artık güçsüz olmaktan çok uzaktır; itici güç olarak son derece ciddiye alınması gereken bir faktöre dönüşür. Şimdi artık sadece kendi kendine yeten bir güç olamaz, çünkü artık varlığı ve gelişmesi için halihazırda emin garantiler vardır, şimdi o kendi kendine yeterli bir güçten, işçi ve köylü kitlelerini kazanmak için bir araca, sermayenin iktidarının devrilmesi için kitlelerin mücadelesine önderlik etmenin bir aracına dönüşür.

Partinin stratejisi bu dönemde atılım kazanır, birinci planda, köylülük gibi bir yedeği garantilemeye ve ondan yararlanmaya yöneliktir, bu çalışma önemli başarılarla yürütülür.

Partinin taktiği de atılım kazanır: kitlelerin hareketi, onların örgütü, Partinin ve diğer devrimci örgütlerin faaliyeti, eskiden olmayan yeni biçimlerle zenginleşir.

Bu dönemde Partinin temel görevi, burjuvazinin diktatörlüğünü devirmek, iktidarı ele geçirmek için milyonlarca kitleyi proleter öncüye, Partiye kazanmaktır. Partinin dikkatinin merkezinde artık Partinin kendisi değil, milyonlarca kitle vardır." (aynı yerden)

Bütün bunlardan -isteğimizden, niyetimizden bağımsız olarak- bizim için çıkarılacak sonuç, partimizin birinci inşa aşamasında olması, dikkatinin ve kaygusunun merkezinde partinin kendisinin olması vb. vb. nedenlerle strateji ve taktiğimizin de zorunlu olarak sınırlı olacağıdır.

Durumumuzun doğru tespiti ve geniş kitlelere önderlik etme durumumuzun sınırlılığının bilincinde hareket edip anda yapabileceğimizin en fazlasını yapmaya ve gücümüzün elverdiği ölçüde karşıdevrimin kendi içindeki çelişmelerden yararlanmaya çalışıyorsak eğer doğru iş yapıyoruz demektir.

Fakat, geniş kitleleri devrimci mevzilere kazanma adına durumumuzu unutup, önümüzde duran esas göreve uygun olmayan, bugün istesek dahi yapamayacağımız işlere girmeyi anda esas görev olarak görüp göstermek ve bunun yapılamadığı yerde de yanlış yapıyoruz demek, soruna yanlış temelde yaklaşıldığını ortaya koyar. Bizim bu yanlıştan kaçınmamız lazımdır.

SINIF MÜCADELESİNİN DURUMUNA BAĞLI OLARAK REFORM TALEPLERİ İÇİN MÜCADELE

Partimiz içinde bulunduğu durumа uygun mücadele sorunu öncelikle partinin kendi içinde bulunduğu durumun dışta yapılacak çalışmayla ilgilidir. Partinin stratejisi ve taktiğinin sınırlı olduğu ya da atılım kazandığı dönemlerden, partinin durumundan bağımsız olarak, bir de sınıf mücadelesinin durumuna, objektif duruma bağlı olarak partinin yapacağı çalışma sorunu vardır.

Sınıf mücadelesinin boyutları, devrimci durumun varlığı ya da yokluğu da partinin taktiğini etkiler. Komünist Enternasyonal'in programında bu konudaki tespitleri aktarmadan önce Stalin'in işçi hareketinin iki yanına değindiği ve siyasi strateji ile taktiğin uğraş alanının ne olduğunu ortaya koyduğu tavrını bilince çıkarmak gerekiyor. Stalin'in tavrı şöyledir:

"Siyasi strateji, tıpkı taktik gibi, işçi hareketi ile ilgilenir. Ancak bizzat işçi hareketi iki unsurdan oluşur: objektif ya da kendiliğinden unsur ve subjektif ya da bilinçli unsur. Objektif, kendiliğinden unsur, proletaryanın bilinçli ve düzenleyici iradesinden bağımsız olarak cereyan eden süreçler grubunu oluşturur. Ülkenin ekonomik gelişimi, kapitalizmin gelişmesi, eski devlet iktidarının parçalanması, proletaryanın ve onu çevreleyen sınıfların kendiliğinden hareketleri, sınıfların çatışmaları vb. -tüm bunlar- gelişmesi proletaryanın iradesine bağlı olmayan görüngülerdir, hareketin objektif yanını oluştururlar. Stratejinin bu süreçlerle hiçbir ilgisi yoktur, çünkü bunları ne ortadan kaldırabilir ne de değiştirebilir, sadece bunları hesaba katabilir ve bunlardan yola çıkabilir. Bu, Marksiz-

nin teorisi ve Marksizmin programı tarafından araştırılan bir alandır.

Ancak hareketin bir de subjektif, bilinçli yanı vardır. Hareketin subjektif yanını, hareketin kendiliğinden süreçlerinin işçilerin düşüncelerinde yansıması oluşturur. proletaryanın belirli bir hedefe doğru bilinçli ve sistematik hareketi oluşturur. Bizi ilgilendiren, hareketin tam da bu yanıdır, çünkü objektif yanın tersine, bu tamamen strateji ve taktiğin doğrudan yönetici etkisine tabidir. Strateji, hareketin objektif süreçleri üzerinde herhangi bir değişikliğe yol açmazken, burada hareketin subjektif, bilinçli yanında ise, tersine, stratejinin uygulanma alanı geniş ve çeşitlidir, çünkü strateji, hareketi hızlandırabilir veya yavaşlatabilir, stratejinin kendi üstünlük ve başarısızlıklarına bağlı olarak hareketi en kestirme yola yöneltebilir ya da onu daha zor ve daha acılı bir yola saptırabilir.

Hareketi hızlandırmak veya yavaşlatmak, kolaylaştırmak veya zorlaştırmak – işte siyasi strateji ve taktiğin alanı ve uygulama sahası bunlardır." *(Stalin, Leninizm Dizisi, 7. Defter, İnter Yayınları, sayfa 17-18)*

Stalin'in işçi sınıfı hareketinin iki yanı –objektif ve subjektif yanı– bağlamında burada söylediklerini devrimci durumun varlığı ya da yokluğu bağlamında ele aldığımızda, devrimci durumun varlığı veya yokluğunun hareketin objektif durumunu oluşturduğunu söylemek durumundayız. Bu bağlamda siyasi strateji ve taktiğimizin subjektif durumla ilgili olduğu bilince çıkarılarak, bilinçli bir müdahale ile süreci hızlandırmanın yol ve yöntemlerini araştırıp ortaya koymak gerekiyor. Bu bağlamda da soruna nasıl yaklaşıldığını, komünist bir partinin değişik objektif durumlarda taktiğinin nasıl olması gerektiğini Komünist Enternasyonal'in programından aktarmak ve bu kez daha bilince çıkarmak gerekiyor. Taktiğin esas görevlerini Komintern şöyle ortaya koymaktadır.

"Komünist Partisi, taktik çizgisini saptarken, mevcut iç ve dış durumu, sınıf güçlerinin dağılışını, burjuvazinin sağlamlık ve güçlülük derecesini, proletaryanın mücadeleye hazır olma düzeyini, orta tabakaların durumunu, vb. hesaba katar. Parti, mümkün olan en geniş yığınları bu mücadelenin mümkün olan en yüksek düzeyinde harekete geçirme ve örgütleme zorunluluğundan yola çıkarak, sloganlarını ve mücadele yöntemlerini sözkonusu koşullara uygun biçimde belirler. Devrimci bir durumun olgunlaşması halinde parti, bir dizi geçiş sloganı saptar ve varolan koşullara uygun olarak, devrimci ana hedefine, iktidarın ele geçirilmesi ve burjuva kapitalist toplum düzeninin yıkılması hedefine tâbi kılacağı kısmi talepler öne sürer. İşçi sınıfının günlük taleplerini ve günlük mücadelelerini ihmal etmek, parti faaliyetini sadece bunlarla sınırlamakla aynı derecede hatalı, yapılmaması gereken bir şeydir. Partinin görevi, günlük ihtiyaçlardan ***hareketle, iktidarı hedef alan devrimci mücadelede*** *işçi sınıfına önderlik etmektir.*

Egemen sınıfların örgütsüz, kitlelerin devrimci bir mayalanma içerisinde oldukları, orta tabakaların proletaryadan yana eğilim gösterdikleri ve kitlelerin mücadeleye ve kurbanlar vermeye hazır bulunduğu bir ***devrimci yükseliş*** *durumunda, partinin görevi, kitleleri burjuva devlete karşı cepheden saldırıya yöneltmektir. Bu, basamak basamak yükseltilen geçiş sloganlarının propagandasını yaparak (işçi şûraları, üretimi işçilerin denetlemesi, toprak beylerinin toprağına zorla el koyma hedefi güden köylü komiteleri, burjuvazinin silahsızlandırılması ve proletaryanın silahlandırılması, vb.) ve parlamentodaki faaliyet dahil partinin ajitasyon ve propagandasının bütün dallarının tâbi olacağı* ***kitle eylemlerinin*** *örgütlenmesi ile gerçekleştirilir. Bu tür kitle eylemleri: Grevler, gösterileri de kapsayan grevler, silahlı gösterileri de kapsayan grevler ve nihayet burjuvazinin devlet zoruna karşı ayaklanmayla birlikte genel grevdir. Mücadelenin bu en yüksek biçimi, savaş sanatına göre gerçekleştirilir, bir harekât planı, mücadele içindeki eylemlerin saldırgan bir nitelikte olması, proletaryanın sınırsız fedakârlığı ve kahramanca bir cesaretle davranması bunun önkoşullarıdır. Bu türden eylemlerin mutlak önkoşulu ise emekçi yığınların, en geniş kesimleri kapsayıp harekete geçirebilecek biçimde oluşturulmaları gereken mücadele birliklerinde örgütlenmeleri (işçi ve köylü sovyetleri, asker sovyetler, vb.) ve ordu ve donanma içerisinde devrimci çalışmanın yoğunlaştırılmasıdır."* *(Leninizm Dizisi, 7. Defter, İnter Yayınları, sayfa 66-67)*

Devrimci durumun, yükselişin olmadığı dönemler konusunda da şunlar tespit edilmektedir:

"Eğer ***devrimci yükseliş*** *durumu yoksa, komünist partiler, emekçilerin günlük sıkıntılarından yola çıkarak,* ***kısmi sloganlar ve kısmi talepler*** *öne sürmeli ve bunları Komünist Enternasyonal'in ana hedefleriyle bağlantı içerisine sokmalıdırlar. Fakat bu durumlarda partiler, devrimci bir durumun varlığını önkoşul alan ve başka bir durumda ise kapitalist üretim sistemi ile kaynaşmanın sloganı haline gelen* ***geçiş sloganları*** *(örneğin üretimin denetlenmesine ilişkin slogan ve benzerleri) atmamalıdır. Bir dizi geçiş sloganı, devrimci bir durumun varolmasına kopmaz biçimde bağlıyken, kısmi sloganlar ve kısmi talepler, doğru bir taktiğin mutlak koşullarıdır. Kısmi taleplerin ve geçiş sloganlarının öne sürülmesini 'ilkesel' olarak reddetmek, aynı biçimde komünizmin ilkeleriyle de bağdaşmaz, çünkü bu türden bir taktik, pratikte partiyi pasifliğe mahkûm eder ve yığınlardan tecrit eder. Sermayeye karşı başarılı bir mücadelenin, yığınların sınıfsal olarak harekete geçirilmesinin ve reformist önderlerin teşhir ve tecritini sağlamanın aracı olarak* ***Birleşik Cephe*** *taktiği, bu durumda* ***bütün devrim öncesi dönem boyunca*** *Komünist Enternasyonal'in uygulayacağı taktiğin temel bir öğesidir."* *(agk, sayfa 68)*

Komintern'in burada sözkonusu ettiği partilerin, parti inşasının ikinci aşamasında olan ve milyonlarca kitleyi devrimci mevzilere yerleştirme, proletarya ve yedeklerini burjuva-kapitalist düzeni yıkmak için harekete geçirme göreviyle karşı karşıya olan partiler olduğu bilinçte tutulmalıdır.

Fakat partinin durumundan bağımsız olarak kısmi talepler ve kısmi sloganlar bağlamında ortaya konan temel yaklaşımı kavramak, reform talepleri için mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda temel önemdedir.

Devrimci durumun varlığı ya da yokluğu şartlarında, komünist bir parti için, proletarya ve emekçilerin günlük talepleri ve günlük mücadelelerine sahip çıkmak ve kısmi talepler ve kısmi sloganlar ileri sürmek; bu talep ve sloganlar için mücadele ederek proletaryanın ve emekçilerin bilincini ilerletmek görevi konusunda herhangi bir değişiklik yoktur.

Parti, her iki durumda da kısmi talepleri öne sürme ve bunlar için mücadele yürütme ve iktidar mücadelesinde işçi sınıfına önderlik etme durumundadır. Sorunun özü, kısmi talepler için mücadelenin, komünist partinin genel hedefine, devrim için mücadeleye bağlı ele alınıp alınmadığı; işçi ve emekçilerin kapitalizme karşı mücadelede bilincini ilerletip ilerletmediğidir.

Bu bağlamda da bilince çıkarılması gereken esas şey, partinin faaliyetinin günlük talep ve mücadelelerle sınırlandırılmasının yanlış olduğu gibi, günlük taleplerin ve mücadelelerin gözardı edilmesinin de yanlış olduğudur.

Partinin birinci inşa aşamasında strateji ve taktiğinin sınırlı olması ya da ikinci aşamasında atılım kazanması kısmi taleplerin ve sloganların öne sürülmesinde, partinin bu mücadeleden ne kadar yararlanabildiği, yararlanabileceği sorunuyla ilgilidir. Aşamaya göre görevler ve hedefler değişir. Fakat bir şey değişmez: Proletaryanın ve emekçilerin günlük taleplerine ve günlük mücadelelerine sahip çıkmak! Proletarya ve emekçilerin bilincini ilerletmek, devrimci mevzilere yerleştirmek ve partiye yaklaştırmak ancak proletaryanın ve emekçilerin günlük taleplerine ve günlük mücadelelerine sahip çıkıp onlara doğru yolun ne olduğunu göstermekle; kitlelerin kendi siyasi özdeneyimleriyle mümkündür. Partinin birinci inşa aşamasında kısmi talepler için mücadelenin sınırlılığının bilinçte tutulması gerektiği gibi, güç ve imkânlar ölçüsünde, proletaryanın ve emekçilerin günlük taleplerine ve mücadelelerine sahip çıkmanın da görev olduğu bilinçte tutulmak zorundadır.

Komintern'in programından yaptığımız alıntıda öne sürülecek talepler bağlamında bilince çıkarılması gereken bir nokta da, hangi taleplerin hangi koşullarda öne sürüleceğidir.

Örneğin devrimci durumun varlığı, devrimci yükselişin yaşandığı şartlarda atılacak sloganlarla devrimci durumun olmadığı, devrimci yükselişin yaşanmadığı şartlarda atılacak sloganlar farklıdır. Özellikle *geçiş sloganı* olarak tespit edilen sloganlar, devrimci durumun olduğu koşullarda devrim mücadelesini ilerletmek için zorunlu iken ve bu durumda devrim mücadelesini ilerletirken; devrimci durumun olmadığı şartlarda böylesi sloganlar, Komintern'in deyimiyle "kapitalist örgütler sistemi ile kaynaşma" rolünü oynar.

Devrimci durumun varlığı şartlarında atılacak sloganlarla, devrimci durumun olmadığı dönemde atılacak sloganların birbirinden ayrıştırılması gerektiği gibi, kapitalist düzenin varlığı şartlarında mümkün olan kısmi talepler, reform talepleriyle, ancak devrimle elde edilebilecek talepler de birbirinden ayrıştırılmalı ve birbirine karıştırılmamalıdır.

DEVRİMCİ-REFORMCU MÜCADELEYE BİR-İKİ ÖRNEK...

Kısmi talepler için, reform talepleri için mücadelede sorunun reformcu ya da devrimci bu yaklaşımla savunulup savunulmadığını tespit etmek mücadelede karşılaşılan sorunlardan biridir.

Reformculuğun kendisini ortaya koyduğu biçimlerin çokluğu, –mücadele biçimleri için başta reçete verilemeyeceği gibi– reformculuğun kendisini ortaya koyduğu bütün biçimlerin nasıl olduğunu ortaya koymayı da zorlaştırmaktadır. Burada sorunun özü, sözkonusu kişi ya da örgütlerin tavrının bütünlük içinde ele alınması ve bütüne hakim olanın ne olduğunun, özün ortaya çıkarılmasıdır.

Sözkonusu siyasete hakim olan düşünce, eğer mücadeleyi düzen içine hapsetme durumunda ise ve amacını düzenin varlığını sürdürdüğü şartlarda elde edilebilecek taleplerle sınırlıyorsa; işçi sınıfı hareketi içine ve tüm ezilenlere burjuvazinin –şu ya da bu kanadının– kabul edebileceği siyaseti taşıyorsa vb. vb. o zaman sözkonusu siyaset genel değerlendirmede reformizmdir. Bu siyaseti savunanlar da reformcudur.

Yok eğer, savunulan siyasete egemen olan düşünce, proletaryayı ve emekçilerin reform talepleri için mücadele etmesi gerekliliğine rağmen, kendilerini düzen içi çözümlerle sınırlamamalarını, bu düzene güvenmemelerini öğretiyorsa, yığınlara devrimin gerekliliğini anlatıyor ve yığınların devrim için mücadele etmesi bilincini geliştiriyorsa, o siyaset genel değerlendirmede devrimci bir siyasettir. Bu, tabii ki, şu ya da bu konuda reformcu tavırların varlığını, bunların eleştirilmesi gerektiği gerçeğini ortadan kaldırmaz. Böylesi bir durumda –yani genel tavrın, siyasetin devrimci olduğu durumda– yapılan reformcu hataları doğru bir çizginin yanlışları ya da sapmaları olarak değerlendirilmelidir.

Bu konuda bilince çıkarılması gereken temel bir düşünce de, kullanılan "devrim" ya da benzeri kavramlarla devrimci olunmayacağı; şu ya da bu bildiri, yazı vb. de "devrim" kavramının kullanılmamasıyla da reformcu olunmayacağının kavranmasıdır. Öyle durumlar olabilir ki, tüm yazı ya da bildiride tek bir kez devrim lafını kullanmadan devrimci olunabileceği gibi; bir yazı ya da bildiride onlarca kez devrim lafının kullanılmasına rağmen reformcu olunabilir. Bunun için de kalıplara takılma yerine savunulan siyasetin ne olduğu, özün ne olduğu kavranmaya çalışılmalıdır.

Reformculuk kendisini sadece kaba biçimde, yani reform talepleri için mücadeleyi herşey olarak gördüğünü açıkça ilan etme biçiminde göstermemektedir. Örneğin, reformculuk, işçi sınıfı hareketinin, emekçilerin şu ya da bu hareketinin, mücadelesinin değerlendirilmesinde de kendisini gösterir. Sorunun kavranması için Lenin'in seçimlerle ilgili "Tasfiyecilerin bildirgesi" konusundaki şu tavrına bakalım:

*"Tasfiyecilerin platformu Mayıs grevlerinden ve yazınki ayaklanma girişimlerinden **sonra** kaleme alınmıştır. Ve bu platformun karakteri sorununun objektif yanıtını ararken, herşeyden önce şunu sorarız: o bu grevleri ve ayaklanma girişimlerini **nasıl** değerlendirmiştir?*

*"Ekonomik yükseliş"... "Grev hareketindeki artışla proletarya, yeni bir toplumsal yükselişin yaklaşan başlangıcına işaret etti"... "Proletaryanın koalisyon özgürlüğü talebini içeren güçlü Nisan hareketi" – Tasfiyecilerin Nisan ve Mayıs grevleri üzerine platformda söylediklerinin **hepsi** budur.*

*Fakat bu dupeduz bir yalandır! Bu, olguların açıkça çarpıtılmasıdır! Burada **esas mesele** atlanmıştır, herhangi bir anayasa reformunun elde edilmesine **değil**, hükümetin **devrilmesine**, yani devrime yönelik olan politik grevin **devrimci** karakteri atlanmıştır.*

*Nasıl oluyor da, 'güzel' laf-larla dolu, illegal devrimci bir bildiride böylesine bir yalan söylenebildi? Böyle olmak **zorundaydı**, çünkü liberaller ve Tasfiyeciler olayları **böyle değerlendi-***

***riyorlar**. Onlar grevlerde, görmek istedikleri şeyi görüyorlar: anayasa reformları için bir mücadele. Görmek istemedikleri şeyi hiç görmüyorlar: devrimci yükseliş. Biz liberaller reformlar için mücadele etmek istiyoruz, devrim için değil – ifadesinin Tasfiyecilerin **yalanında** bulan sınıfsal konumun **gerçeği** budur." (Lenin, "Reformistlerin Platformu ve Devrimci Sosyal Demokratların Platformu, İnter Yayınları, Seçme Eserler, Cilt 4, sayfa 190)*

Aynı yazısında Lenin, tasfiyecilerin seçim bildirgesine de değinir ve reformculuğun kendisini nasıl ortaya koyduğunu şöyle gösterir.

"... Tasfiyeciler, ilkbahar ve yazın başlayan Rusya'daki devrimci yükselişi (sözcüğün Senato'da sahip olduğu anlamda) "açıkladılar"

Ardından Partimizin programını "açıklıyorlar"

RSDİP programında şöyle deniyor:

*"... RSDİP önüne **en yakın dolaysız** politik görev olarak Çarlık otokrasisinin devrilmesini ve yerine demokratik cumhuriyetin getirilmesini koyar, demokratik cumhuriyetin anayasası: 1. halkın mutlak egemenliğini **güvence altına alacaktır**" ... vs. – ardından "özgürlükler"in ve "haklar"ın sayılması gelir.*

*İnsan bunun yanlış anlaşılamayacağına inanmak istiyor. "En yakın dolaysız" görev otokrasinin devrilmesi, yerine özgürlükleri **güvence altına alan** cumhuriyetin getirilmesidir.*

Tasfiyeciler bütün bunları değiştirdiler

"Sosyal demokrasi" diye okuyoruz platformlarında "halkı demokratik cumhuriyet için mücadeleye çağırıyor ...

*Halkın **ancak devrim ertesinde** gerçekleştirebileceği bu hedefe ulaşmaya çalışan sosyal-demokrasi, **şu anki seçim kampanyasında**" (bakın hele!) "emekçi kitleleri şu **günlük** talepler etrafında toplanmaya çağırıyor: 1. ... **Devlet Duması seçimlerinde** genel vs. oy hakkı"*

*... Cumhuriyet "ancak devrim ertesinde", ama "şu anki seçim kampanyasında "**gündemde**" anayasa reformları duruyor!*

*Her şey ne güzel gidiyordu: cumhuriyet hem kabul ediliyor hem de uzağa itiliyordu. Devrimci sözler esirgenmedi – fakat gerçekte "şu anki seçim kampanyasında" (bütün platform sadece **şu anki kampanya** için yazılmıştır!) reform talepleri "gündemde duran" talepler olarak gösterildi." (agk, sayfa 191-192)*

Lenin'den aktardığımız bu iki örnek, reformizmin kendisini nasıl gösterdiğini ortaya koymaktadır. Her iki örnekteki temel yaklaşım, bizim bugünkü mücadele için öğrenmemiz ve reformizme karşı mücadelede uygulamamız gereken yaklaşımdır. Güncel istekler, reform talepleri ancak devrim mücadelesine, devrimci taleplere bağlı ele alınırsa doğru bir temelde savunulabilir. Bunun Rusya Bolşevikleri tarafından nasıl yapıldığını da iki örnekle göstermeye çalışalım.

Tasfiyecilerin seçim bildirgesini eleştiren Lenin, Bolşeviklerin seçim bildirgesini şöyle değerlendirir:

*"Tüm platform boyunca bir düşünce uzanıp gider: **bugünün** Rusyası'nda anayasa reformlarının umutsuzluğunun, ütopik karakterinin eleştirisi ve devrim propagandası. Platformun şiarları, **işte bu yüzden,** devrimci görevleri tam bir açıklıkla ifade etsin ve onların anayasa reformları üzerine vaatlerle karıştırılmasını olanaksız kılsın diye seçilmiştir." (agk, s. 189)*

Lenin'in tavrı, tam da proletaryanın ve emekçilerin düzene karşı varolan ve reformcularla liberal burjuvazinin açık temsilcilerinin körüklediği umut ve beklentinin boş bir beklenti olduğunu, işçi ve emekçilerin kurtuluşunun ancak devrimle gerçekleşebileceği bilincinin yığınlara taşınması gerektiğini ortaya koymaktadır. Lenin bu tavrı takınırken, kuşkusuz ki, güncel talepleri reddetme durumunda değil. O, sadece ve sadece güncel talepleri devrim için mücadeleyi geliştirmenin aracı olarak ele almaktadır. Örneğin Tasfiyecilerin seçim kampanyasında öne sürdükleri "genel seçim hakkı"nı Bolşevikler, Lenin de savunuyor. Fakat onların öne sürdüğü temel sloganlar: "*1. Demokratik cumhuriyet, 2. Sekiz saatlik işgünü. 3. Toprak ağalarının topraklarına el konması*"dır. Genel seçim hakkı, örgütlenme özgürlüğü, işçiler için devlet sigortası vb. talepler, bu tespit edilen üç talebe bağlı olarak ele alınmaktadır.

Güncel taleplerin devrim mücadelesine bağlı ele alınmasına bir örnek de Prag Konferansı'nda alınan "*Açlığa Karşı Mücadelede Sosyaldemokrasinin Görevleri*" başlıklı kararda takınılan tavırdır. Sözkonusu kararın bir bölümü şöyledir:

*"a) Nüfusun geniş kitleleri içinde, özellikle de köylülük içinde propaganda ve ajitasyon için bütün Sosyaldemokrat güçler kullanılmalıdır. Bu yapılırken özellikle Çarlık ve onun tüm siyaseti ile açlık arasındaki bağ açıklanmalıdır. Kırda ajitasyon için yalnızca Sosyaldemokratların ve Trudoviklerin Duma konuşmaları değil, aynı zamanda Markov II gibi Çar dostlarının konuşmaları da yayılmalıdır ve sosyaldemokrasinin (şu –YN) siyasi talepleri daha geniş bir şekilde tanıtılmalıdır. **Çarlık monarşisinin devrilmesi, demokratik cumhuriyetin kurulması, toprak ağalarının topraklarına el konulması.***

b) İşçilerin açlık çekenlere mümkün olduğunca yardım etme eğilimleri desteklenmelidir. Bu yapılırken, bağışların yalnızca Sosyaldemokrat Duma fraksiyonuna, işçi basınına ya da proleter kültür, eğitim ve diğer derneklerine yapılması, ve açlık çekenlere yardım gruplarına, komisyonlarına, komitelerine gidildiğinde buralarda Sosyaldemokratların ve demokratların özel hücreler kurması tavsiye edilmelidir.

*c) Açlık felaketi ile ilgili olarak varolan demokratik kızgınlık yürüyüşler, mitingler, kitle gösterileri ve çeşitli diğer biçimlerde **Çarlığa karşı** kitle mücadelesine yönlendirmeye çalışılmalıdır." (Lenin, Eserler, Almanca, Cilt 17, sayfa 446-447)*

Bu örnekte de görüldüğü gibi Bolşevikler açlık sorunundan, güncel bir sorundan yola çıkarak devrimin propagandasını yapmaktadır. Bu konuda açlık karşısında kitlelerde varolan "demokratik kızgınlık", Çarlık iktidarına karşı mücadele ve kitlelerin devrimin gerekliliğini kavraması için kullanılmaktadır.

Bu konuda bizim durumumuzla belli bir paralellik çekilirse, örneğin depremzedelerin devlete karşı kızgınlığının devrimin gerekliliğinin propagandası için kullanılmasının önemi kavrandığı ölçüde deprem vb. durumlar daha iyi değerlendirilebilir.

Genel olarak Marksizm-Leninizm bilimi temelinde, özel olarak da bu yazımızda bir kez daha ortaya koyduğumuz tavrımız temelinde reformizme karşı mücadeleyi, her alanda vermek biz bolşeviklerin görevidir. Bunu bizden başka yapacak kimse de yoktur!

29 Haziran 2000 ◆

"KADIN

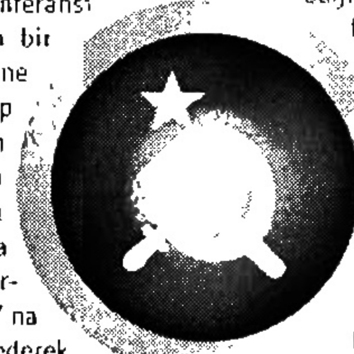
Bir Dünya Kadın Konferansı daha fiyaskoyla sonuçlandı

189 devletin temsil edildiği Pekin Dünya Kadın Konferansı'nın üzerinden 5 yıl geçti. Haziran ayında Pekin Konferansı'nda temsil edilen devletlerin sözcüleri yeniden biraraya gelerek aradan geçen beş yıla ilişkin bir durum tespiti ve Pekin Kadın Konferansının aldığı kararların uygulanmasını hızlandırmak için bir eylem planı kararlaştırmak amacıyla New York'ta toplandılar. "Kadın 2000: 21. yüzyılda cinslerin eşitliği, kalkınma ve barış için!" parolasıyla toplanan bu olağanüstü konferans tam bir fiyaskoyla sonuçlandı!

New York'ta toplanan Kadın Konferansı Birleşmiş Milletler'in düzenlediği 5. Dünya Kadın Konferansıydı. Bundan önce 10 sene aralıkla 4 ayrı konferans yapılmış ve her konferansta temsil edilen devletler kadın-erkek eşitliğinin sağlanması yönünde atacakları adımları tespit eden uzun ve ayrıntılı kararlar almıştı. Her Konferans kadın-erkek eşitliği konusunda dünya çapında durumun hiç de iç açıcı olmadığını tespit etmiş ve on yıllık aralıklarla bu tespitleri yenilemişti. Pekin Konferansı'nda, aslında kendileri de düzenin ayrılmaz parçaları olan, fakat yine de (birçoğunun) hükümet dışı konumlarıyla belirli bir kontrol fonksiyonunu yerine getiren "Sivil Toplum Örgütleri"nin de baskısıyla artık bu on yıllık aralıklarla durum tespiti yapmanın pek işe yaramadığı sonucuna varılmış ve 5 yıl sonra New York'ta toplanıp Pekin Konferansının kararlarını hayata geçirmek yönünde hükümetlerin hangi adımları attıklarının kontrol edilmesi kararlaştırılmıştı. Sonuçta biraraya geldiler, durumun kötülüğünü yeniden tespit ettiler, bir kere daha kararlar alıp dağıldılar...

Kadınların doğurganlığını kim denetleyecek?

New York'taki konferansın hazırlık sürecinde Pekin konferansı öncesinde de yürüyen bir çatışma yeniden gündeme geldi. Vatikan ve bir grup müslüman devletin oluşturduğu blok Pekin Konferansında olduğu gibi bu konferansta da "kadınların cinsel özgürlüğü ve aile planlaması" na ilişkin kararlara itiraz ederek bu konularda ortak kararların alınmasını engellemeye çalıştılar.

Bu garip katolik-müslüman birliğinin ardında kadınların cinselliğini ve doğurganlığını kim denetleyecek çatışması sözkonusuydu. Vatikan'ın öncülüğüyle oluşan birlik Pekin Konferansında olduğu gibi bu Konferansta da açıktan kadınların cinselliklerini özgürce yaşama ve doğurganlıkları üzerinde bizzat kendilerinin söz sahibi olma haklarını reddediyordu. Böylece esas çatışma bir yanda sözümona "ilerici", kadınların özgürleşmeleri için adımlar atmak isteyen "ülkelerle" diğer yanda bunu engellemeye çalışan "dinci gerici odaklar" arasında geçti. Her iki kanadın da tabii kendi "Sivil Toplum Örgütleri" vardı.

Bu tablo, esasen "kadınların cinsel özgürlüğü", "kürtaj hakkı", "çocuk sayısını kendi belirleme hakkı" gibi taleplere sahip çıkarların kendi emperyalist çıkarlarından başka bir şey gütmediklerini gözden gizlemektedir. Başta ABD olmak üzere bir dizi emperyalist ülke bağımlı ülkeler üzerinde "nüfus planlamasını" bir baskı politikası olarak uygulamaktadır. Kadınların özgürleşmesi ya da eşitliği bunun sadece bir kılıfıdır.

Bu noktada dünya konferanslarında en büyük gürültüler koparılırken, bizzat emperyalist ülkelerde dahi kadınların öz

gürleşmesinin temeli olan ekonomik bağımsızlığın elde edilmesi, kadınlara dolgun ücretli, sosyal güvenceli iş alanlarının açılması, kadın işsizliğinin bertaraf edilmesi konusunda hiçbir gerçek adımın atılmaması bunun en belirgin göstergesidir. İşin açıkçası emperyalistler, sözümona "kadınların cinsel özgürlüğünü" savunma adına kadınların doğurganlığını kendileri denetlemek istemektedirler.

Pekin Konferansında bu emperyalist çıkarı kendi gerici çıkarlarına karşı gören ve buna karşı ortak hareket eden Vatikan-müslüman ittifakı konferans alanına soktukları kendi güdümlerindeki sivil toplum örgütleri ("Kürtaj karşıtı radikal gruplar" ve "müslüman kadın grupları") aracılığıyla büyük gürültü koparmıştı. Bu Konfersansta benzer bir karşı-gösteri kampanyasından çekinildiğinden, bu kez genelde Sivil Toplum Örgütleri daha sıkı denetlenerek, bunların bir bölümü en başından Konferans alanı dışında bırakıldı ve her Sivil Toplum Örgütünden salt 3 kişinin katılmasına izin verildi. Böylece Birleşmiş Milletler'in yaptığı konferanslara emperyalistlerin doğrudan kontrolü dışında hareket eden sivil toplum örgütlerinin katılımı iyice sınırlandı, bunların fazla bir etkinliğe sahip olmamaları sağlandı.

New York Kadın Konferansı ne getirdi?

New York kadın konferansı öncesinde bizzat Birleşmiş Milletler adına yayınlanan raporlarda kadınların eşitliği konusunda 5 yılda herhangi bir ciddi ilerleme olmadığı, hükümetlerin Pekin Konferansında imzaladıkları ortak kararlar doğrultusunda uygulamaya yönelik adımlar atmadıkları tespit edilmektedir.

Kadınların ekonomik, yasal ve toplumsal olarak eşitsizliği halen gündemdedir ve bunların giderilmesi yönünde bol laf ve kâğıt üzerindeki kararlardan öte yapılan birşey yoktur! Kadınlar bugün de yoksullar içinde en yoksul durumundadırlar. Milyonlarca kadın ve kız şiddete ve cinsel şiddete maruz kalmaktadır. Dayak, cinsel organların kötürümleştirilmesi, açlık, eğitimsizlik, fuhuşa zorlanma, tecavüz ve kölelik 21. yüzyılın eşiğinde de tüm vahimliğiyle gündemdedir. Daha ana rahmindeyken cinsiyetleri belirlenerek kız çocuklarının düşük yapma yoluyla katledilmesi ve yeterli sağlık hizmeti verilmemesi sonucu Unicef'in raporunda tespit edildiği üzere dünya çapında kadın nüfusu olması gerekenden 60 milyon daha azdır.

Bütün bunları biz söylemiyoruz, bizzat BM Kadın Konferansının kendi raporları söylüyor. On yılda bir yapılan konferanslar ya da 5 yılda bir yapılan olağanüstü konferanslar bu gerçekleri değiştirme yönünde bir adım daha ileri gidemiyor! Bunu da kendileri tespit ediyor!

Bu fiyasko özde kapitalist-emperyalist sistemin fiyaskosudur. Özgürlük, adalet, eşitlik, insan hakları, demokrasi vb. vb. kitleleri kandırmak için boş laflardır. Fiyasko aynı zamanda "Sivil Toplum Örgütleri" adıyla anılan ve görünürde ve lafta hükümet dışı olan burjuva kadın hareketinin de fiyaskosudur! Hükümetleri kadınların eşitliğini sağlamaya yönelik tedbirler alma yönünde zorlamayı kendine amaç edinen burjuva ve küçük-burjuva kadın hareketinin fiyaskosudur. "Artık büyük ütopyalar için mücadelenin miyadını doldurduğu"nu iddia eden, çözümü sistem içi reform mücadelesinde gören her türden reformizmin fiyaskosudur!

Bunların yolunda ilerlendiğinde kadınların kurtuluş mücadelesi hep yerinde sayacaktır. Bunu bir kere daha görüyor ve Lenin'in şu sözlerinin aradan 80 yıl geçmiş olmasına karşın anlamını bütün canlılığıyla koruduğunu bir kere daha tespit ediyoruz:

"Burjuva demokrasisi özgürlük ve eşitlik üzerine kulağa hoş gelen sözler, tumturaklı sözcükler, abartmalı vaatler ve gürültülü sloganlar demokrasisidir; gerçekte ise bütün bunlarla kadının özgürlüksüzlüğü ve eşitsizliği gizlenir."

"Sovyet iktidarı, Avrupa'nın en geri ülkelerinden birinde, iki yıl içinde, kadının kurtuluşu için, bütün dünyadaki ileri, aydın "demokratik" cumhuriyetlerin topunun 130 yılda yaptıklarından çok şey yaptı." (Lenin, Sovyet İktidarı ve Kadının Durumu, Kadın Sorunu Üzerine, İnter Yayınları, sayfa 54-60)

Sovyet iktidarı salt erkek egemen yasaları bir hamlede bertaraf etmekle kalmadı, sosyalizmin inşası süresince kadınların ekonomik ve toplumsal eşitliğinin sağlanması mücadelesinde dev adımlarla ilerledi. Onun sosyalizmin inşasının yaklaşık 40 yıllık sürecinde katettiği yol halen hiçbir burjuva devlet tarafından aşılmış değildir, olamaz da! Sovyet iktidarı 40 yıl içinde Avrupa'nın en geri ülkesinde, en koyu erkek egemen boyunduruktan kurtulan Sovyet kadınını toplumun her alanında etkin (tüm eksikliklere rağmen) eşit üyesine dönüştürmeyi başarmıştır. Birleşmiş Milletler ise 45 yıldır "Dünya Kadın Konferansları" adına havanda su dövmektedir!

Reform için mücadeleyi herşey gören ve devrimci-radikal çözümlere dudak büken her türden siyasi akıma karşı bu gerçeklik savunulmak zorundadır. Sovyet iktidarının kararlılığı proletaryanın devrimci kararlılığından kaynaklanmaktadır.

Biz şunun da bilincindeyiz. Evet burjuva kadın hareketi oldukça gerilemiş durumdadır. Devrimci/komünist kadın hareketi de en zayıf dönemlerinden birini yaşamaktadır. Bunlar olgudur. Bunlar olgu olduğu kadar, kadın cinsinin ezilmişliğinin sürdüğü ve buna karşı direnişin, kadınların özgürlük ve eşitlik için mücadelesinin çeşitli biçimlerde sürdüğü de olgudur. BM'in vb. emperyalist kurumların düzenlediği Kadın Konferansları vb., bu mücadelenin düzen dışına çıkma olasılığını en baştan engellemek amacıyla düzenlenmektedir.

Andaki zayıflık karşısında bugün özelde küçük-burjuva/feminist kadın hareketleri radikalliklerini giderek yitirerek sistem içi mücadele pozisyonlarında konaklamakta, "kadın hakları için iğneyle kuyu kazma" modelini önermektedirler.

İğneyle kuyu kazmaktan anladıkları, egemen sistem içinde –ki bu sistem erkek egemen bir sistemdir– kadınlara bugünkünden daha fazla yer açmak.

Biz kadın hareketinin böyle dar sınırlar içine, düzen içine hapsedilmesine karşıyız. Evet devrimci ve komünist hareketin genel güçsüzlüğüne bağlı olarak komünist kadın hareketi de bugün "iğneyle kuyu kazma" durumundadır. Fakat sistem içi mücadele uğruna değil! İlle de bu deyimle konuşulacaksa, o zaman biz bu sisteme karşı devrimci mücadeleye önculuk edecek komünist kadın hareketinin örgütlenmesi için, "hak kırıntısı değil, dünyayı kazanmak için" iğneyle kuyu kazmayı yeğliyoruz!

Zor olanı seçiyoruz! Çünkü kolay olan çözüm değil!

Haziran 2000 ◆

Bireysel inisiyatif ile kolektifliği doğru biçimde birleştirelim!

Birey ile kolektif arasındaki ilişki, bireysel inisiyatif ve sorumluluk ile kolektif sorumluluk arasındaki ilişki, komünistlerin kendi kendilerini ve çevrelerini eğitmeleri açısından yeniden ve yeniden bilince çıkarmaları gereken temellerden biridir. Bireyin kendisini çok yönlü ve tüm yetenekleriyle geliştirmesi ile bir kolektif içinde yeralma ve o kolektifin parçası olma durumu arasında özde bir birlik mevcuttur.

Kolektif, aynı amaç ve bu amaç doğrultusunda hareket etmek isteyen bir grup insanın oluşturduğu gönüllü/özgür birliktir. Her kolektif örgütlü bir gruptur, kendi iç disiplini, sorumluluğu ve yöneticisi ya da yönetici organları vardır.

Bolşevik Parti kolektivizm temelinde çalışır. Bu genel ilke doğrultusunda birey ile kolektif arasındaki ilişkiye ve bugün karşı karşıya kaldığımız kimi sorunlara dikkat çekmek istiyoruz.

Örgütlülük herşeydir! Bireycilik hiçbir şey!

Birey ile kolektif arasındaki ilişki, bireysel inisiyatif ve sorumluluk ile kolektif sorumluluk arasındaki ilişki, komünistlerin kendi kendilerini ve çevrelerini eğitmeleri açısından yeniden ve yeniden bilince çıkarmaları gereken temellerden biridir.

Bireyin kendisini çok yönlü ve tüm yetenekleriyle geliştirmesi ile bir kolektif içinde yeralma ve o kolektifin parçası olma durumu arasında özde bir birlik mevcuttur. Fakat bunun tam gerçekleşmesi için gerekli toplumsal şartları ancak sosyalizm sağlayacaktır. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ortaya çıkmasından itibaren birey ile toplum arasındaki ilişki bir çelişkiye dönüşmüştür. Bu çelişki görünürde bir bireyin "toplumdan bağımsız" yaşama imkânları arttığı ölçüde bireyciliğin gelişmesi ve buna bağlı olarak sosyal ilişkilerin zayıflaması sonucunu doğurmaktadır. Kapitalist toplumda olduğu biçimiyle bireyciliğin önplana çıkarılması toplumun ***tüm üyelerinin*** kendilerini çok yönlü ve bütün yetenekleriyle geliştirmesi anlamına gelmemektedir, bilakis öncelikle ayrıcalıklı zümrelerin toplumun diğer kesimlerinin zararına kendi bireysel/sınıfsal çıkarlarını pekiştirmelerini sağlamaktadır.

Bu bağlamda, içinde yaşadığımız kapitalist toplumda karşımıza çıkan en güçlü ve tehlikeli ideolojik eğilim emekçi kitleleri izolasyona sürükleyen, onları atomize olmuş bireyler olarak kapitalist toplumun acımasız sömürüsüne mahkûm eden bireyciliktir! Bireycilik bugün öyle bir ideolojik bombardımandır ki, gerisinde emekçilerin örgütsüzleştirilmesi durmasına karşın geniş kitlelere "bireylerin özgürleşmesi" şeklinde sunulmaktadır. Bu bombardımana karşı durmak, emekçilerin yegâne şansının kolektifte, örgütlü mücadelede olduğunu yeniden ve yeniden vurgulamak komünist partisinin görevidir. Sınıflı toplumun sonu gelene dek ideolojik planda bireyciliğe karşı mücadele esas alınmak zorundadır. Bu mücadele özde, bir kolektif içinde yeralmayı, bir kolektifin disiplinine tabi olmayı reddeden burjuva, küçükburjuva düşüncelere karşı örgütlü mücadelenin vazgeçilmezliğinin savunulmasıdır.

Kolektivizm "tek tip insan" eğitimi değildir!

Burjuvazinin bireycilik bombardımanından fazlaca payını almış kişiler, özellikle küçükburjuva yarı aydınları örgütlülüğü kendi bireysel gelişmelerinin önünde engel olarak görmekte ve bundan kaçmaktadırlar. Bunda şüphesiz komünizm adına konuşan çeşitli örgütlerin yanlış uygulamaları ve "tek tip devrimci" yetiştirme pratikleri de belirli ölçüde rol oynamaktadır. Kolektivizm bireylerin kolektif içinde ve kolektif tarafından eğitimidir (Makarenko). Fakat o hiçbir şekilde bireylerin farklı eğilim ve yeteneklerinin boğulması, bireysel farklılıkların silinerek insanların tek kalıba dökülmesi değildir.

Biz şunu da biliyoruz. Bugün sınıflı toplumda yaşıyor ve mücadele ediyoruz. Bu demektir ki, sosyalist toplumun sunacağı temel ve imkânlar bugünkü toplumda mevcut değildir. Diğer taraftan ama, toplumun öncüleri olarak, komünistler olarak, andaki mücadelemizde mümkün olan en ileriyi yakalama çabası içindeyiz. Yaşamın her alanında, siyasette, iş hayatımızda, ailemizde ve arkadaşlık ilişkilerimizde buna uygun bir yaşantı sürdürmenin mücadelesini veriyoruz. Bu mücadelenin bugünkü şartlarda zor olduğunu bilince çıkarıyor, sınırlarını biliyor fakat zorluklardan yılmıyoruz. Sosyalist toplumun belirli bir aşamasında kendiliğinden anlaşılır olacak olan şey, bugün bizim büyük bir güç sarfederek haklılığını ve gerekli-

lığını kanıtlamamızı gerektiriyor.

Kapitalist toplumun bağrında sosyalist ilişkileri tüm mükemmelliğiyle geliştirmemiz elbette mümkün değildir. Fakat amaç, nihai hedefe mümkün olduğunca yaklaşmak ve bunun önündeki engelleri kaldırmak için mücadele etmektir. Komünizmde bireylerin kendi kendilerini çok yönlü geliştirmelerinin önündeki tüm engeller kaldırılmış olacaktır. Bugün bunlar bize çok uzak bir geleceğin "hayalleri" gibi gelse de, hedefin ne olduğunu gözönünde tutmamız, bugünü değerlendirmemizde bize yardımcı olmaktadır.

Bireysel inisiyatif olmadan olmaz!

Bolşevik Parti'nin yukarıda saydığımız noktalarda teori ile pratiği esas itibariyle uyum içindedir. Fakat bunu böyle tespit ettiğimizde pratikte hiç sorun kalmadığı anlamına elbette gelmemektedir. Kolektivizmin bir yanı olarak parti disiplinine uyma bağlamında karşımıza çıkan bir dizi sorun ve zaaflara daha önceki bazı yazılarımızda değinmiştik. Bu yazımızda bireylerin kendi kendilerini yetiştirme konusunda gördüğümüz kimi zaaflara dikkat çekmek istiyoruz.

Siyasi olarak yetkinleşmek görevdir!

Partimizde uzun yıllardan beri yeralan yoldaşlar özelde partinin siyasi çehresinin ortaya çıkarılması mücadelesi esas halka olduğu sürece kolektif araştırma-inceleme ve tartışmanın önplanda durduğu bir dönemin yaşandığını yakından bilmektedirler. Bolşevik Parti, 5. Kongresinden itibaren parti inşasının bir diğer alanına, örgütsel inşaya ağırlık verilmesi görevini tespit etmiş ve bu yönde bir pratik geliştirmiştir. O günden bu yana parti çalışmasının merkezinde örgütsel faaliyetin geliştirilmesinin sorunları durmaktadır. Örgütsel çalışmalarımız geliştiği ölçüde parti örgütlerinin siyasi eğitim ve teorik çalışmaya ayırdıkları zaman giderek daralmaktadır. Bu kendisini yer yer parti örgütlerinde siyasi eğitimin düzenli yapılamaması ya da yayın organlarımızın kolektif incelenmesine yeterli zamanın ayrılamaması biçiminde göstermektedir. Şüphesiz bu istenilen bir durum değildir ve her parti örgütü bu konudaki zorluklarını aşma yönünde çaba göstermek zorundadır. Kolektif siyasi eğitim dün olduğu gibi bugün de vazgeçilmez gerekliliktir. Diğer taraftan bireysel çaba bugün çok daha büyük önem kazanmaktadır. Yoldaşlarımız siyasi olarak yetkinleşmek için bireysel irdeleme görevlerini yerine getirmek zorundadırlar. Partimiz kaynaklarıyla birlikte büyük bir eğitim malzemesi yaratmış durumdadır. Bunlara dayanılarak eksiklik duyulan alanlarda kişilerin kendi kendilerini yetiştirmeleri gereklidir.

Bireysel çaba olmadan hiçbir şey olmaz!

Özelde yeni ve genç yoldaşlarımızın eğitiminde başından itibaren buna vurgu yapmamız büyük önem kazanmaktadır. Toplumdaki genel tüketicilik eğilimi ne yazık ki, siyasi çevrede de kendisini göstermektedir. Genelde okuma alışkanlığı olmayan, bireysel irdeleme yönteminden ve disiplininden yoksun bir genç nesil yetişmiş durumdadır. Bu eksiklik siyasi alana da yansımaktadır. Özelde genç ve yeni yoldaşlardan bizim yayınlarımızı "ağır" ya da "zor anlaşılır" buldukları yönünde eleştiriler gelmektedir. Biz bu eleştirileri mümkün olduğunca dikkate alıyoruz. Fakat esas olan, onların siyaseti kavrama yönündeki eksikliklerinin aşılmasıdır. Bu öncelikle kolektifin görevidir. Siyasi olarak tecrübeli yoldaşlar genç ya da yeni yoldaşlara Marksizm-Leninizmin başlangıçta 'zor ve bilmece' gibi gelen hazinesine giden yolu açma görevine sahiptir. Bu bağlamda kolektifin sağlayacağı en önemli destek yol ve yöntem noktasındadır. Kolektif, zorlukların aşılmasında yardımcı olma görevini yerine getirir, ama bireysel çabanın yerini kesinlikle dolduramaz.

Çok yönlülük ve uzmanlaşma birbirini dışlamaz!

Partimiz elindeki kadroların az, görevlerin ise çok olduğundan yola çıkarak "çok yönlü" kadrolar talebini yükseltmiştir. Diğer tarafta ise uzmanlaşma talebi durmaktadır. İlk bakışta birbirini dışlar gibi görünse de bu iki talep özde birbirini tamamlamaktadır. Yoldaşlarımız bireysel ilgi alanlarında kendilerini yetiştirmelidirler. Bu yeteneklerden kolektif faydalanacaktır. Zararlı olan bireysel yeteneklerin geliştirilmesi değil, bireysel yeteneği geliştirme adına bireyin kolektifi dışlar bir konum almasıdır. Bunu önlemenin bir yolu parti içinde bireysel eğilim ve yeteneklerin dile getirilmesinin sağlanması ve işbölümü yapılırken bunların mümkün olduğunca gözönünde tutulmaya çalışılmasıdır.

Partinin iyi örgütçülere, ajitatörlere, propagandacılara, teknikçilere, yazarlara, partiye maddi kaynak sağlama yönünde uzmanlara vb. vb. ihtiyacı vardır. Fakat içinde bulunulan anda hiçbir yoldaşımız salt bir yönde uzmanlaşma "lüksüne" sahip değildir. Yoldaşlarımız birçok alanda birden kendilerini yetiştirmek, kendi alanlarındaki çalışmaları için gerekli asgari talepleri yerine getirmek zorundadırlar.

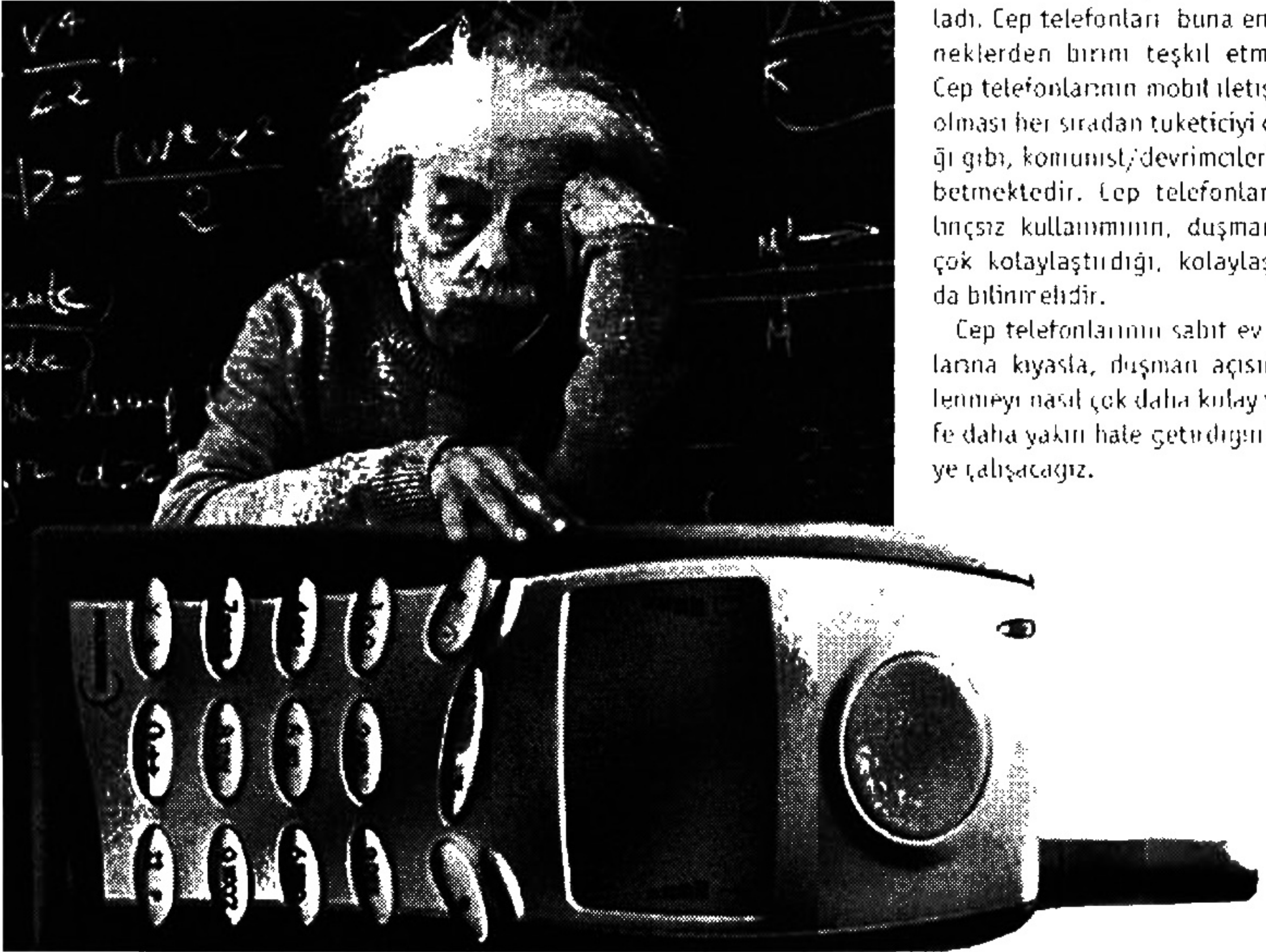
Kolektif çalışmada işbölümü yapılırken şuna da dikkat edilmek zorundadır. Çalışma koşullarımız bize, en hızlı ve pratik biçimde hareket etmeyi dayatmaktadır. Dolayısıyla işbölümü yapılırken, bazı işler kim en yatkınsa hep ona yüklenmesi şeklinde çözülmektedir. "Ben yapamıyorum, sen daha iyi yapıyorsun, sen yap!" tavrı işlerin çabuk yetişmesi açısından kurtarma simidi olmasına karşın, uzun vadede talep edilen çok yönlü gelişmenin engelidir. Bu şekilde iyi yaptığın işi belki daha iyi yaparsın, fakat iyi yapamadığını da öğrenme imkânını atlarsın. Tabii ki burada herkes derhal her işi yapsın düşüncesini savunmuyoruz. Fakat kolektif içinde işbölümü yapılırken bunun da gözönünde bulundurulması gerektiğine dikkat çekmek istiyoruz. Zorluk çektikleri alanlarda eksikliklerini gidermeleri ve bunun için de doğrudan ve gönüllü olarak görev üstlenmeleri talebi bizzat yoldaşlardan gelmelidir.

Partimizin gelişmesi yoldaşlarımızın geliştireceği bireysel inisiyatife de bağlıdır. Partiliyim demek, bulunulan her alanda partinin genel direktif ve kararları doğrultusunda hareket etmek ve bunun sorumluluğunu taşımaktır. Yanlış yapayım korkusu inisiyatif geliştirmenin önünde en büyük engeldir ve bundan kurtulunmalıdır. ◆

Cep telefonlarını nasıl kullanmalı, nasıl kullanmamalı?

Burjuva sistemin egemenliği şartlarında, onun denetiminde kullanılan teknik imkânlardan sonuna kadar faydalanmalıyız. Bir şartla: Nasıl doğru kullanılabileceğini bilmek kaydıyla. Bunu yapabildiğimiz oranda, aslında işçi-emekçilerin ücretli kölelik sisteminde yarattığı teknolojik değerleri, burjuvaziyi yıkmanın araçlarından biri haline getirebiliriz, getirmeliyiz.

22

İletişim Teknolojisinden Gerektiği Gibi mi Faydalanıyoruz? Yoksa...?

Elektronik iletişim alanında son yıllarda büyük gelişmeler, iletişimde büyük "kolaylıklar" sağlandı. İletişim sabit olmaktan çıkıp, mobil olmaya başladı. Cep telefonları buna en açık örneklerden birini teşkil etmektedir. Cep telefonlarının mobil iletişim aracı olması her sıradan tüketiciyi cezbettiği gibi, komunist/devrimcileri de cezbetmektedir. Cep telefonlarının bilinçsiz kullanımının, düşmanın işini çok kolaylaştırdığı, kolaylaştıracağı da bilinmelidir.

Cep telefonlarının sabit ev telefonlarına kıyasla, düşman açısından izlenmeyi nasıl çok daha kolay ve hedefe daha yakın hale getirdiğini işlemeye çalışacağız.

Cep telefonları ilk ortaya çıkıp tüketicilere ulaştırıldığında, burjuvazı bilinçli olarak, cep telefonlarının dinlenmesinin zor ve hatta mümkün olmadığı yalanını yaydı. Sonradan birçok örnekle ispat edildiği gibi, sadece dinlemenin çok kolay hale geldiği değil, kelimenin gerçek anlamıyla *cep telefonlarının lokal vericiye gönderdiği sinyaller üzerinden kullanıcının bulunduğu yerin beş yüz metrelik bir alan içinde tespit edilebileceğini gösterdi.* 25-30 bin dolarlık bir mobil dinleme aletiyle istenilen telefon çok rahatlıkla dinlenip, kullanıcının yeri tespit ediliyor. Yani PTT/Telekom üzerinden dinlemeye gerek kalmamış, "savcılık ya da mahkeme kararı"na bile gerek kalmamıştır.

Cep telefonu şebekeleri de, gelişen bu teknolojiye uygun bir altyapıya sahip. Geriye dönük olarak altı aylık ses kaydı da dahil olmak üzere, bilgileri saklı tutanak dinlemeyi mümkün hale getirdi.

Burjuvazinin yaydığı "izlemek/dinlemek mümkün değil" (bugün artık bunu diyecek durumda değiller elbette) yalanını bilenlerin sayısı fazla değildi.

Mesela bu izleme/dinleme kolaylığı sayesinde, polis bir dolandırıcı olan Selçuk Parsadan'ı cep telefonunu kullanması sayesinde yakaladı.

O, cep telefonunun güvenli olduğu ve yerinin tespit edilemeyeceğinden yola çıkarak, dakikalarca televizyonlara bağlanıp (kendi adına kayıtlı olmayan!) cep telefonu üzerinden rahatlıkla konuşuyordu. Aradığı televizyon kanalıyla konuşurken dinlendi ve kendisinin anda telefon ettiği Edremit-Akçay'daki yeri beş yüz metrelik alan içinde belirlendi. Burada bulunan ve gazete vb. alışverişlerini yapacağı ihtimali verilen bakkalda beklendi ve kendisi geldiğinde orada yakalandı. Bu kadar kolay olmuştu.

Bu kadar kolay olabiliyor

Evet, cep telefonu iletişimi çok kolaylaştırıyor. Düşmanın işini de...

Son zamanlarda bizim yoldaşlarda da cep telefonları çoğaldı. Çoğaldıkça bilinçsiz kullanımı da bir o kadar arttı ve tehlikeli bir hal aldı. Kendi adına kayıtlı olmasa da, cep ya da telefon kulübesinden aransa da, dinlenme ve izlenme riski ortadan kalkmıyor. Telefonlar buluşmalara/toplantılara açık ya da kapalı birlikte götürülüyor. Telefon kapatılarak "birşey olmayacağı"ndan yola çıkılıyor. Bu kesinlikle yanlış. Cep telefonu buluşma yerinde kapatılıyor ya da oraya kadar açık tutuluyor. Bu da kesinlikle yanlış.

Bu yanlışların nedeni şu:

Telefonu gideceğin yere kadar açık tutup orada kapatmak, izlenme halinde, nereden nereye kadar gittiğinin vericiler üzerinden, tespit edilen sinyallerden bilinmesi ve telefonu görüşmeye nerede kapattığının bilinmesi demektir.

Telefonu toplantı/görüşme sırasında kapalı tutmak çözüm mü? Kesinlikle çözüm değil. Telefonun akusü çıkarılmadıkça (ya da GSM kartı çıkarılmadıkça), cep telefonunun kapalı olduğunu ve dinlenemeyeceğini düşünmek çok basit bir hata olur. Çünkü cep telefonu kapalıyken de dinlenebilir. Kapalı bir cep telefonundan da (eğer akusü ve en iyisi kartı da çıkarılmamışsa), vericinin telefona gönderdiği sinyallerden telefondan yine de sinyal alınmaktadır. Örneğin sinyalin "telefonun kapalı" olduğunu tespit etmesi demek, telefonla vericinin ilişki içinde olduğu anlamına gelir. Her elektrik sinyali bulunulan yerin tespiti ve telefon görüşmeye kapalıyken de, telefonun bulunduğu çevredeki seslerin sinyal olarak aktarılması demektir. Yani telefon kapalıyken de, konuşmaların tıpkı telefon görüşmeye açıkmış gibi, dinlenmesini ve izlenmesini sağlamaktadır.

İzleme-Dinleme Nasıl İşliyor? Neyi Bilmeli?

a) Her cep telefonunun kapsama alanı içinde olması gerekir ki, görüşme yapılabilsin. Eğer cep telefonu bazı yerlerde hiç çekmiyor veya çok zayıf çekiyorsa, bunun bir nedeni var: Yerel istasyon (verici) ile sinyal alışverişinin kurulamamış olması. Eğer telefon iletişimde ise, bu, yerel (lokal) vericinin yakınımızda olduğu anlamına gelir. Bu şu demektir: Her verici, bir ilde, ilçede, mahallede vs. var olduğu içindir ki, cep telefonu orada iletişim kurabilmektedir. Her verici, aynı zamanda, yer-mekân-isim olarak da bellidir. Bunu cep telefonu şirketi bilir. Bunu dinleyip izleyenler de bilebilir. Bunu hatta biz bile bilebiliriz. Biraz yeni model olan cep telefonları, bulunduğumuz yerdeki vericinin adını, yerel alandaki kaç nolu verici olduğunu da ekranda yazmaktadır. Her verici yaklaşık olarak dört kilometrekarelik bir alanı kapsamaktadır. Her verici aynı zamanda gönderdiği sinyalin kuvvetine göre, telefonun (lokal) vericiye ne kadar uzaklıkta olduğunu belirlemektedir. Bu da, dinleyen ve izleyenlerin yerinizi beş yüz metreye kadar olan bir mesafe içinde kesin olarak tespit etmesi demektir. Gelişen askeri-istihbarat teknolojisinin, her zaman, tüketicinin kullandığından ve bildiğinden daha ileri olduğunu düşünmekte fayda var. Yani cep telefonunun bulunduğu yerin örneğin yüz metrelik alan içinde tespit edilmesi imkân dahilinde düşünülmek zorunda.

b) Cep telefonu kapalıyken de dinlenebilir. Bunu mümkün kılan şey, sinyal gönderen enerjinin (akunün) ve kartın hâlâ sinyal alıp gönderebiliyor olmasıdır. Bu durumda gönderilen ve ses/konuşmaların yarattığı titreşimin cep telefonuna yansıması ve bu seslerin elektrik sinyali olarak vericiye iletilmesi sağlanabilmektedir. Elektrik sinyallerinin ise yeniden ses/konuşmaya çevrilmesi mümkündür.

c) Eskiden cep telefonlarına telefon edildiğinde, telefon edilen telefon cihazının numarası yazılmaktaydı. Fakat o zaman da, tıpkı şimdi artık telefon edenin numarasının telefon edilen makinanın ekranında yazması gibi, tespit edilip bilinmesi mümkündü. Bu da, özellikle dijital hatlar olarak tanımlanan tüm telefon hatlarının numarasının çok rahatlıkla bilinmesini sağlamaktadır. Bu, arayanın kullandığı bu bilinen telefon numarasının hangi ilde, ilçede, mahallede ve sokakta bulunduğunun tespit edilebildiği anlamına gelir. Evdeki sabit telefondan cep telefonunu arayanın tam adresinin tespitinin mümkün olduğunu hatırlatmakta yarar var.

d) Aranan ve arayan telefon numaraları telefonun kendi hafızasında ve hatta GSM kartında, hafıza doluncaya kadar, kayıtlı olarak tutulmaktadır.

Telefondaki bu hafızayı silmek ya da sıfırlamak mümkün. Ve bunu yapmak iyidir de. Bununla, olası bir polislik vakada, polisin işi daha da zorlaştırılmış olunur.

Ancak bu yetmez. Bu, bu konuda gereken herşeyin yapıldığı anlamına gelmez. Mesela bu, bu bilgelerin telefon şirketinin merkezi hafıza kayıtlarından da silindiği anlamına gelmez. Telefon şirketinin kayıtlarının altı ay saklandığını ve ancak altı ay sonra silindiğini bilmekteyiz. Bu demektir ki, düşman eğer isterse, söz konusu şirketteki kayıtlardan sizin altı ya öncesine kadar varan konuşma kayıtlarını dinleyebilir, görüşülen tüm telefon numaralarını edinebilir.

Bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç, kullandığımız imkanın aleyhimize dönüşmemesi için nasıl işlediğini iyi kavramaktır. Bunu biliyor ve gereken tedbirleri alıyorsak, her teknik imkândan yararlanmak yanlış olmaz. Eğer bunun bilincinde değilsek ve günün birinde hayretler içinde kalıp, "vay be, burjuvazi ne kadar güçlü, nasıl yaptılar anlamadım" demek bir işe yaramayacaktır. Burjuva sistemin egemenliği şartlarında, onun denetiminde kullanılan teknik imkanlardan sonuna kadar faydalanmalıyız. Bir şartla: Nasıl doğru kullanılabileceğini bilmek kaydıyla. Bunu yapabildiğimiz oranda, aslında işçi-emekçilerin ücretli kölelik sisteminde yarattığı teknolojik değerleri, burjuvaziyi yıkmanın araçlarından biri haline getirebiliriz, getirmeliyiz.

Çok daha somut olarak...

* Buluşmalara, toplantılara telefonla gitme! Telefonunu randevu ya da toplantı yerinde değil, kilometrelerce öncesinden kapat!

* Bizim açımızdan telefonu kapatmak demek, aküyü ve GSM kartını çıkarmaktır!

* Telefon numaranı vermen gereken devrimcilere ve yoldaşlarına vermesini bil, kime verdiğini bil. Hiç kimsenin senin bilgin ve onayın dışında telefon numarasını başkasına vermeyeceğini garanti altına al. Bu konuda en küçük bir kuşkuda telefon numaranı verme!

* Telefon numaranı verdiğin kişinin bunu nasıl saklayacağı (şifreleyeceği) konusunda güveneceğin ortamı oluştur ve denetime sahip ol.

* Cep telefonuna (da!) "dışarıdan", yani anonim telefon kulübelerinden telefon edilmesini sağla, sen de cep telefonlarını öyle ara!

* Cep telefonunu kendi adına alma (güvenilir apolitik ya da "temiz" birinin adına almanın yollarını sonuna kadar kullan).

* Belirli aralıklarla, örneğin telefon numaran çok yaygın bilinir hale geldiyse ve artık kendi telefon numaran üzerindeki kontrolünden şüphe ediyorsan, imkânlarını yaratmış durumda isen, sık sık telefon numaranı, şirketini vb. değiştir.

* Cep telefonun kimin üzerine kayıtlı ise, seni arayan o isimle arayabilir. Başka isim kullanılmamalıdır.

* Eğer telefon kendi ismin üzerine açık ise, özel telefon konuşmaları yapabilirsin.

* Hiçbir şekilde telefon eden senin sahte isimlerinden biriyle sana hitap etmemelidir.

* İsim kullanmak yerine, kardeşim, arkadaşım, canım vb. sıfatlarla hitap edilmeye ve etmeye alış.

* Telefonda randevu ayarlama! Eğer bu zorunluysa, bu ancak konuştuğun kişi ile daha önceden belirlenmiş şifre temelinde olmalı.

* Telefonunun sabit ev-iş telefonu olmadığından hareketle, siyasi tartışma yürütebileceğin hatasına düşme! Bilinen ve açıkça anlaşılan politik telaffuzlardan kaçın

* Sabit hatlı cep telefonu yerine hazır kartlı telefon (konturlü kart) kullanmak, ev adresi vs. vermeyi gerektirmemektedir ama, eğer gerçek isim, soyadı vermeyi gerektiriyorsa, problem bitmiyor. Unutma: Adresini vermesen de, sürekli oturup sinyal gönderdiğin yerin tespiti zor olmayacaktır!

* Sürekli ulaşılmak zorunda değilsin. Aranacağın belli saatler tespit et. Mümkün olduğunca "dışarda" cep telefonu kullanma.

Az ve Öz Konuş!

Cep telefonunun yaydığı sinyallerin insan sağlığını olumsuz etkilediğinden de yola çık ve cep telefonu kullanımını en aza indirmeye bak. Telefon ve telefon şebekelerinin satın alarak yaptırdıkları "cep telefonları zararlı değilmiş" yönlü yalan haberlere inanma.

Tedbirlerden birisi, son çıkan ve daha az zararlı olduğu söylenen telefonlardır. Bir diğeri ise, her halükârda kulaklık kullanarak cep telefonu üzerinden iletişime geçmektir.

Araba sürerken cep telefonu kullanmak, kazaya davetiye çıkarmak olacaktır, bundan da kesinlikle kaçın.

Mayıs 2000 ◆

Rusya'dan mektup var...

Aşağıda Rusya'dan, RKİP içinde örgütlü BP okuyucusu Azeri bir bolşevik yoldaşın gönderdiği mektuptan parçalar yayınlıyoruz. Mektubun dilini/üslubunu aynen koruduk, yalnızca tam anlaşılmayan yerlerde anlaşılır hale getirmek için düzeltmeler yaptık. Rusya'da Mart 2000'deki durumu ortaya koyan bu mektuptaki bilgilerin ve değerlendirmelerin yararlı olacağını düşünüyoruz.

"Değerli arkadaşlarım;

Mektubunuzu aldım, Aralık ayı öncesinde. Ona da cevap yazdım... Olabilir ki almadınız. Beni unutmadığınıza... şüphem yok. Anlayın artık, sizin bana gösterdiğiniz dikkat: sizin geriye dönmeden mücadeleniz, sınıflararası mücadele esaslarını doğru anlayışınız beni artık daha coşturuyor. Mektubum yeter gibi bana lütfen haber verin...

Rusya'da durum:

Sovyetler Birliği zamanında ilk yazdığımız cümlelerden biri şuydu: "Biz köle değiliz – Köle biz değiliz". Bilmiyorum diğer burjuva ülkeler ne durumda? Rusya'daki durum kölelik durumudur. Ağaya ya da şantiye şefine artık söz demek olmaz, 12–14 saat işgünü, pazarın ve dinlenmenin ne olduğunu unutmuşuz. Ağa kaç para verirse, ona da sağol demelisin. Razı değilsen, yolun açıktır, kalırsın işsiz. Rusya'da iş yapan Türkiye firmalarında da durum aynıdır, ekstrapolasyon yaparken anlarsın ki, Türkiye'nin kendisinde de durum aynıdır. Burada Türkiye'den gelen işçilerin maaşı 400-500 dolardır, Rusyalı işçilere 200-300 dolar verirler. Ağaya boyun eğmeyi biz öğrenmemişiz. Bu bizim kazanımımızdı, şimdiki zamanda zararlı olsa da bizim için.

Komünist partilerde durum:

Kafa sayısı olarak en büyük parti Rusya Federasyonu Komünist Partisi'dir (RFKP). Adı komünist, özü ise burjuva partilerden hiçbir şekilde ayırt edilmiyor. Özel mülkiyete, isyana, devrime ve proleter enternasyonalizme bakışları komünist bakışı değil. Parlamentoda sandalye kaybetmelerini bir kenara koyarsak, çokluk yine de kazandılar. Bizim Stalin bloku ve diğer solcular (Tulkin'in Rusya İşçileri Komünist Partisi, Kruçkov'un Rusya Komünist Partisi, Saji Umalatova'nın Barış ve Rıza Partisi, İlühim'in Orduya Destek Hareketi [Zuganov'dan ayrılan solcular]) parlamentoya seçilemediler. Birleşseydik seçilirdik. Şenin'in Sovyetler Birliği Komünist Partisi ve N. Andreyeva'nın Bolşevik Partisi seçime katılmadılar.

Parlamentoya seçilmeyişimize sebep çok. Bizim blokun adında komünist sözü yoktu. Seçmenler bültenlerde komünist sözü arıyorlardı, bazıları ise oyların dağılmasından korkarak, oyların kaybolmasından korkarak, kendi oylarını Zuganov'un partisine verdiler. Tatyana Habarova'nın Sovyetler Birliği Komünist Partisinde Bolşevik Platformu ve Rusya Komsomolü bizimleydi. Anpilov'un seçimlere birlikte girme çağrısı kabul olunmadı. Seçilmeyişimize ziyan yok. Olumlu veya olumsuz her bir tecrübenin faydası var. Mektubumun karalamasında, Zuganovcularla tamamen ayrıldığımızı yazmıştım. Partimizin plenumu bu konuda karar aldı, geçen hafta durum değişti. Konferans yeni bir karar aldı. Seçimlerden aldığımız olumsuz dersin faydası oldu. Nihayet Anpilov'un çağrısı işitildi.

Solcuların hepsi, Şenin (SBKP), görüşmede, bu yılın 22 Nisan'ında Ulyanovsk şehrinde komünist partilerin birleştirici kongresini geçirme kararı aldılar, Zuganovcularla birlikte. Zuganov'un kendisine yine de inan yok. Birlik yaparsa, solcuların kendi kütlesi ve devrimci inancı parti hareketine tesirini artıracak, birlik yapmazsa, Zuganov asıl komünistlerin önünde sosyal-demokrat yüzünü açıp gün ışığına çıkaracak. Biz isterdik ki, Zuganov Leninci-komünist adımı yitirsin.

Rusya halklarının birliğine ilişkin meselelerde Zuganov'un Leninci-Stalinci bakışı görünmüyor. Çeçenistan'daki kızgın savaşta Zuganov ve onu destekleyenler milliyetçilere, kompradorlara katıldılar. Objektif olmak için size bizim gazeteyi gönderiyorum. Gazetenin adı "Molniya", "Şimşek" demektir. Makaleleri numaralıyorum. Gazetede Anpilov'un seçim tahlilini, J. V. Stalin'in 120. yıldönümüne ait geçirilen kongre kararı ve bu kongrede olan çıkışlar, sonra New York'tan Kovalyov'un mektubu basılıyor. Bazı satırları kısaltıyorum, zamandan tasarruf etmek için ve önemli olmadığı için.

...

Ben umut besliyorum ki, burada iş arayıp çalışayım. Büyük umudum da var ki, o da bu durumun sonu olacak. Durumun sonunu tezleştirmek için elimizden geleni esirgemeyeceğiz. Bir ben değilim, benim gibileri milyonlardır. Birşey var ki, o milyonlara kavratmak lazımdır ki, onların ve benim özgürlüğümüz devrimdedir. Ne reformlar, ne de "demokratik" seçimler bize kurtuluşu vermez. ➔

A. P. KOZLOV

"Asrın Mucizesi"

"Savaştan sonraki Stalin ekonomisinde, Sovyetler Birliği'nde ortalama milli gelir, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ortalama milli gelire oranla yılda % 7,1 daha hızlı artıyordu. 1960 yılında ABD ile Sovyetler Birliği arasında ortalama milli gelir oranının %38,8 olduğunu hesaba katarsak, bu artışla ilerleseydik, 1976 yılında ABD'nin önüne geçebilirdik. Bu olmadı. 1950'lerin sonunda pazar ekonomisi mekanizmalarına yönelinmesi, 1980-1986 yıllarında bu artışı yılda %0,8'e indirdi; bu artışla ABD'nin önüne 21. yüzyılın 40'lı yıllarında geçebilirdik. Pazar ekonomisine sahip Rusya, ABD'nin önüne kaç yılda geçebilir?

Ekonomide Stalin'in kazandığı başarılar ondan başka hiçbir kez kazanılmamıştı ve kazanılmadı; teori güvence veriyor ve pratik ispat ediyor ki, özel mülkiyet ve pazar ekonomisi olmadan, bizim ülkemiz kudretli oldu ve çok gelişme kaydetti. 1960-80'li yıllarda, planlı ekonomili ve genel halk mülkiyetli gelişmiş "sosyalizm" levhası altında, gizli, yeraltı karakterli pazar ekonomisi mekanizmalarına geçiş Sovyet ekonomisinde kriz yarattı. "Komünist" ideologlar ve ülkenin o zamanki yöneticileri Sovyetler Birliği halkları kamuoyuna ise hep, krizin sebebinin pazar ekonomisi mekanizmalarına geçişte değil, genel halk mülkiyetinde ve planlı ekonomide yattığını açıklıyorlardı. Halk, ekonomimizin dağılmasının nedeninin genel halk mülkiyetinde ve planlı ekonomide değil, Stalin'in rehberlik ettiği dönem sonrasında onların gittikçe tasfiye olunmasında olduğunu anlayıncaya kadar, bu durum devam edecektir."

Bu komünistle ben görüştüm. Bu adam (ekonominin komutanlarından biriydi, bizim partinin üyesi) birinci adamdı ki, ben onun ağzından, "1953 yılından sonra bizim ülkede sosyalizm yoktu ve hiç de kurulmuyordu" sözlerini işittim. Bizim parti rehberleri sizinle tartıştıklarında, sizinle hemfikir olmadıklarını Sovyetler Birliği'nde genel halk mülkiyetinin olmasıyla onaylıyorlardı. Ben de öyle düşünüyordum.

Kozlov ise benim için kendi tezlerini açıklığa kavuşturdu. Sosyalizmin kuruluşu için belli bir perspektif var idi – genel halk mülkiyeti; madalyonun diğer yüzü ise sosyalizme ait, onu onaylayan paylaşımın sosyalizme uzak olması idi, sosyalizm sistemine uygun değildi. Bana 4-5 tez söyledi, bazıları sizin tezlere uygun, bazılarının tartışılması gerekiyor. Bir daha geldiğinizde, benden mutlaka sizinle görüşmesini sağlamamı rica etti.

STALİN BLOKU MANİFESTOSUNUN ÇEVİRİSİ

Blokun hedefi - Yeltsin "reformcularının" soyduğu halk kütlesinin en yoksullarını politik uykudan uyandırmak, seçimlere katılmasını sağlamak, halk iradesini saptırmaya imkân vermemek için, Stalin listesiyle Devlet Dumasına girmek, emekçilerin iktidarını yeniden kurmak için mücadele kürsüsü ve bir kaldıraç olarak, seçmenler Stalin Blokunu desteklerlerse, şu doğrultuda çalışacağız

Politikada

– Sovyet iktidarını ve sosyalizmi yeniden kurmak, başkanlık görevini kayıtsız şartsız ilelebet ortadan kaldırmak;

– İkinci Dünya Savaşından sonra galip devletlerin Potsdam Anlaşmasının (1945) değiştirilemezliği temelinde ve Helsinki Konferansında tespit edilmiş sınırlar çerçevesinde Avrupa ile işbirliği ve güvenlik temelinde Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ni yeniden kurmak.

Ekonomide

– Rusya'nın gelişmesi için özgünlük rotasını tutmak, yabancı devletlerin ve bankaların dayanılmaz borçlarını reddetmek, sınır dışına çıkarılan sermayeleri geri getirmek.

– Devlet mülkiyetinin özelleştirilmesinin sonuçlarını reddetmek, özel bankaları devletleştirmek.

– Halk ekonomisinin (tasarrufların) olağanüstü planını kurmak, işletmek ve realize etmek için, kent ve köy ara-

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, Ekim Devrimi'nin 75. yıldönümü kutlamalarına (7 Kasım 1992) katılmışlardı. Bolşeviklerin taşıdıkları pankartta Rusça ve Türkçe dillerinde şu slogan yazılıydı: ***"Ya barbarlık ya sosyalizm! Dünyaya yeni Ekimler gerek!"***

sında adil değişim, saptanan planların yerine getirilmesi için her türlü primlerle devlet desteği;

- Artel, aile ve kişisel üretimi, okullarda işseverlik eğitiminin üstünlüğünü desteklemek, yüksek eğitim ve bilimin, ulusal bilimin başarılarının üstünlükle üretime dahil edilmesi;

Stalin'in besin maddelerinin, malların ve hizmetlerin perakende fiyatlarının düşürülmesi politikasını öğrenmek ve pratiğe koymak. Sovyetler zamanındaki maaşların, emekli maaşlarının, bursların olanaklarını yeniden kurmak.

Halk hakkında

Emeklerinin ödenmesi, konut, her seviyede parasız eğitim, tıp hizmetlerinin, çocukları koruma ve yaşlıların sosyal güvence hakkının devlet tarafından garantilenmesi;

Proleter enternasyonalizmi prensiplerini öne sürmek, bir devlette gönüllü birleşme hakkı da dahil, halkların kendi kaderini tayin hakkı.

– SSCB'ye ihanet eden yüksek devlet ve parti görevlilerini, bu cümleden olmak üzere Rusya halklarını jenoside uğratanları ve soyanları mahkeme önünde hesaba çekmek;

– 1991 yılından sonra (aç kaldığı için –ÇN) hırsızlıktan mahkûm olanların, işsiz olduğu, maaşları ve ödenekleri verilmediği için vs. koşullarda özel mülkiyete dokunanların hapis cezalarını affetmek;

– İşyerlerinin genel yeniden kurulması ve her türlü sosyal asalakların ve iş sevmeyenlerin, rantiyelerin, dilencilerin, karaborsacıların suçlu olarak kovuşturulması;

– Bürokratların ve memurların (Duma vekilleri de dahil) ayrıcalıklarının reddi;

Rusya'nın Ulusal Çıkarları

– Toprak bütünlüğümüzün savunulması ve sınırlarımızın dokunulmazlığı, Sovyet vatanımızın özgürlüğü ve bağımsızlığı için, dünyanın her bir yerinde kendi izzetinefsini koruması için, savaş güçlerinin ve deniz filosunun öncelikle yeni savaş teknikleriyle ve diğer gereklilikleriyle donatılması.

VİKTOR ANPİLOV:
"Savaş Partisinin İntikamı"

1- "Biz biliyorduk ki, burjuva parlamentosuna seçimler, devlet tarafından rejimin büyük ve küçük, sayısı bilinmeyen kollukçusu ordunun eliyle kolayca manipule ve tahrik edilir."

2- "Şimdi Zuganov ve onun partisi, 300 vaat edilen sandalyeden, yeni Duma'da 130 sandalye kazandı, şimdi faşist gericiliğin baskısına hiçbir şey karşı çıkarabilemez. Partisinin ayrıcalığını kaybetme doğuştan korkusu, komünist hareketin yeni genç liderlerinin ileri çıkmasına imkân veren sosyalist devrimden korkuları, Gennady Andreyeviç'i sağcıların politikasının ardından gitmeye mecbur edecek. Bu olgudur. Çoğunlukken, seçimlerden önce, Devlet Duması'ndaki RFKP fraksiyonunda Çeçenistan'daki anlamsız katliamı sessizce destekledi."

3- "Maalesef, Sovyetler Birliği için Stalin Bloku da Çeçenistan'da barış ve savaş meselesine ve genellikle uluslararası meselelere ilişkin konumlarını açık ve net bir şekilde aydınlığa kavuşturamadılar. Stalin'in adını bayrağımıza yazarak, bütün anti-Sovyet köpekleri üstümüze saldık; yine toplama kampları, yine baskılar vb. suçlar. Stalin'in adına ve sosyalizme onyıllarca yapılan cevapsız iftiralar, milyonlarla insanın bilincinde iz bıraktı. İtiraf etmek gerekir ki, biz Stalin bloku liderleri, sosyalizmin kuruluş döneminin başlamasını sınıf mücadelesinin kanıtlarıyla daima aşamadık. Sayarım ki, Stalin'i aklamak için her çeşit suçları, kitlesel baskıları, Kazakları reddetmeyi, Rusya ruhbanlarını takip etmeyi Troçki'nin, Tuhaçevski'nin, Sverdlov'un ve genellikle Yahudilerin boynuna yıktık. Bu bize zarar verdi. İlkönce, bu yaklaşımla Sovyet iktidarına karşı kinli direnç gösteren sınıf düşmanları unutuluyor, sayısız kundaklamalar, piyönyelerin, öğretmenlerin, aktiflerin öldürülmesi affediliyor ve en iğrenci de şu yaklaşım ki, "kanunsuz baskılar" olayı itiraf ediliyor, Kruşçov'un ve Gorbaçov'un ağzından çıkanların –şaşırtıcı değil-, asıl komünistlerin ağzından çıkmasına tamamiyle izin verilmiyor. Bundan başka, bazı komünistlerin anti-Semitizmi o saat Kara Yüzlere avlu kapısını açıyor ve o da bizim ahmaklığımızdan ve onları salıvermekten; onlar ki, kaç yıldır, dünya lideri Lenin'i ve Birinci Sovyet Hükümetini "Haçsız Yahudiler" diye adlandırıyorlar. Buna dikkat göstermezsek, Lenin'in sadık öğrencisi olan ve onun eserlerini sürdüren, adı bayrağımızda yazılan Stalin'e inandırıcı bakılmaz.

4- "Stalin Bloku Manifestosunda yazılı olan proleter enternasyonalizm pozisyonunda kalırken, biz geriye dönmeden, Kafkaslardaki savaşı teşhir etmek, Sovyet halklarının mülkiyetinin caniyane biçimde nasıl değiştirildiğini, petrol kodamanlarının Hazar Denizi petrolü geçişinin kontrolü ve görünmez zenginleşme için nasıl savaş yürüttüklerini teşhir etmekle yükümlüydük. İşçi adam, Rusya'nın neresinde olursa olsun, o petrolden hiç nemalanmayacak, işçilerin ve köylülerin oğulları sayısız bankacının çıkarları için öldürülecek. Varsın Çubays, Svanidze (TV doktoru) vs. aramızdan kimimizi "Rusya ordusunu hainlikle arkadan vurmak"la suçlandırsın. Biz akla yatkın olmayan bu kıyımın sona erdirilmesini talep ediyoruz. Yeter, dünya haydudu ABD gibi uluslararası terörizmle mücadele sözleriyle örtünmeye!

Çeçenlerin kendileri tayin etmelidirler Rusya'dan ayrılmak isteyip istemediklerini, kendi özgür iradeleriyle. Şu anda gündeme Rusya başkanının seçilmesi meselesi koyulmalıydı, diğer meseleler şunlar olmalıydı:

1) Faaliyette olan başkan, cinayetten sorumlu olarak mahkeme karşısına çıkarılmalıydı, Rusya'da savaş başladığına göre.

2) Rusya vatandaşlarının esaretten kurtulması, Moskova'daki Çeçen bankacılar avazı. (Bu maddenin ben doğru olmadığını hesap ediyorum. – Mektubu yazanın notu.)

3) Rusya-Çeçenistan devlet sınırını tayin etmek ve güçlendirmek. Stavropol, Dağıstan, Kuzey Osetya ve İnguşetya'nın kendi silahlı halk ordusunu kurmak.

4) Rusya'ya katılmak isteyen Kafkas siyasetçiler ve halklar açıkça desteklenmelidir.

5) Sovyetler Birliği'ni yeniden kurmak, Sovyet halklarının kardeşliği ve dostluğu rotasını tutmak ve kabul etmek.

Bu meseleler ortaya koyulmazsa ve onlara ilişkin kararlar kabul olunmazsa, savaş devam edecek ve başkanlık seçimleri sırası gelen farsa dönecek. Seçimler şu anda boykot edilmeliydi."

Tatyana Habarova'nın çıkışı ilginçti. Tavrının çevirisini size bir sonraki mektubumda yazarım. Şimdi çok vakit alacak; bu mektubumun ise sizin elinize geçip geçmeyeceğini bilmiyorum. Bazı yerlerini çevirip gönderiyorum.

"Stalin Devrindeki Ekonomi" (Özet)

1- "Gelir neyin içindeydi? O gökten düşmüyor, atölyede tezgâhın yanında yatmıyor. Gelir malın fiyatındaydı. Kapitalizmde her bir malın değeri, sözümona ortalama gelir içindeydi ve kuruluş nispeten koyulan sermayedeydi. Tabii ortalama geliri malın sahibi olan kapitalist alıyor. Sosyalizmde nerede ve nasıl ekonomik olarak "ambalajlanır" sosyal saf gelir? Bu baş ağrıtan meseleyi tarih Bolşevik-Stalincilerin önüne çıkardı: Sosyal saf gelirin biçimini objektif uygun olan yeni, sosyalist mülkiyetli üretim araçlarıyla toplamaya ve paylaştırmaya çalışmak. Sadece mülkiyeti devletleştirmek ise daha zor işti.

2- Şu sorulara tamamen cevap verildi: Stalin'in iki ölçülü fiyatlar sistemi, başka bir deyişle, değer yasasının sosyalist modifikasyonu..."

Konstantin Kovalyov'un makalesi, komünist, Sovyetler Birliği yıkıldıktan sonra Amerika'ya göçtü, New York'ta yaşıyor (Brooklyn). Geniş makaleler yazıyor. Şimdiki Rusya'da olan duruma Amerika'dan bakıyor. Bizzat Amerika'da halkların, işçilerin, komünist hareketindeki durum hakkında yazıyor. Amerikan devletinin zenginliği ne ile kurulmuştur? Bu makale genişti, birçok meseleleri ele alıyor. Zuganov'un komünist olmadığını olgularla tanıtlıyor, onlarda ve bazı komünist partilerde anti-Semitizmin başverdiği oluşumlardan ve böyle oluşumların dünya komünist hareketine verdiği zararlardan bahsediyor.

Stalin'in anti-Semitizme karşı mücadelesinden bahsediyor, Anpilov'un özünü ve onun kurduğu Stalin Blokunu savunuyor.

Anpilov'la görüştüğümde, Anpilov'a dedim ki, size Avrupa dillerinden birinde gazete ve broşürlere makale yazsın, Rusya'da komünist hareketin durumu hakkında. Ondan, Kovalyov yoldaşın size yazılar göndermek için yardımcı olmasını rica ettim, sizinle iyi temas kurmak için. Anpilov ricamı Kovalyov'a bildirecek.

Onun makalesinden bazı özetleri size yazıyorum, olabilir ki ilginizi çeker.

"Lenin, dahiyane eseri 'Devlet ve Devrim'de, sömürü varsa sosyalizm yoktur, somuru yoksa sosyalizm vardır" diye yazar. RFKP liderlerinin kabul ettiği üretim araçları üzerinde özel mülkiyette ve "hakiki Rus" kapitalistlerine insanın insan tarafından sömürülmesi ve Zuganovcuların beğendiği pazar ekonomisinde emekçiler pazarı yapar ve böylelikle de işsizliği yaratır.

2- Komünist ideolojisini milliyetçilik ideolojisine değiştirmeleri, onların (Zuganovcuların – Mektubu yazanın notu) nasyonal-sosyalist yüzünü açıyor, aynı devlet ve toplum kuruluşunu Hitler kendi kitabı "Mein Kampf"ta planlaştırdı ve Üçüncü Rayh'ta realize etti.

3- Yalancı "kızılları" anti-Semit "beyazlar"la birleştirerek RFKP liderleri komünist hareketi gözden düşürdüler.

Makalede Kovalyov, RFKP'nin organı olan "Sovetskaya Rossiya" gazetesinde Arkadiy Pervensev'in "Stalin" adlı makalesini olgularla eleştiriyor. "Bu makalede Stalın ideolojisi anti-Semit görünür. Aslında ise Stalin'in etrafında çoğunlukla Yahudi milliyetinden arkadaşları vardı. L. Kaganoviç, Vannikov, Mareşal Malinovski, General Kreuzer gibi. İkinci Dünya Savaşçılarından Yahudi milliyetinden 126 kişi, Stalin'in elinden kahraman adı kazandılar. Yahudi musikiciler ve bilim adamları Stalin tarafından sık sık yüksek ödüllerle taltif edildiler. Bu makaleyle Zuganovcular Rusya milliyetçilerini kendi tarafına çekmeye çalışıyordu. Amerika'ya geldiğinde Zuganov burjuvalarla konuştu, işçilerle konuşmak istemedi."

Benden ve (...)'den bizim arkadaşlara komünist-Bolşevik selamı. Hepinizi sımsıcak kucaklayıp ayrılıyorum. (...) ◆

Sovyet İktidarı İçin Savaşçılar Kongresi

1999 yılının 11 Aralık'ında J. V. Stalin yoldaşın 120. doğum yıldönümüne ilişkin Sovyet İktidarı İçin Savaşçılar Kongresi yapıldı. Kongreye katılanlar şunlardı:

1) "Stalin" Derneği Bölge Teşkilatları
2) "Emekçi Rusya" hareketi
3) Subaylar Birliği
4) Rusya Komünist Gençlik Birliği
5) Politik topluluk hareketi "Birlik"
6) Sovyet Kadınlar Kongresi
7) Emekçilerin ve grev komitelerinin delegasyonları
8) Ukrayna, Belorusya, Gürcistan, Pridnestrovye delegasyonları

1- ... Son nefesine kadar Lenin'in eserlerini sürdüren, mücadelede kendini esirgemeyen, insanlığın sermayenin boyunduruğundan kurtulmasına, yaratıcı proletarya diktatörlüğünün korunmasına, tüm dünyada sosyalizm ve komünizmin kuruluşu için çalışan Stalin yoldaşın adı ve eserleri, bizim için büyük bir örnek olarak kalacaktır.

2- Stalin yoldaşın rehberliğinde, onun büyük yaratıcı devrimci yeteneğiyle, dünyadaki ilk işçi-köylü devleti, Sovyetler Birliği, dünya halkları için güç sembolü ve öykünme örneği oldu.

3- Stalin devrinin, sosyalizm devrinin esas besleyici kaynağı yaratıcılık idi, insanın özgürlüğü idi, ekonomide, bilimde, kültürde, savaş sanatında sosyalizmin üstünlüğü görülüyordu. Stalin yoldaş zamanında ülke çiçekleniyordu, fiyatlar iniyordu, halkların kardeşliği sıkılaşıyordu, Rusya proleterleri (Bence Sovyetler Birliği halkları – Mektubu yazanın notu), Sovyet iktidarının güçlenmesine, açık ve gizli düşmanlara karşı uzlaşmazlığa, halkı ve devleti yönetenlerden sert taleplerde bulunduğu için minnettar olmalıdır.

Güçlü ve bağımsız vatan, onun dokunulmaz sınırları, genel halk mülkiyetine el uzatanlara karşı hoşgörüsüzlük, sosyalist yasallığa uymak, ilk önce sade emekçinin korunmasına yönelmek – Stalin yoldaş buydu. (...)

Kararda Kruşçov-Gorbaçov'un (1953 ile 1991 arası) iktidar dönemi, bunlar sosyalizmin kuruluşunun hainleri olarak eleştirilir; karar Stalin blokunun yaratılmasını selamlıyor ve onu destekleyip güçlendirmeye çağırıyor.

1 Mayıs 2000'in ardından...

Yeni bin yılın ilk 1 Mayıs'ı Kuzey Kürdistan-Türkiye'de çeşitli yürüyüş ve mitinglerle kutlandı. Bolşevikler de bu yürüyüş ve mitinglere katılarak devrimin, sosyalizmin, bolşevizmin propagandasını yaptılar. Aşağıda, çeşitli şehirlerde yapılan 1 Mayıs etkinliklerine ilişkin dergimize ulaşan bazı okuyucu mektuplarını yayınlıyoruz.

9 Nisan mitinginden bazı notlar...

İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu ve KESK İstanbul Şubeler Platformu tarafından "İMF programına, özelleştirmelere ve sahte sendika yasasına hayır" mitingi 9 Nisan'da Çağlayan meydanında yapıldı.

Bu mitinge yönelik olarak çalışma alanımızda çeşitli hazırlıklar yaptık. Mitinge yönelik olarak çıkardığımız kuşlamalar, miting öncesinde çeşitli yerlerde yapıldı. Ayrıca miting alanında da kuşlama yapıldı.

Mitinge binlerce işçi katıldı. Sendikalar ve KESK yanında yasal partiler, dergiler de mitinge katıldı.

Mitingde öne çıkan nokta "KİT'lerin halkın malı olduğu" düşüncesidir. Bunun yanında özelleştirmeye karşı "vatan" edebiyatı öne çıkan diğer bir noktaydı. Sendikalar, legalistler, oportünistler yanlış düşünceleri işçi sınıfına taşıyorlar.

Mitingde atılan ve taşınan pankartlardan bazıları şunlardı:

"Telekom vatandır! Vatan satılamaz!", "Taşeronlaştırmaya hayır!", "Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Genel grev, genel direniş!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "IMF'nin itleri, sattırmayız KİT'leri!", "Tüpraş halkındır, satılamaz!", "Önce iş güvencesi!", "KİT'leri emekçiler denetlesin", "Cumartesi iş, öğlen iş, çare örgütlü direniş!", "Sahte sendika yasasına hayır!", "Özelleştirmeye hayır!" vb.

Yürüyüş bizim açımızdan gayet düzgün ve başarılı geçti. Sloganlarımızla alanda farklılığımızı hissettirdik.

"Kahrolsun Barbarlık, Yaşasın Sosyalizm!", "İş, Ekmek, Özgürlük, Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Faşizme Ölüm Tek Yol Devrim!", "Direne Direne Kazanacağız!", "Halkların Kardeşliği İçin Tek Yol Devrim!", "Gelecek Sosyalist Gençliğindir!" attığımız sloganlardan bazılarıydı. Çokça tekrar ettiğimiz "Yaşasın Marksizm!", "Yaşasın Proleterya Diktatörlüğü!", "Yaşasın Marx, Engels, Lenin, Stalin!", "Ya Barbarlık Ya Sosyalizm! Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Ne Özel, Ne Devlet Kapitalizmi, Yaşasın Sosyalizm!" sloganlarını da miting alanına kadar güçlü bir şekilde haykırdık.

Halay çekerek alandan ayrıldık.

Nisan 2000

Bir grup BP taraftarı ◆

İSTANBUL

Şişli Abide-i Hürriyet alanında yapılacak olan eyleme katılmak üzere alanda toplandık.

Alana girmeden önce birkaç arama noktası oluşturulmuş, oralarda iç çamaşırlarımıza kadar bakarak arayıp geçiriyorlardı. Aramaların yoğunluklu olmadığı giriş yerlerinde ise kimlik kontrolü yapılmıştı.

Önceden kararlaştırdığımız gibi herkes kendi olanakları dahilinde minibüs veya otobüslerle gelecekti. Alanda buluşarak kortej oluşturacaktık. Böyle olunca tek tek alana ulaşıldı, ulaşanlar da diğer arkadaşların gelmesini bekledi.

Yürüyüş boyunca "Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde!, Faşizme Ölüm Tek Yol Devrim, Faşizme Karşı Omuz Omuza!, Marks, Engels, Lenin, Stalin Ya Barbarlık Ya Sosyalizm!, Geliyor Gelecek Bolşevizm Yenecek! İşçi Gençlik Gelecek Bolşevizm Yenecek! 2000'li Yıllar Bolşevizmin Olacak!, Halkların Kardeşliği İçin Tek Yol Devrim! Yaşasın Devrimci 1 Mayıs! 1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak!, İş, Ekmek, Özgürlük Kahrolsun Faşist Diktatörlük!" sloganlarını attık. Bu son sloganı "Ne istiyoruz? İş! Ne istiyoruz? Ekmek! Ne istiyoruz? Özgürlük! Vermeyecekler! Alacağız!" şeklinde attık. Başka sorulu sloganlarımız da vardı (...) Bu eylemin en olumlu yönü bizim açımızdan gençlerin fazlalığı ve kadın katılımının belirginliğiydi. Diri ve canlı bir şekilde yürüyüş devam etti, gözle görülür bir dağınıklık yoktu. Alana vardığımızda katılan yeniler oldu (...) Alanda illegal kuşlama yapan yok gibiydi, buna rağmen biz az sayıda da olsa alana kuşlama ulaştırdık ve bunları dağıttık.

Bir güzellik de ... dergisinin çabalarıydı. Bu çabalar son dönemde artarak devam etmektedir.

Pankartlar bir süre asıldıktan sonra toplandı. "Yaşasın Devrimci 1 Mayıs" pankartını alanda asılı bırakarak ayrıl-

Haydi alanlara!

Kadın ve Erkek işçiler, Emekçiler!

Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs geliyor!

Emperyalist burjuvazi bugün geçici de olsa en güçlü dönemlerinden birini yaşıyor. Özellikle 1990'lı yılların başından bu yana, başını Rus sosyalemperyalizminin çektiği sosyalemperyalist kampın dağılmasıyla birlikte, batılı emperyalistler, "artık soğuk savaş döneminin sona erdiğini," "yeni dünya düzeninde" "halkların barış içerisinde bir arada yaşayacakları" propagandasını bütün güçleri ile yapmaya başladılar. Emperyalistlerin "yeni" dedikleri düzenlerinin hiç de yeni olmadığını, 90'lı yılların başından bu yana Körfez'de, Somali'de, Ruanda'da, Yugoslavya ve Çeçenistan'da, yürütülen savaşlarla gösterdi.

Üretimde temel amacı kâr olan emperyalist sistem; içinde yaşadığımız doğayı neredeyse yaşanmaz hale getirdi. En son Romanya'nın "Aurul" altın madeninde siyanürlü suyun biriktirildiği barajın taşması sonucu ortaya çıkan ve binlerce ton balığın ölmesine neden olan çevre felaketi, bir kez daha emperyalist sistemin gerçek yüzünü ortaya koydu.

Emperyalist burjuvazi; adı sosyalist olan sosyalemperyalist sistemi sosyalist göstererek yığınlara sosyalizmin bir hayal olduğunu, emekle sermayenin artık birlikte yaşamak zorunda olduğunu propaganda ediyor. Yani onlar, ücretli kölelik düzenini işçi ve emekçilere güllük gülistanlık olarak göstermeye çalışıyorlar. Ne büyük sahtekârlık! Bir avuç asalak azınlık sülük için güllük gülistanlık olan bu sistem, büyük insanlık için açlık, sefalet demektir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de sömürü çarkı öyle bir işliyor ki iş aslanın ağzında. Milyonlarca insan işsiz, işi olanlar, sefalet ücretiyle çalışmalarına rağmen, her an işten atılma korkusuyla yaşıyorlar. Emperyalist burjuvazinin kârını daha da artırması için hakim sınıflar, parlamento ahırında tahkim, özelleştirme, mezarda emeklilik... gibi yeni kanunlar çıkararak emekçilere saldırılarını giderek yoğunlaştırmaktadırlar.

Çocuk emeğinin en çok sömürüldüğü ülkelerden birisi olan Türkiye'de, burjuvazi ***"Çocuk İşçiliğine Karşı Ulusal Çocuk Yürüyüşü"*** düzenleyerek, güya çocuk emeğinin sömürülmesine karşıymış tavrını takınıyor. Çalışan çocuklar emekçi insanların çocukları olduğunda, bu emekçilerin çocuklarını çalıştırmamaları için bu insanların sürekli güvenli bir işlerinin olması ve çocukları ile beraber geçinebilecekleri bir ücreti almaları gerekir. Gözünü kâr hırsı bürümüş burjuvazinin çocuk emeğini sömürmemesini beklemek saflıktır. Çocuk emeğini sömürmemenin tek yolu sosyalizm için devrimi örgütlemekten geçer.

Hakim sınıflar sözde enerji açığını kapatmak için Akkuyu'da nükleer santral kurmaya çalışarak emperyalist büyük tekellerin iştahını kabartmaktadırlar. Onlar Akkuyu'yu karakuyu yapmak istiyorlar. Ama Akkuyu karakuyu olmayacak!

Bu ülkede çeteler ortalıkta cirit atıyor. Çok fazla ileri gittiklerinde, geçici olarak dinlenmeleri için içeri alınıp, işlerini burada takip etmelerine olanak sağlanıyor. Söz konusu ezilenlerin kurtuluşunu savunan devrimciler, komünistler olduğunda, burjuvazi en koyu baskıyı, işkenceyi, katliamları yapmaktadır. Bu da yetmiyormuş gibi şimdi de, devrimcilerin hapishanelerdeki dayanışmalarını engellemek, izole etmek için hücre tipini dayatmaktadırlar.

Hakim sınıflar, ezilenleri sorunlarından uzak tutabilmek için sürekli olarak yeni gündemlerle durumu idare etmektedirler. Son dönemde Cumhurbaşkanlığı seçimi, Galatasaray maçları... ile geçmiş yığınlar, burjuvazinin yoğun ideolojik bombardımanı altında tutulmaya çalıştık. Çeşitli konuşmalardan (bunlar genelinde reformist ağırlıklı taleplerin dile getirilmesi şeklindeki konuşmalardı) ve müzik dinletilerinden sonra miting sonuçlandı.

1 Mayıs kutlamasını yaparken genel gidişatı değiştirecek gücümüz olmasa da devrimci taleplerimizle 1 Mayıs'ın anlamına uygun bir şekilde yürüdük.

6 Mayıs 2000. Bir BP taraftarı

ADANA

1 Mayıs yürüyüşü Mimar Sinan Açıkhava Tiyatro alanında başladı. Yürüyüşe partilerden EMEP, ÖDP, HADEP; sendikalardan Tüm-Tis, Haber-Sen, Tarım-İş, Eğitim-Sen, Tüm-Bel-Sen; dergilerden Barikat, Atılım, Alınterimiz, bunların dışında, İHD, Genç Umut diye bir grup vardı. En kalabalık grup HADEP'ti. ÖDP ve EMEP de belli bir kitle ile yürüdü.

Bu yıl Adana'daki 1 Mayıs yürüyüşüne 3000'in üzerinde bir katılım oldu. Bunların içinde işçiler çok azdı, öğrenciler ağırlıktaydı. Ne yazık ki, devrimci dergilerin arkasında sadece 15-20 kişi vardı. Yürüyüşe bariz olarak damgasını vuran reformistler oldu.

Atılan sloganlardan bazıları şunlardı: "Genel grev, genel direniş, özelleştirmeye hayır!", "Antep işçisi sahipsiz değildir!", "Kahrolsun Avrupa emperyalizmi, kahrolsun Amerikan emperyalizmi!", "Avrupa Birliği emperyalizmdir!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!", "MAİ, MİGA, TAHKİM, kahrolsun emperyalizm!", "Yaşasın bir Mayıs, Biji yek Gulan!", "Sahte sendika yasasına hayır!", "POAŞ, TÜPRAŞ, TEKEL halkındır, satılamaz!", "Öğrenciler YÖK'e karşı!", "Üniversiteler bizimle özgürleşecek!", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!", "Mahir, Hüseyin, Ulaş! Kurtuluşa kadar savaş!"

Bu yürüyüşte de özelleştirmeye karşı mücadele adına bol bol "POAŞ, TÜPRAŞ, TEKEL halkın malıdır satılamaz" gibi sloganlarla kitlelere yanlış bilinç

laşılıyor. Bu parlamento ahırında cumhurbaşkanlığı seçimleri bağlamında, MHP'li faşistler, "Ülkücü ahlak" ve "töre"lerinin nasıl işlediğinin en iyi örneğini verdiler.

Ezilenler içinde en fazla ezilen emekçi kadınların durumu daha da kötü. Yer yer, erkek işçilerle aynı işi yapmalarına rağmen daha az ücret almaktadırlar. İşten çıkarmalarda onlar ilk sıradadırlar. Ev işlerinin o bunaltıcı atmosferi içinde yaşamak zorunda kalan milyonlarca emekçi kadının hiç bir sosyal hakkı yoktur. Bu temelde ev işlerini yapmak zorunda olan ev kadınları, ev işlerinin ücreti, patronlar ve devlet tarafından ödenmesi kaydıyla ücretlendirilmesi için mücadele etmelidirler.

Cumhuriyet tarihinden bu yana, Ermenileri soykırımdan geçiren, Kürt ulusal hareketlerini kanla bastıran faşist Türk egemenleri, PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ı tutsak etmenin ve O'nun da PKK'yı düzen içinde eritme yönündeki siyasetini açıkça dile getirmesi ve bu yöndeki çağrılarının somut adımlarla yanıt bulmasının verdiği rahatlık içinde Kürt ulusal hareketini bir daha dirilmemesi için nasıl unufak edebileceklerinin hesabı içindeler. Kürt sorununun çözümünde burjuva çözümde konaklayan PKK'de, "Demokratik Cumhuriyet" savunusu ile faşist devletin anayasasında bazı değişikliklerle Kürt sorununu çözeceklerini söyleyerek artık her zamankinden çok daha açık bir biçimde bu düzenden yana saflarını belirlemişlerdir.

Biz komünistler ulusal sorunun gerçek çözümünün burjuvazi ile birlikte olamayacağını söylüyoruz. Somut olarak, Kürt ulusunun özgürlüğünün ancak, bu faşist devletin devrimle yıkılmasıyla gerçek anlamda sağlanacağını söylüyoruz. Bu ise Kürt ulusunun özgürce ayrılma hakkını savunmaktan geçer.

Türkiye 1 Mayıs'ı, resmi tatil günü ve işçi bayramı olarak tanımayan ender ülkelerden biridir. Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve KESK gibi sendika ağaları 1 Mayıs'ın resmi tatil günü olması için bir kampanya ile imza toplayarak hakim sınıflardan ricada bulunuyorlar. 1 Mayıs'ın yasallaşmasını talep etmek elbette doğrudur, demokratik bir taleptir. Bu talebin gerçekleşmesi de, sendika ağalarına rağmen ancak sınıfın tabandan güçlü bir mücadelesiyle olacaktır.

Sendika ağaları bu yıl ***"Küresel Saldırıya Karşı Gücümüz Birliğimizdir"*** sloganı etrafında 1 Mayıs'ı kutlayacaklarını söylüyorlar. Gerçekten de, bütün değerleri yaratan işçi ve emekçiler sermayenin saldırısıyla karşı karşıya; işçi ve emekçilerin yarattığı değerler üzerinde her türden lükse sahip bir avuç asalak sömürücü sınıf olan burjuvazi, kendilerine karşı gelişebilecek en ufak bir hareketi dahi –en son IMF ve Dünya Bankası'nın politikalarına karşı gelenleri, New York ve İstanbul'da kendi kolluk güçleri aracılığı ile ezmeye çalıştıkları gibi– şiddetle bastırmaktadır. Bu asalakların küresel saldırılarına karşı gücümüzü birleştirmeliyiz. Emperyalist burjuvazinin işçi ve emekçilere karşı küresel saldırılarını ortadan kaldırmanın tek yolu emperyalist güçlere ve yerli işbirlikçilerine karşı, işçi ve emekçilerin birliğini, bolşevik partiler etrafında birleştirerek devrim için örgütlemekten geçer. Küresel saldırıya karşı işçi ve emekçilerin mücadeleleri geçmişte olduğu gibi bugün de, sendika ağaları ve reformistler tarafından düzen sınırları içinde tutulmaya çalışılmıştır. Bu temelde emperyalizmin küresel saldırısına karşı mücadele, aynı zamanda bu sendika ağalarını ve reformistleri de hedeflemek zorundadır. Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, IMF ve Dünya Bankası'nın emirleri doğrultusunda geçen özelleştirme, mezarda emeklilik, tahkim... gibi yasalara karşı mücadeleleri bir iki göstermelik eylem sonucu burjuvazinin isteği doğrultusunda satan bu ağalardır. Onun için bunların bu 1 Mayıs'ta ***"Küresel Saldırıya Karşı Gücümüz Birliğimizdir"*** demeleri sahtekârlıktan başka bir şey değildir.

İşçiler, emekçiler!

Uluslararası sermayeye, yerli işbirlikçilerine ve onların koltuk değnekleri olan sendika ağalarına karşı gücümüzü alanlarda gösterelim. Bu düzen devrimle yıkılmadan kurtuluş yok. Kurtuluş BOLŞEVİK PARTİ etrafında örgütlenerek devrim ve sosyalizm için mücadele etmekten geçer.

Haydi, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmaya!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Kahrolsun emperyalizm ve her türden gericilik!

Faşist Türk devletine ölüm!

27 Nisan 2000 ◆

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)

taşındı. Bunların halkın malı olduğunu savunmak büyük bir sahtekârlıktır. Mülkiyeti bu faşist devlete ait olan bu teşekküller halkın malı değildir. Bu devlet başından itibaren işçi ve emekçilerin en ufak ekonomik ve demokratik hakkını zorla bastıran bir devlettir. Bu kuruluşlar başından itibaren, devletin başındaki bürokrat burjuvalara ve bir avuç sermaye çevresine hizmet etmiştir. Eğer derdimiz özelleştirme sonucu kazanılan bir dizi hakkın kaybedilmesi, işten çıkarmalar vs. ise, o zaman içini doğru doldurarak özelleştirmeye karşı çıkmak gerekir. Özelleştirmeye karşı mücadele aynı zamanda bir bütün olarak sömürücü sisteme ve onun devletine karşı mücadeleyi içermek zorundadır.

Örneğin özelleştirmeye karşı mücadele şiarımız "Ne devlet kapitalizmi, ne özel kapitalizm! Tek yol devrim!" olmalıdır.

Bu yürüyüşte de görüldü ki, gerçek komünistlerle işçi sınıfı hareketi halen ayrı ayrı yollarda yürüyor. Fakat komünistler ergeç sosyalizmle işçi sınıfı hareketini birleştirmeyi başaracaktır. İşte o zaman işçi sınıfı, mücadelesinin merkezine bu ücretli kölelik düzenine son vermeyi koyacak ve bunu mutlaka başaracaktır.

Bolşevizm yenecektir!

8 Mayıs 2000, Bir BP okuru

MERSİN

1 Mayıs yürüyüşü İstasyon alanında DİSK, TÜRK-İŞ, KESK tarafından oluşturulan Tertip Komitesi'nin çağrısı üzerine başladı. Yaklaşık 6000 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe EMEP, ÖDP, HADEP, CHP, İP, Petrol-İş, Haber-Sen, Tarım-İş, Eğitim-Sen, Tüm-Bel-Sen, Liman-İş, Genel-İş, Orman-Sen, bazı devrimci dergi ve gruplar, İHD, Çağdaş Hukukçular Derneği ve Mersin üniversitesinden kalabalık bir öğrenci grubu katılmıştı. Öğrenciler yürüyüş boyunca YÖK'e karşı attıkları sloganlarla ve üniversitelerin

özgürleşmesini haykırmalarıyla dikkatleri çekiyorlardı. Öğrencilerin bu coşkulu tavrı rahatsız etmiş olacak ki özel tim öğrencilerin yanında sıralanarak gözdağı vermeye başladı.

Yürüyüşten bir iki görüntü de şöyle: İşçi Partili hainler bu yürüyüşte de taşıdıkları Türk bayraklarıyla, Atatürk posterleriyle ve attıkları sloganlarla CHP'den daha fazla Kemalist olduklarını gösterdiler.

HADEP de "Barış" talebini haykıran sloganlar atıyordu. Özellikle yürüyüş kolunda taşıdıkları "Yaşasın Demokratik Cumhuriyet" pankartı dikkat çekiyordu.

Bu yürüyüşte yer yer devrimci içerikli sloganlar da atılsa da esas olarak reformistler ve sendika ağaları Mersin'de 1 Mayıs'a damgasını vurdu.

Burjuvazi ve uşakları tarafından 1 Mayıs'ın içeriğinin iyice boşaltıldığını ve burjuva sistem için kullanıldığını gösteren en ilginç manzaralardan biri de Cumhuriyet alanına varıldığında yaşandı. Tertip komitesi "Ulu önder Atatürk ve 1 Mayıs şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşu" çağrısı yaptığında, bazı devrimci grupların bazı bilinen sloganlarını atmalarının dışında herkes bu çağrıya uyarak saygı duruşunda bulundu.

Mersin'deki 1 Mayıs kutlaması da gösterdi ki, reformistler işçi sınıfının değerlerini alabildiğine hoyratça kullanıyor, işçi sınıfının köleliğinin devamı için ellerinden geleni yapıyorlar.

Ama nereye kadar?

İşçi sınıfının artdaki bilinç ve örgütlülük düzeyinin geriliği sonsuza kadar sürmeyecektir. İşçi sınıfı bir gün mutlaka komünist önderlik altında güçlerini birleştirecek, sömürü sistemini ve onun çeşitli türdeki savunucularını tarihin çöplüğüne atacaktır.

Kaçınılmaz son budur.

8 Mayıs 2000, Bir BP okuru

Direnişinin 46. gününde Karyap-San işçileriyle dayanışma amacıyla toplantı yapan bir grup metal işçisi, işçi direnişine 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin derslerini taşımaya; direnişteki işçileri devrimci sınıf bilinciyle donatmaya çalıştılar.

Grev, direniş vb. işçi mücadelelerinden öğrenmek; bu mücadeleleri devrimci sınıf mücadelesinin dersleriyle desteklemek sınıf bilinçli işçilerin görevidir. Bu bağlamda bir grup metal işçisinin Karyap-San işçilerine yönelik çalışması çok olumlu bir örnektir.

Aşağıda direnişteki Karyap-San işçilerine yönelik bir grup metal işçisi adına yapılan konuşmayı olduğu gibi yayınlıyoruz.

YAZI KURULU

Yaşasın işçilerin birliği!

Değerli arkadaşlar!

Bugün Karyap-San direnişinin 46'ncı günü, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinin ise 29'uncu yıldönümü. Şanlı 15–16 Haziran işçi direnişini, Karyap-San işçileri ile birlikte kutlamak için toplandık buraya... 15–16 Haziran Büyük İşçi Direnişini, başka bir haklı direniş içinde, Karyap-San işçilerinin onurlu direnişi ile birlikte kutluyoruz.

15–16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden doğru dersler çıkarmak, bunları bugünkü ve yarınki pratiğe ışık olacak şekilde kullanmak, yarını şekillendirebilmek için dünden öğrenmek, 15–16 Haziran gibi bir olayı anmanın en doğru yoludur.

15–16 Haziran Büyük İşçi Direnişi nedir? Nasıl gelişti?

1970 yılı, ülkemizde tüm ezilenlerin ezenlere, sömürü düzenine karşı kendiliğinden verdikleri mücadelelerin büyük boyutlara ulaştığı bir yıldı.

1963 yılında çıkarılan bir kanunla grev hakkını (lokavtla sulandırılmasına rağmen) kazanan işçi sınıfı, 1960'lı yıllarda bu silahı yaşam şartlarını iyileştirmek için kullanmada giderek ustalaştı. Bu dönemde Türk-İş'in başındaki unsurların işçi düşmanı olduğunun görülmesi, Türk-İş'e alternatif olarak kurulan DİSK'in kısa sürede güçlenmesine yolaçtı. DİSK, Türk-İş'e ciddi bir rakip haline gelmeye başladı. İşçi sınıfı üzerinde Türk-İş aracılığıyla kurdukları hakimiyetin sarsılmaya başladığını gören hakim sınıfların temsilcileri, bu duruma dur diyebilmek için 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev, Lokavt Kanununda değişiklikler yapılmasını planladılar. Bu plana göre; herhangi bir işyerinde toplu sözleşme yapma hakkı; işyerinin dahil olduğu işkolunda sigortalı işçilerin üçte birinin üye olduğu işçi federasyonuna ya da ülke çapında faaliyet gösteren işçi sendikasına ait olacaktı. Bu plan, DİSK'in tasfiyesi; sendikal

Bu yıl 1 Mayıs'ta yapılan yürüyüş ve mitinglerde atılan sorulu-cevaplı sloganlara ilgi fazla oldu. İşte bu sloganlardan bazıları:

Ne istiyoruz?	*Herkese iş!*
Ne istiyoruz?	*7 saatlik İş Günü!*
Ne istiyoruz?	*Ücretlere zam!*
Ne istiyoruz?	*İşsizlik sigortası!*
Ne istiyoruz?	*Eşit işe eşit ücret!*
Vermeyecekler?	*Alacağız.*
Vermeyecekler...	*Alacağız!*

Vermeyecekler...	*Alacağız!*
Vermeyecekler...	*Alacağız!*
Kim Alacak?	*İşçi sınıfı*
Nasıl?	*Zorla.*
Nasıl?	*Örgütlenerek!*
Kimle?	*Bolşevik Parti'yle!*
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!	

Ne istiyoruz?	*İş! (Hep birlikte)*
Ne istiyoruz?	*Ekmek!*
Ne istiyoruz?	*Özgürlük!*
Vermeyecekler...	*Alacağız!*
Vermeyecekler...	*Alacağız!*
Vermeyecekler...	*Alacağız!*
Nasıl?	*Zorla.*
Nasıl?	*Örgütlenerek!*
Kimle?	*Bolşevik Parti'yle!*
Geliyor gelecek, bolşevizm yenecek!	

alanda Türk-İş'in kesin tekel kurması demekti. Yapılması planlanan değişiklik önerisi 15 Haziran'da meclise gelecekti.

Türk-İş yöneticileri, hazırlanmasında kendilerinin de payları olduğu yasa değişikliğini savundular. DİSK yöneticileri ise kendi varlıkları tehdit altında olduğu için bu tasarıya karşı çıktılar. Ancak onlar da işçi sınıfının sınıf mücadelesinden korkuyorlardı. Bu yüzden yasa değişikliğine "kanunlar çerçevesinde" karşı çıkılması için çağrı yaptılar.

15 Haziran günü İstanbul ve İzmit'te işçiler, yasada yapılmak istenen değişikliği protesto etmek için büyük bir yürüyüş düzenlediler. İstanbul ve İzmit'te o gün büyük fabrikalarda üretim durdu. Türk-İş yönetiminin tehditlerine, işverenlerin işten atma tehditlerine rağmen; Türk-İş'li işçiler, DİSK'li işçilerle beraber kitlesel olarak direnişe katıldı. 15 Haziran'daki yürüyüşe 70 bin işçi katıldı.

16 Haziran'daki yürüyüşe katılım 150 bin civarında oldu. İşçi sınıfının muazzam gücü karşısında paniğe kapılan hakim sınıflar, orduyu devreye soktu. Askeri birlikler, polis birliklerinin hemen ardından işçilere karşı barikatlar kurdular. İşçiler silahsız ve örgütsüz olmalarına rağmen bu barikatların çoğunu yiğitçe aştılar.

Levent'te, Topkapı'da, Kadıköy yakasında Otosan fabrikası önünde polis ve askerlerle işçiler yer yer çatıştılar. En büyük çatışma Kadıköy Yoğurtçu Parkı çevresinde oldu. Bu çatışmada yüzlerce işçi yaralandı, bir toplum polisi öldü. Kadıköy iskelesinde yeniden toplanan işçilere polis ve asker saldırdı. Polis ve askerlerin açtığı ateş sonucu Mustafa Baylam, Abdurrahman Bozkurt ve Yaşar Yıldırım adlı işçiler katledildi.

16 Haziran akşamı saat 21.00'de hakim sınıflar İstanbul ve Gebze'de sıkıyönetim ilan ettiklerini duyurdular. İşçi sınıfının haklı mücadelesini bastırmak için devlet yüzündeki "demokrasi" maskesini atarak gerçek yüzünü gösterdi.

15 Haziran'da patlayan, 16 Haziran'da doruğa çıkan işçi mücadelesi ancak sıkıyönetimle ve ardından gelen yoğun faşist saldırılarla durdurulabildi. Hareketin durdurulmasında Türk-İş ve DİSK'li sendika ağaları da üzerlerine düşeni yapmaktan çekinmediler.

15-16 Haziran işçi hareketi, doğrudan talebi olan 274-275 sayılı yasalarda yapılmak istenen değişiklikleri engelleme hedefine ulaştı. Bu değişiklikler ancak 11 yıl sonra, işçi sınıfı hareketinin ve devrimci hareketin en yorgun, en kanlı faşist saldırılarla hemen hemen bütünüyle bastırıldığı bir dönemde, 12 Eylül sonrası gerçekleştirebildi.

Arkadaşlar!

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişinden bu yana 29 yıl geçti. Bu 29 yılda işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi 15-16 Haziran işçi hareketinin seviyesine hiçbir zaman ulaşamadı. 29 yılda işçilerin örnek mücadeleleri, direnişleri oldu. Fakat bu mücadele ve direnişler iki gün boyunca süren İstanbul ve İzmit işçilerinin ulaştığı seviyeyi yakalayamadı.

15-16 Haziran işçi direnişinin gösterdiği olgular, dersler aradan 29 yıl geçmesine rağmen hâlâ geçerli ve güncel. Nedir bu hareketten çıkarmamız gereken dersler?

15-16 Haziran işçi direnişi; işçi sınıfının muazzam gücünü, üreten ve yaratan işçi sınıfı durduğu zaman hayatın durduğunu, sınıflar içinde en devrimci sınıfın işçi sınıfı olduğunu, işçi sınıfının sömürü düzenini yıkma mücadelesinde öncü sınıf olduğunu gösterdi.

15-16 Haziran işçi direnişi; işçi sınıfı içinde çalışmanın hayati önemini, işçi sınıfının doğru bir önderlikten yoksun olduğunu, işçi sınıfının esas olarak örgütsüz olduğunu, örgütlü kesimde ise reformistlerin hakim olduğunu gösterdi.

Bugün 29 yıl önce sınıf kardeşlerimizin gösterdikleri doğrular, dersler bağlamında, işçi sınıfının durumunda esas olarak bir değişiklik yoktur. Bugün hâlâ işçi sınıfı doğru bir önderlikten yoksun, hâlâ işçi sınıfı kendi öz örgütlenmesini, kendi sınıf partisiyle buluşmasını sağlamış değildir. O halde esas meselemiz budur. Sınıf partisinin inşa edilmesi, sınıfla kucaklaşmasının sağlanması

Arkadaşlar!

Bu anlamlı günde lafı fazla uzatarak sizleri sıkmak istemiyoruz. Fakat şu gerçeği de vurgulamadan geçemeyeceğiz. Sermayenin özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, esnek üretim, işten atma vb. saldırılarına karşı birleşik işçi sınıfı güçlerini çıkarmak, saldırılara karşı tek vücut, tek yumruk olmak için yapmamız gereken çok iş var. Sarı ve gerici sendikal yapıların, sendika bürokratlarının sermayenin saldırılarına karşı neler yaptıkları ortada! Saldırılara karşı mücadele ve örgütlenmeden başka seçeneğimiz yok. Üreten ve yaratanın bir gün mutlaka yöneteceği yeni bir dünya mutlaka kurulacaktır. Yeter ki, bizler gücümüzün farkına varalım.

Karyap-San işçilerinin haklı mücadelesini destekliyor, mücadelenizin mücadelemiz olduğu anlayışıyla saygılar sunuyoruz.

**** Yaşasın 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi!***
**** Yaşasın Karyap-San işçilerinin haklı mücadelesi!***
**** Yaşasın işçilerin birliği!***
**** Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!***

BİR GRUP METAL İŞÇİSİ ◆

Ne istiyoruz? Devrim!
Ne istiyoruz? Sosyalizm!
Vermeyecekler... Alacağız!
Vermeyecekler... Alacağız!
Vermeyecekler... Alacağız!
Kim Alacak? İşçi sınıfı
Nasıl? Zorla.
Nasıl? Örgütlenerek!
Kimle? Bolşevik Parti'yle!
Geliyor gelecek, bolşevizm yenecek!

Sendikal bürokrasiye karşı ne yapmalı?
Mücadele komiteleri kurmalı!
Sendikal bürokrasiye karşı ne yapmalı ?
Grev komiteleri kurmalı!
Kahrolsun sendika ağaları!

Özel kapitalizme... Hayır! (Birlikte)
Devlet kapitalizmine... Hayır.
Ne istiyoruz? Sosyalizm.
Vermeyecekler... Alacağız!

Vermeyecekler... Alacağız!
Vermeyecekler... Alacağız!
Yaşasın Marksizm! Yaşasın Leninizm!
Devrimci 1 Mayıs seni yaşatacağız!
Yaşasın devrimci 1 Mayıs!
Devrimci 1 Mayıs için tek yol devrim!
Kahrolsun faşist diktatörlük!
Yaşasın proleterya diktatörlüğü!
İşçi gençlik gelecek, bolşevizm yenecek!
Geliyor gelecek, bolşevizm yenecek!

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler bu yıl da 1 Mayıs'ta yoğun bir ajitasyon-propaganda çalışması yürüttüler, hazırladıkları çeşitli ajitasyon-propaganda malzemeleriyle devrimin, sosyalizmin propagandasını yaptılar. İşte bunlardan bazı örnekler...

SENDİKA BÜROKRASİSİ İLLETİNE KARŞI; KOMÜNİST FRAKSİYON ÇALIŞMASI VE DEVRİMCİ SENDİKAL HAREKET İÇİN ÇALIŞ!

BOLŞEVİK PARTİZAN DERGİSİ OKURLARI

İşçilere Mezarda Emeklilik, Vekillere Kıyak...
"Esnek" Üretim, İşsizlik, Sendikasızlaştırma...
İşte kapitalizm, İşte TC!

BOLŞEVİK PARTİZAN DERGİSİ OKURLARI

KALICI VE HAK ALICI EYLEMLER İÇİN: MÜCADELENİ KENDİ ELİNE AL; GREV VE MÜCADELE KOMİTELERİNİ KUR!

BOLŞEVİK PARTİZAN DERGİSİ OKURLARI

KAPİTALİST DÜZENDE "HALKIN MALI" OLAN BİR KİT KURULUŞU OLMAZ! HALKIN MALI OLMASI DEVRİM İŞİ!

BOLŞEVİK PARTİZAN DERGİSİ OKURLARI

NÜKLEER SANTRAL PLANI, YAŞAM ALANLARINI YOK ETME PLANIDIR. KAPİTALİST BARBARLIKTIR! BARBARLIĞA İŞÇİ SINIFI DUR DEMELİ!

BOLŞEVİK DERGİSİ OKURLARI

BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ DEVRİM İŞİDİR! GERİSİ HAM HAYAL!
YA SOSYALİZM, YA BARBARLIK!

BOLŞEVİK PARTİZAN DERGİSİ OKURLARI

YAŞANILABİLİR BİR DÜNYA İSTİYORSAK TEK ÇÖZÜM DEVRİM VE SOSYALİZM! YA BARBARLIK YA SOSYALİZM!

YAŞASIN DÜNYA İŞÇİ SINIFI VE EZİLEN HALKLARIN EMPERYALİST BARBARLIĞA KARŞI MÜCADELE GÜNÜ DEVRİMCİ 1 MAYIS! BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

BOLŞEVİK PARTİ

SAHTE SENDİKA YASASINA HAYIR! GREVLİ VE TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKI! KAHROLSUN SENDİKA AĞALARI! YAŞASIN GREV VE MÜCADELE KOMİTELERİ!

BOLŞEVİK PARTİ

NE ÖZEL, NE DEVLET KAPİTALİZMİ! KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ! HERKESE İŞ VE İŞSİZLİK SİGORTASI! HERKESE PARASIZ EĞİTİM HAKKI! EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET! KADIN ÜCRETLERİ DERHAL ARTIRILSIN!

İŞÇİ SINIFI VE EZİLEN HALKLARIN KURTULUŞU KENDİ ELLERİNDE. ÖRGÜTLÜ GÜCÜNDE. DEVRİMDE VE SOSYALİZMDE! PARTİMİZ SAFLARINDA ÖRGÜTLEN!

BOLŞEVİK PARTİ

BOLŞEVİK PARTİ

Aşağıda Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) imzalı Kurdistan'da ulusal sorunun gerçek çözümünü gösteren bir bildiri yayınlıyoruz. Sözkonusu bildirinin dagıtımı 24 Haziran 2000 tarihinde Almanya'nın Düsseldorf kentinde "İdama hayır! Barış, hemen şimdi! Abdullah Öcalan'a özgürlük!" talepleriyle yapılan yürüyüşte PKK tarafından engellendi. Bu tavır Bolşevik görüşlere tahammülsüzlügün yeni bir örneğidir. Ancak bu tür tavırlar da, doğru görüşlerin kitleler arasında yaygınlaşmasını engelleyemeyecektir.

Barış, ama nasıl?!

Kürdistanlı işçiler emekçiler!

Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve mücadelesi, Kürdistan'ı aralarından paylaşan sömürgeci rejimlerin ve onların arkasındaki emperyalist güçlerin uykularını kaçırdı. Onları kaygılandıran; özgürlük, bağımsızlık ateşiyle mücadele alanlarını dolduran; tank paletlerine karşı bedenleriyle barikatlar kuran; bombardımanlara, kurşunlamalara ţillililerle yanıt veren; gündüz tarlasında ırgat, gece sömürgecilere korku salan kitlelerin mücadelesiydi.

Emperyalistler ve sömürgeci uşakları bu kitle hareketinin sonunun nereye varabileceğini kestiremiyorlardı. Bu mücadele emperyalist efendilerin genel çıkarlarına zarar verebilirdi, örneğin Kuzey'de yükselen mücadele sömürgeci Türk rejiminin iktidarına yönelebilir, onu sarsabilir, yıkabilirdi... Hareketin önderliğinin idolojik ve siyasi olarak marksist-leninist bir temele sahip olmaması bu olasılığı ortadan kaldırıyordu. Ama yine de yürüyen mücadele kitle mücadelesiydi ve zaman geçirmeden kontrol altına alınmalıydı. Bu mücadeleyi kendi düzenleri içinde şekillendirmeli, kendi çıkarları doğrultusunda kullanmalıydılar. Emperyalistler ve uşakları Kürt ulusal sorununa ve gelişen mücadeleye bu bakış açısıyla yaklaştılar. Hepsi elele vererek gelişen mücadeleyi istedikleri sınıra çekmek için ellerinden geleni yaptılar. Şimdi, istediklerini elde ettiklerini, isyanı bastırdıklarını... bir daha buna izin vermeyeceklerini ilan ediyor, başarılarına zil takıp oynuyorlar. Irkçılık, milliyetçilik, şovenizm kışkırtmaları başını almış gidiyor.

Barış istiyorum, demokratik cumhuriyet istiyorum, halkların kardeşliğini istiyorum diyenlerin başına faşist Türk devletinin jopları iniyor. Seçilmiş Belediye Başkanları yalnızca Kürt oldukları için keyfi yaptırımlarla görevden alınıyor, apar topar hapislere atılıyor, işkencelerden geçiriliyor vb. vb.

Tüm baskılara karşın Kuzey Kürdistanlı kitleler yine susmuyor, yine mücadele alanlarında... Ama bu kez; dün Cizre'de, Şırnak'ta... Kuzey Kürdistan'ın çeşitli alanlarında yükselen "sömürgeciler Kürdistan'da defolun, özgür Kurdistan", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Bımre koletî, biji azadî", "özgürlük", "kurtuluş" şiarları bir kenara atılıyor, onun yerine barış, demokratik cumhuriyet şiarlarıyla mücadele ediliyor!

Peki neden? Bu gidişat bizi nereye götürüyor? Barış demekle, demokratik cumhuriyet demekle Türk devleti sömürgecilikten, faşistlikten vaz mı geçiyor? Bu siyasetle Kürdistanlı kitlelerin kurtuluşu mümkün mü? Özgür, bağımsız Kurdistan'ı artık gerçekten istemiyor muyuz? Eğer istiyorsak, faşist Türk devleti yıkılmadan bunu gerçekleştirmek mümkün mü?... Bu sorular daha da uzatılabilir ve evet halkımız bu sorular eşliğinde durumu sorgulamalıdır. Biz sorguluyor ve doğruları ortaya koyuyoruz. Ama bu yetmez, kitlelerin sorgulaması ve gelişmeleri kavraması gerekir. Kurtuluş için bu, atılması gereken en önemli adımdır.

Kurtuluş için, gerçekten bağımsız, özgür bir Kürdistan için, Kürt ulusal sorununun gerçek çözümü için, gerçek bir barış ve halk demokrasısı için devrim gerek! Bütün bunlar için sosyalizm mücadelesine sarılmak gerek! Çıkış noktası bu olmadan barış, demokratik cumhuriyet demek sorunları çözmüyor! Bunları söylediğimizde barışa karşı olduğumuz yalanları söyleniyor. Hayır biz barışa karşı değiliz. Ama biz gerçek bir barış istiyoruz. Biz biliyor ve görüyoruz ki barış diyenleri joplayan faşist Türk devletiyle barış olmaz. Kitlelere bunu anlatmak istiyoruz. Bu devlet yıkılmadan gerçek demokratik cumhuriyet kurulmaz, bu gerçeği anlatmak istiyoruz. Çünkü biz, gerçekten kurtuluş istiyoruz, halkımızın geleceği için mücadele ediyoruz.

Halkımızın bugün meydanlarda haykırdığı "idama hayır, Abdullah Öcalan'a Özgurlük" talebi haklı bir taleptir. Biz de idama hayır diyor, Abdullah Öcalan'ın kayıtsız koşulsuz serbest bırakılmasını talep ediyoruz. Bu tavır, A. Öcalan'ın hatalarının, onun siyasi tavrının yanlışlarını ortaya koymanın engeli değildir. Biz bu siyasetle kurtuluşun yollarının tıkandığını her zaman söyleriz. Biz biliyoruz ki, faşist Türk devleti A. Öcalan şahsında Kürt ulusunu cezalandırmaktadır, isyanı cezalandırmaktadır! Bu faşist devletin buna hakkı yoktur. Hiçbir emperyalist devletin buna hakkı yoktur.

Faşist Türk devleti ve emperyalistler Kürt ulusuna yönelik bu zulüm politikalarının hesabını birgün mutlaka verecektir. Kürdistan'ın doruklarında devrim, sosyalizm bayrağını dalgalandırdığımızda emperyalistler ve uşakları kahrolacaktır. Kurdistan proletaryası ve yoksul köylüleri bunu yapacaklardır. Birgün Mutlaka!

Bunun için Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur) saflarında örgütlenmek gerek! Küçük örgüt deme, doğrunun yanında yerini al!

24 Haziran 2000

Partîya Bolşewîk (Kurdistana Bakur)

Yılmaz Güney'e yönelik saldırıların ardından...

Son dönemde Yılmaz Güney'e yönelik karşıdevrim cephesinden yoğun ırkçı, şoven, faşist saldırılar gelmektedir. Bu saldırılar özelde Yılmaz Güney'e, genelinde de tüm devrimcilere yönelik faşist saldırılardır. Türk hakim sınıfları medya üzerinden kinini kusuyor.

Bu saldırıya çıkış noktası neydi? Bu milliyetçi, ırkçı, şoven, faşist odakların saldırıları, Costa Gavras'ın Yılmaz Güney'in yaşamını filmleştirmek istemesiyle gündeme geldi. Costa Gavras'ın bu istemi karşıdevrim odaklarını ve onların borazanlığını yapanları rahatsız etti. Bir yerlerden Yılmaz'ın itibarının sarsılması için düğmeye basıldı... Bu, anlaşılır bir şeydir. Çünkü, Yılmaz Güney, milyonlarca işçi ve emekçinin, yoksul halkın gönlünde taht kurmuş; halkın devrimci sanatçısı ve savaşçısıdır. Onun siyasal görüşleri, sanatsal alandaki üstünlüğü hakim sınıfları rahatsız etmektedir. Bu nedenle burjuvazi sınıf kiniyle saldırıyor, onu kitlelerin gözünden düşürmeye çalışıyor. Ama boşuna! Sınıf düşmanları çamur atmakla onu halkın gönlünden silip atamaz. O, halkın gönlünde hep yaşadı ve sonsuza kadar da yaşamaya devam edecektir!

Yılmaz Güney pratik tavrı ve siyasal görüşleriyle devrim mücadelesinde yer alan bir komünisttir. Yılmaz Güney aynı zamanda devrimci, komünist bir sanatçıdır. Devrimcilerin artısını eksisini tartışmak da devrimcilerin işidir. Yılmaz Güney'i tartışmak burjuva kalemşorlerin işi değildir. Dolayısıyla bu burjuva medya maymunlarıyla Yılmaz Güney'i, entellektüel miydi, değil miydi diye tartışmak abestir.

Yılmaz Güney'e yönelik bu karşıdevrimci saldırıları biraz irdelemek gerek. Çünkü karşıdevrimden gelen bu saldırılar, eldeki devrimci mevzilerin tasfiyesini hedeflemektedir.

Avrupa Birliği kapısında bekleyen faşist Türk devleti kendine özgü yeni bir "sol" yaratmanın peşindedir. Yıl-

maz Güney, burada kültür cephesinde gerçek devrimci mevzinin çok önemli bir kalesini oluşturmaktadır. Yılmaz'a yapılan bu karşıdevrimci saldırıların esas nedenlerinden biri de budur! Burjuvazinin çöplüğünde dıdınan horozlar ve onların şefleri egemenler Yılmaz Güney'den korkuyor!

Lumpen mahalle çocuklarından birkaçı Yılmaz Güney'i lumpenlikle suçluyor. Adamların koşesinden dünyaya bakışı lumpen ama, birkaç günlük sakalın kendisine ayrı bir karizma yarattığı mankendalar! Bu burjuva çömezlerin saldırgan ve sivri dili her zaman bir cinsiyetçilik, milliyetçilik, ırkçılık içermiştir. Yakın geçmişe damgasını vuran "lumpen burjuvalık", bugün de önemli bir ağırlığa sahiptir.

Çeteler ile bazı yerden bitme sermaye kesimleri arasında her gün bir yenisi ifşa edilen karanlık ilişkiler, bunun yansıması değil de nedir? Burjuva çömezlerin, lumpen, biraz da belki bilinçaltı hayranlığına karşı, bir çeşit "baba düşmanlığı" kompleksiyle içindekilerini kusmaya çalışıyorlar.

Bunlar için hayat ve gerçeklik hep kendi keşiflerinden sonra başlar. Irkçı, milliyetçi, şoven Türk burjuvazisi kendi yamaklarını; lumpen mahalle çocuğu gazetecilerini alkışlıyor, "putları yıkma" cesareti gösterdikleri için. . Ama bu paslı silahlar geri tepiyor.

Yılmaz Güney çok doğru olarak "halkın sanatçısı halkın savaşçısıdır!" diyordu. O, teori ve pratiğiyle buna uygun davrandı; halkın bir komünist sanatçısı ve savaşçısı olarak mücadelede yerini aldı ve yaşamının sonuna kadar da bunu sürdürdü. Yılmaz Güney sorunlara yaklaşımda kaynağı, çıkış noktası olarak bilimsel sosyalizmi alıyordu. O, kültür ve sanata yaklaşımda da bilimsel sosyalizme dayanıyordu.

Dünya proletaryasının büyük önderi Lenin'in söyledikleri Yılmaz Güney'i fevkalâde haklı çıkarıyordu. Lenin şunları söylüyordu:

"Bu özgür bir edebiyat olacaktır, çünkü onun saflarında daha da yeni güçler getirecek olan şey, açgözlülük ve mevki düşkünlüğü değil, sosyalizm düşüncesi ve emekçi halka duyulan sevgidir. Özgür bir edebiyat olacaktır, çünkü semirmiş bir hanımefendiye, sefil bir vozlaşma içine düşmüş bıkkın 'bir avuç azınlığa' değil, ülkenin gözbebeği, gücü ve geleceği olan milyonlarca ve on milyonlarca emekçi halka hizmet edecektir." (Lenin, Parti Örgütü ve Parti Edebiyatı, Cilt 10)

Yılmaz Güney'in sanat ve kültür anlayışı Lenin'in anlattıklarıyla uyum içindeydi. O, bir avuç azınlığa değil, milyonlarca, on milyonlarca işçi ve emekçiye, yoksul halka hizmet etmeyi tercih etti. Onun sanatı devrimin bir aracıydı. Bu bağlamda Yılmaz'ın dediklerine bakalım:

"Sanatsal çabalar, çalışmalar, sınıf mücadelesinden ve bunun bir ifadesi olan siyasal mücadeleden kopuk ele alınamaz. Ben bir kavga adamıyım, sinemam da bir kavganın, halkımın kurtuluş savaşının sinemasıdır. Bugüne kadar, gücümün ve bilincimin elverdiği oranda kavganın içinde yer aldım. Bu nedenle, sanatçı kişiliğimin yanında siyasi bu kişiliğim de var ve bunlar birbirinden ayrı değildir.

Herşeyden önce film yapmak benim varlık nedenlerimden biridir. Bir insana neden soluk alıyorsun, neden su içiyorsun, neden yemek yiyiyorsun dersen, belki ilk anda cevap vermekte zorluk çekebilir. Ben de biraz öyleyim.

Ben kendi filmlerimi Türk filmi, kendi sinemamı da Türk sineması olarak görmüyorum. Ben, Türkiye sinemasını kurmanın, oluşturmanın ilk adımlarını atıyorum. Türkiye çokuluslu bir ülkedir. Bu nedenle, sosyal çelişmeler, ulusal farklılıklar nedeniyle, Türk filmi değil Türkiye filmi yapmak, Türk sineması değil, Türkiye sinemasını kurmak zorundayız.

Bugün sinemamız, ülkemizdeki sinema her zaman olduğu gibi gericiliğin, yozluğun, kozmopolitizmin egemenliği altındadır. Halkın duygularını, yüzeysel beğenilerini sömürme yarışı içinde olan bir yığın sinemacı, şarkıcı, türkücü filmi ile kitleleri uyutmaktadırlar. Halkı aldatmanın, halkı uyutmanın ve gericileştirmenin çabaları sürmektedir. O bataklığın içinde her zaman olduğu gibi, iyi film yapmak, halka yararlı olmak sinemamızda var olan devrimci demokrat geleneği yaşatmak isteyen bir avuç namuslu insan bugün her zamankinden daha zor koşullar altındadır. Bu sınıf mücadelesinin zorunlu sonucudur. Gericilik, hayatın her alanında olduğu gibi, sinema alanında da hasımlarını ezmek istemektedir. Ancak inanıyorum ki, onları tüketemeyecekler ve susturamayacaklardır. Onlar, en kötü koşullar altında bile, film yapmanın olanaklarını bulacaklardır." (...)

Egemen sınıflar ve onların çömezlerini çileden çıkaran Yılmaz Güney'in bu tavırlarıdır. Yılmaz, burjuvaziye karşı açık ve cepheden savaş içindedir. Sanatını da burjuva iktidarının yıkılmasında bir araç olarak kullanmaktadır. Yılmaz Güney'i yıllarca zindanlarda tutsak etmeleri bu hesaplaşmanın bir ürünüdür. Faşist Türk devleti ve bu köhnemiş düzenin savunucularının kinlerini kusmaları; Yılmaz'ı karalamaya çalışmaları sınıf çatışmasının dışavurumudur.

Yılmaz Güney, sinema sanatındaki üstünlüğünün yanısıra bir yazın insanıdır. Yılmaz Güney sanata daha lise yıllarında edebiyatla başlar. Daha ilk öykü denemelerinde Yılmaz Güney'in bütün sanatında görülen temel belirleyici özellik, "yoksulların hayatını" çıkış noktası alması; kendi içinden geldiği, kendisinin bir parçası olduğu işçi ve emekçilerin, yoksul halkın sorunlarını işlemesidir. O bu özelliğiyle daha ilk andan itibaren hakim sınıfların dikkatini üzerine çeker. Sansür daha lise yıllarındayken Yılmaz'ın karşısına çıkar. Lisedeki okul duvar gazetesi için yazdığı, hasta karısını şehre getiren ve parası olmadığı için de doktora tavuk vermek isteyen yoksul bir köylüyü anlatan öyküsü yayınlanmaz. Bu yıllarda yazdığı birçok öyküsünü edebiyat dergilerine göndermeye başlar. "İlk önemli öykülerim" olarak nitelendirdiği "Ölüm Beni Çağırıyor" ve "Ezilmenin Sonu Yok" öyküleri 1956 yılında "Yeni Ufuklar" dergisinde yayınlanır. Aynı yıl, "Onuç" adlı dergide yayınlanan "Üç Bilinmeyenli Eşitsizlik Sistemleri" başlıklı öyküsünde "komünizm propagandası yaptığı" gerekçesiyle yargılanır, birbuçuk yıl hapis, 6 ay sürgün cezasına çarptırılır. Bu dönem için Yılmaz Güney kendisi hakkında "henüz solculuğun ve sosyalistliğin ne olduğunu bile bilmediği" tespitini yapar. Evet, o dönemde Yılmaz, henüz bilimsel anlamda sosyalistliğin ne olduğunu bilmemektedir, fakat düzenin çarpıklıklarını, yoksulların sömürülmesini bizzat kendi teninde yaşamakta ve bunları öykülerinde dile getirmektedir. Onun halkın sorunlarını dile getiren ve gerçekçi dokularıyla düzeni teşhir eden öyküleri, hakim sınıfların gözünde "komünizm propagandası"dır. O daha sanata ilk adımlarını edebiyat alanında attığında,

gerçekçi, yoksul halktan yana, düzene karşı muhalif bir insandır. Ve bu niteliklerini kavrayan faşist Türk devleti tarafından cezalandırılır. Fakat bu cezalandırma onu yıldırmaz ve Yılmaz Güney yılmaz!

Yılmaz Güney, en başından itibaren sanatı, işçi ve emekçiler, yoksul halk kitlelerin durumlarını yansıtmak ve değiştirmek için bir araç olarak kavrar. Bu kavrayışı onu, geniş yoksul halk kitlelerine ulaşmanın en etkin aracı olarak gördüğü sinemaya doğru iter. Yılmaz Güney, arkadaş çevresinde "Yazar Yılmaz" diye anıldığı bir dönemde, o öncelikle senaryo yazan, sonra oyuncu, daha sonra yönetmen olan sinemacı Yılmaz Güney olur.

Süreçte, içinde yaşadığı toplumsal gelişmeleri bilimsel bir temelde özümsemesiyle birlikte Yılmaz Güney sinema sanatının en önemli ismi haline gelir

Milyonlarca işçi ve emekçi, yoksul halk yığınları Yılmaz Güney'i onun sineması üzerinden tanır. Sanatçı olarak Yılmaz Güney, bu alana edebiyatla girmesine rağmen, esasta bir sinema sanatçısı olarak tanınır. Yılmaz Güney daha gençlik yıllarında günümüzün "Manisa ve Gazi Mahallesi Çocuğu" idi. Bu sistem gencecik, hatta çocukluktan yeni çıkmış yaştakilere bugün yaptıklarını gençlik yıllarında da Yılmaz'a yaptı. Bu sistem, birçok aydını, yazarı, şairi zindana yollama işini her dönem yapmaktadır.

Yılmaz Güney, "Siyasal Yazılar"ıyla, savunduğu siyasal görüşleriyle mücadele cephesindedir. O, Seyit Han ile, Umut ile, Ağıt ile, Yol, Sürü, Duvar ile .. O, Sanık ile, Salpa ile, Hücrem ile... gerçeklerin bilinçlere kazınması görevini hâlâ sürdürüyor. Burjuvazinin paralı uşaklarının saldırıları hiçbir işe yaramayacak. Yılmaz'a yönelik saldırı ve karalamaların burjuva sisteminin çirkefliğini göstermekten öte bir işlevi olmayacaktır.

Yılmaz Güney, devrimci sanatçı/savaşçı olarak milyonlarca işçi ve emekçinin gönlünde taht kurmuştur. Burjuva çömezler bu olgunun karşısında her gün kahrolurken, Yılmaz Güney emekçilerin mücadelesinde yaşamaya devam edecektir

Nisan 2000

Bir Bolşevik Partizan okuru ◆

DİNYA Dİ BİN SERWERÎYA EMPERYALÎZMÊ DE ...

1. Ya ku damxa xwe lı dınya îro ku em salên dawıyê yê sedsalê dijîn dixe, serwerîya tam ya emperyalîzmê ye. Ya ku divê ji serwerîya tam were fêm kirin, hêzên emperyalîst qadirî her tiştîne, her daxwazên xwe dıkarın pêkbînin wv. nîne, kirûya temamî dinê perçê aborıya emperyalîst e. Lı derî sîstema dinya emperyalîst tu dewletek nemaye.

2. Rews, ku emperyalîzm pêkdihat û dibû serwerê dınyayê, dınya dı navbera hêzên emperyalîst de dihat parvekırın, dı serê sedsala 20. de jı wısa bû. Encax, li Rusyayê bı şoreşa mezın ya sosyalıst ya cotmehê guhartınenek bûye. Rusya ku proleterya îktıdar xiste destê xwe, ji perçekî yê rısta dınya emperyalîst derketiye, hakîmiyete emperyalîzmê lı şeşan yekî dinyayê hakîmiyeta emperyalîzmê hatıbû xilandın. Lı hember dınya emperyalîst, li welatekî tenê be jî alternatıfa wê, dinyayeke sosyalîst derketibû. Tekoşîna dı navbera her du rıstan de, hınek îktıdarên burjûva jî, ne sosyalîst û dijî kedxwarîya emperyalîst, jı tekoşîna rizgarîya netewî derdıketin, îmkanên wanê bı emperyalîzmê ve ne girêdayî hereket bıkın derketibû.

3. Dı Yekîtîya Sowyeta Sosyalîst de, serfıraziyên gewre yên avahıya sosyalîst û kaşkırına dınê jı alîyê sîstema emperyalist ve nava faşızmê û Serê Duemın Yê

Bijî Kongreya me, ya 6!

Di herêma navnetewî de û li Kurdistana Bakur-Tirkiyê rews û tezên li ser babetên erkên me ...

Cıhanê, bû bıngeha hêz qezenckırına daxwaza azadı, demokrası, sosyalizm û tekoşına çına karker ya navnetewı û gelên kedkar. Dı dawîya Serê Cîhanê Yê Duemîn de, bi hewıldanên gewrê yên Yekîtîya Sowyeta Sosyalîst pêştî bidestxıstına serfırazîyên antîfaşîst, lı rêzek welatên Ewrûpa Rojhilat dibin pêşengîya çîna karker de, dı demeke kurt de îktîdarên demokratîk yên ber dîktatorya proleterya ve pêşve diçûn pêk hatin. Di 1949 de lı Çîn ê, dı bın pêşengîya proleter de dîktatorîya gel ya demokratîk hat damezirandın. Bı vî awayî, lı derî Yekîtîya Sowyetê, rêzek welat jî jı perçekî dınya emperyalîst bûnê derketın. Lí hemberî qampa emperyalîst, qampeke sosyalîst ya bı hêz derket ya ku îktıdarên di pêşengîya komunîst û partîyên karkeran de pêk anıbûn. Îmkanên hınek xwe weke sasî û çewtıya revîzyonîst nişan dıde, lê belê dı pêşengîya Stalîn de bı bıryarî, bı tekoşîna herdemî têkdıçe. Pıştê Serê Cîhanê ye Duemın dı rêzek partıyen komunist de jı nûh ve bandûr qezenc kir. Lı Yugoslawıyayê "Revîzyonîzma Tito" hat revza sereke. Dı sala 1956 lı Yekîtıya Sowyet ku kela herî girîng ya qampa sosyalîst bu, revîzyonıstên di nava Partîya Komunîst ya Yekîtîya Sowyetê (PKYS) de bı Kongra 20. Ya partıyê serwerıya xwe damezırandın. Yekîtîya Sowyetê dı pêşengîya klîkê revizyonizma modern ya Kruşçev de di nava pêvajokê de wesp guhart. Dîktatorıya proleterya gav bı gav hat tasfıye kırın, hat guhastına dîktatorıya dewleta bûrjuva brokrata revîzyonîst. Dı nîvê yê salên 60 de pêvajoka dejenerebûnê temam bû, Yekîtıya Sowyeta Sosyalîst

"Serwerîya emperyalîzmê; gorî tewsa hêza dinyê ya heman, bi esasî temambûna pervekirina di navbera çend hêzên mezin yên emperyalîst de, bi guhastina tewesên hêzan ve girêdayî, parvebûnên nûh serên emperyalîst, paşverû, dijşoreş anîna rojevê ye."

îktıdarên ne sosyalîst yên bûrjûva bıçûk, yên bûrjûva netewî yên lı ser xeteke jı emperyalîzmê serbixwe herın jî zêde bûn.

4. Hebûna qampa sosyalîst dirêj najot. Revîzyonîzma dı berî Serê Cîhanê yê Duemîn de hem dı nava partıyên komunîst de bı yeko yeko hem dı partıya komunıst ya dinê, Enternasyonala Komunîst de ya berê, guhust hêzeke mezîn ya sosyalemperyalîst.

5. Pıranıya mezın ya partıyên komunist, lı pê PKYS çûn û dejenere bûn. Dı paralelê Yekîtîya Sowyetê de hemû dewletên dın yên qampa sosyalîst lı Ewrûpa Rojhılat jî – xeyni Albanyê – pêvajoka dejenerebune jıyan.

Dumanık Heye ◆

HÜCRE TİPİ CEZAEVİNE HAYIR!

Zindanlar boşalsın! Tüm tutsaklara özgürlük!

BOLŞEVİK PARTİZAN